

Rakennushistoriaselvitys

Kivimiehentie 2

Otaniemi

2017

ark-byroo

Tilaaaja

Senaatti-kiinteistöt

Tilaaajan edustaja

Emmi Sihvonen, kiinteistökehityspäällikkö

Konsultti

Arkkitehtitoimisto ark-byroo Oy

Kustaankatu 3

00500 Helsinki

info@arkbyroo.fi

www.arkbyroo.fi

p. 010 2350 566

Työryhmä

Marianna Heikinheimo, TkT, arkkitehti SAFA, vastaava tutkija

Noora Laak, arkkitehti SAFA, tutkija

Anna Solin, TkK, avustava tutkija

Christian Anttonen, graafikko

Sami Heikinheimo, valokuvaus

Etukannen kuva:

Valtion palokoulun ensimmäinen alipäälystöluokka ryhmäkuvassa koulun edessä 1950-luvun lopussa. Kuva julkaistu teoksessa Savinen, Jorma, 1986. Valtion palo-opisto 50 vuotta, s. 38.

Suoritusajankohta

huhtikuu-elokuu 2017. Työ on luovutettu 4.8.2017.

© Arkkitehtitoimisto ark-byroo

ISBN 978-952-7239-26-1 (nide)

ISBN 978-952-7239-27-8 (.pdf)

Asiasanat

Raja- ja merivartiokoulu, Valtion palo-opisto, Palopäälystökoulu, opistot, koulut, kouluarkkitehtuuri, Salmio-Toiviainen & Toiviainen, Rakennushallitus, Otaniemi, Kivimies, Espoo

Sisällys

1. Johdanto	4
1.1 Kohde	4
1.2 Tehtävä	5
1.3 Perustiedot	6
2. Otaniemen rakentaminen 1950-luvulla	8
3. Valtion palokoulu	11
3.1 Rakennuttaja Palosuojeluyhdistys	11
3.2 Arkkitehtitoimisto Salmio-Toiviainen & Toiviainen	12
3.3 Rakentaminen	16
3.4 Suunnitteluratkaisu	17
4. Lisärakennus 1970–1972	22
4.1 Otaniemen laitosrakentaminen 1970-luvulla	22
4.2 Valtion palokoulusta palo-opistoksi	24
4.3 Lisärakennuksen suunnittelu ja rakentaminen	26
4.4 Suunnitteluratkaisu	27
5. Myöhemmät vaiheet	34
5.1 Muutokset toiminnassa	34
5.2 Muutoshistoria ja -kaaviot	35
6. Nykytila	40
6.1 Sisätilat	40
6.2 Ulkotilat	61
6.3 Pihapiiri	71
7. Yhteenveto	73
Lähteet	75
Liite	77
Rakennusluvat	77

Johdanto

1.1

Kohde

3D-mallinnusavusteinen viistoilmakuva Kivimiehentie 2:sta. Letkunkuivaustorin oikealla puolella, tontin pohjoisosassa näkyy vuonna 1956 valmistunut ensimmäinen rakennusvaiheja tornin vasemmalla puolella vuonna 1972 valmistunut rakennusvaihe. Google Maps.

Selvityksen kohteena on Espoon Otaniemessä, Kivimiehen alueella osoitteessa Kivimiehentie 2 sijaitseva koulurakennus, joka suunniteltiin alun perin Valtion palo-opistolle. Kiinteistö sijaitsee Kivimiehen alueen eteläosassa, Miestentien ja Kivimiehentie kulmauksessa ja se oli rakentamattoman, metsäisen alueen ensimmäisiä rakennuksia valmistuessaan vuonna 1956.

Otaniementie, Vuorimiehentie ja Miestentien rajaama Kivimiehen alue rakennettiin 1950–1970-luvuilla pääasiassa Valtion teknillisen tutkimuskeskuksen käyttöön, mutta alueen etelä-laidalla toimivat myös Valtion poliisikoulu, Valtion palokoulu sekä Geologinen tutkimuskeskus. Myöhemmin alueen käyttäjäkunta on monipuolistunut. Kivimiehen alue on osa Alvar Aallon suunnitelman mukaan toteutettua Otaniemen yliopistokampusalueetta, joka on valtakunnallisesti merkittävä rakennettu kulttuuriympäristö. Kivimiehen alueen ensimmäinen merkittävä rakennusvaihe sijoittui 1960- ja 1970-luvuille. Uudisrakentaminen käynnistyi uudestaan 2000-luvun taitteessa.

Nykyinen rakennuskokonaisuus koostuu kahdesta rakennusvaiheesta; tontin pohjoisosan vuonna

1956 valmistuneesta opisto- ja majoitusrakennuksesta (Salmio-Toiviainen & Toiviainen) sekä vuonna 1972 valmistuneesta päärakennuksesta (Rakennushallitus, Matti E. Hirvonen) tontin eteläosassa. Päärakennukseen sijoitettiin opiskelu-, majoitus-, liikunta- sekä toimistotiloja. Rakennuksia yhdistää kaksi yksikerroksista kalustohallia (useita rakennus- ja korjausvaiheita), joiden väliin on sijoitettu nyt käytöstä poistettu letkunkuivaustorni (1972). Palo-opiston muutettua Kuopioon 1990-luvulla rakennukset siirtyivät vuosien 1995–96 peruskorjauksen jälkeen Raja- ja merivartiokoulun käyttöön. Vuoden 2014 jälkeen rakennus on ollut vuokrattuna Forenom Oy:lle ja tiloissa on tehty majoituskäyttöä palvelevia muutostöitä.

Ajantasa-asemakaavassa kiinteistö on opetus- ja tutkimustoimintaa palvelevien rakennusten kortteli-alueetta, jolla ympäristön luonne säilytetään (YO/s). Eriaikaiset rakennuksenosat on merkitty suojeltaviksi merkinnällä sr. Valtion käyttö kohteessa on päättynyt ja omistajan tavoitteena on asemakaavan muutos asuinkäyttöön. Tässä yhteydessä kokonaisuuden suojelutavoitteet on tarkistettava, mille tämä selvitys antaa lähtökohdat.

1.2

Tehtävä

Rakennusten koulutuskäyttö ja siten valtion tarve Kivimiehentie 2:n rakennuksille päättyi vuonna 2014 ja kiinteistö on vuokrattu Forenom Oy:lle. Tämän selvityksen tavoitteena on tuottaa tietoa rakennuskokonaisuuden suojelutavoitteiden tarkistamista varten.

Työ rajautuu ajallisesti koulurakennusten rakentamisesta nykypäivään. Selvityksessä tarkastellaan koulun sisä- ja ulkotilojen säilyneisyyttä. Kirjallisuustutkimuksella valotetaan koulun rakennusvaiheita, niiden yhteyttä Otaniemen rakentumiseen sekä rakennusta suunnitelleiden arkkitehtien uraa. Kaaviosarjalla on esitetty rakennuskokonaisuuden rakentuminen sekä siinä tapahtuneita muutoksia. Työhön on sisällytetty arkisto- ja kirjallisuustutkimusta, kenttätyötä ja eri lähteistä peräisin olevan tiedon yhdistämistä ja analysointia.

Merkittävimpiä arkistolähteitä olivat Senaatti-kiinteistöjen arkisto ja Kansallisarkisto, joissa on koulun alkuperäispiirustuksia. Valtion palo-opiston toimintaa valottivat eriaikaiset historiikit ja oppilaskunnan vuosikirjat, joissa on myös kiitettävästi rakennusten vaiheita valottavaa kuvitusta. Erityiskiitos kuuluu Pelastusopiston hallintoassistentti Sirkku Jänikselle avusta ja Pelastusopiston arkistomateriaalin lähettämisestä. Käytetyt lähteet käyvät ilmi lähdeluettelosta ja tekstissä on käytetty alaviitteitä.

Kohteessa on 7. ja 19.6.2017 suoritettu yleispiirteinen katselmus, jonka muistiinpanot on

kirjattu raporttiin rakennuskohtaisesti. Keskeisiä sisätiloja ja tilatyyppejä on luonnehdittu raportissa tarkemmin. Rakennukset ja piha-alueet on myös dokumentoitu valokuvaamalla. Valokuvien ottopaikat on merkitty pohjakaavioihin.

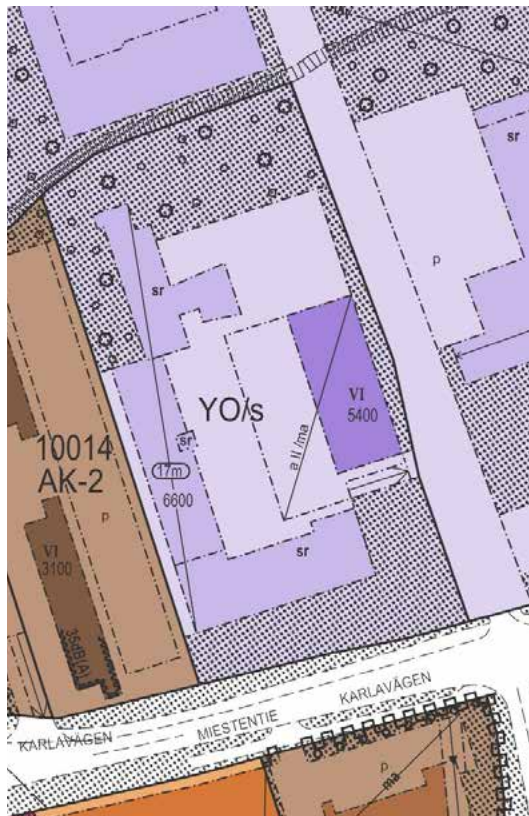
Tämä selvitys on jäsennetty seitsemään lukuun. Ensimmäiseen lukuun on koottu kohteen perustiedot. Toisessa luvussa käsitellään Otaniemen korkeakoulu- ja tutkimuskampuksen suunnittelua ja syntyä 1940- ja 1950-lukujen vaihteessa. Kolmas luku käsittelee vuonna 1956 valmistuneen Päälystökoulun (myöhemmin Valtion palokoulu) uudisrakennusvaihetta, hankkeen suunnittelijoita ja suunnitteluratkaisua. Neljännessä luvussa esitellään koulun 1970–72 rakennettu uusi päärakennus suunnittelijoineen. Viidennessä luvussa tarkastellaan rakennusten ja niiden käytön myöhempiä vaiheita. Rakennuksissa tehdyt muutokset on esitetty asemapiiirros- ja julkisivutasoisiin muutoskaavioin. Kuudennessa luvussa on tarkasteltu kohteen nykytilaa kohteessa suoritettuun katselmukseen perustuen. Seitsemännessä luvussa esitellään työn tuloksena syntynyt näkemys kohteen nykytilasta sen historiaa vasten peilattuna. Työn lopussa on lähdeluettelo ja liitteenä rakennuslupakronologia, joka on laadittu Espoon rakennusvalvonnan lupa-aineistojen ja Senaatti-kiinteistöjen arkiston piirustusaineiston perusteella.

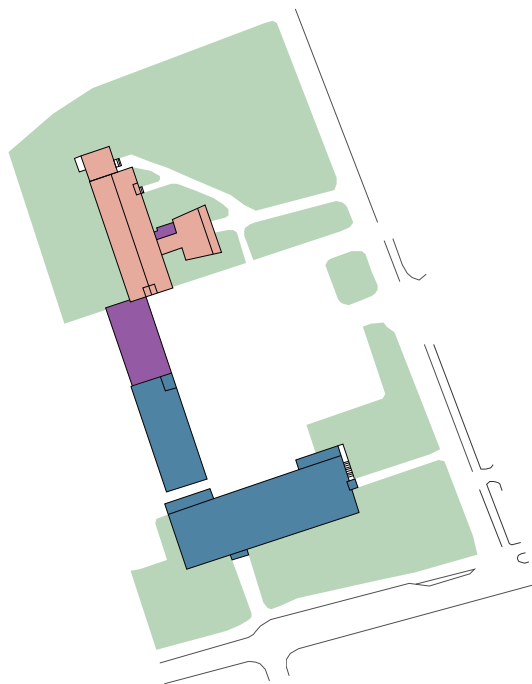
Ilmakuvassa vuodelta 2013 näkyy vielä viereiseltä tontilta (kuvassa vasemmalla) sittemmin purettu Poliisikoulu. Itänaapurina olevan Geologisen tutkimuskeskuksen vanhin vaihe on saman ikäinen Kivimiehentie 2 ensimmäisen rakennusvaiheen kanssa. Espoon karttapalvelu.

1.3

Perustiedot

Ote ajantasaa-asemakaava AK 10:48. Hyväksytty 25.5.2009. Asemakaavoituksen jälkeen kaava-alueella on tehty tonttijako (2.2.2015), jossa Kivimiehentie 2:n korttelialue (kaavassa merkitty YO/s) on erotettu tontiksi numero 10.

Rakentumisvaiheet

- 1956
- 1972
- 1996 (autohallin korotus ja uusi IV-huone)

Kivimiehentie 2

Rakennettu: 1954–56, laajennus 1970–72

Rakennuttaja: Rakennushallitus, Suomen valtio

Arkkitehti:

Tarja Salmio-Toiviainen ja Esko Toiviainen (1956),
Rakennushallitus, Matti E. Hirvonen (1972)

Osoite: Kivimiehentie 2

Kiinteistötunnus: 49-10-14-10

Kaupunginosa: 10. Otaniemi - Otnäs

Kortteli: 10014

Tontti: 10

Pysyvä rakennustunnus: 1015723691

Laajuustietoja

Kerrosala yhteensä: 5 571 m²

Bruttoala yhteensä: 7 177 m²

Tontin koko: 12 621 m²

Kerroksia: 4

Rakennusvaiheet

1954–56 Arkkitehtitoimisto Salmio-Toiviainen & Toiviainen

1970–72 Rakennushallitus (laajennus, yliarkkitehti Matti E. Hirvonen, Rakennushallitus)

1996 arkkitehti Markku Lehtinen, Engel rakentamispalvelut (peruskorjaus)

Käyttöhistoria

1956 – 1958 Palopäällystökoulu

1958 – 1970 Valtion palokoulu

1970 – 1992 Valtion palo-opisto

1992 – 1994 Valtion pelastusopisto

1997 – 2014 Raja- ja merivartiokoulu

2014 – Forenom Oy, majoituskäyttö

Omistus

1956 – Suomen valtio

Asemakaavahistoria

Korttelissa on voimassa asemakaava AK 10:48, joka on hyväksytty 25.5.2009. Kaavassa Kivimiehentie 2:n korttelinosa on varustettu merkinnällä YO/s. Alue on tarkoitettu opetus- ja tutkimustoimintaa palveleville rakennuksille, jossa lisäksi sallitaan opiskelija-asuminen ja asuntolatoiminta sekä opetus- ja tutkimustoimintaan liittyvä pienimuotoinen tuotantotoiminta. Asemakaavassa korttelialueen Kivimiehentien vastaiselle sivulle on merkitty paikka kuusikerroksiselle uudisrakennukselle ja sen viereen, korttelin sisäosaan on merkitty rakennusala kaksikerroksiselle maanpinnan alapuoliselle pysäköintilaitokselle. Olemassa olevat rakennukset autohallia lukuunottamatta on merkitty suojeltaviksi kaavamerkinnällä sr. Korttelialueen pohjoisosa on kaavassa merkitty luonnonmukaisena puistometsänä säilytettävänä ja/tai kehitettävänä alueena. Alueella olevat avokalliot tulee säilyttää. Ajo pysäköintialueille ja rakennusten huoltoajo voidaan järjestää alueen kautta siten, että arvokas puusto säilyy.

Aikaisemmat asemakaavat

AK 10:42, hyväksytty 5.4.2004.

AK 10:32, hyväksytty 7.10.1999.

AK 10:14, vahvistettu 23.10.1984.

AK 10:9, vahvistettu 9.12.1981.

Rakennussuojelu

RKY

Otaniemen kampusalue on luokiteltu valtakunnallisesti merkittäväksi rakennetuksi kulttuuriympäristöksi (RKY). Kivimiehen alue lukeutuu Otaniemen RKY-alueeseen kokonaisuudessaan. Alvar Aallon suunnittelemaa asemakaavaa tälle aikanaan Suomen laajimmalle korkeakoulu-, tutkimus- ja asuinalueelle pidetään yhtenä arkkitehdin onnistuneimmista töistä. Kaavalle leimallisia piirteitä ovat laajat avoimet viheralueet, maaston muotojen hyväksikäyttö sekä punatiiliset laitosrakennukset, jotka on ryhmitelty väljästi maastoon. Kampuksen ydinalueen muodostavat Teknillisen korkeakoulun entinen päärakennus, kirjasto ja niihin liittyvä keskusviheriö. Keskusta ympäröivien kampussolujen

lisäksi alueella on kaksi ruutukaavamaiseen rakenteeseen perustuvaa laboratoriovyöhykettä: Puumies ja Kivimies. Keskeistä on Alvar Aallon laatiman asemakaavan toteutuneisuus Kivimiehen alueella.¹

Päärakennus ja sen amfiteatterimainen luentosaliosa sekä kirjasto keskusviheriöineen muodostavat kampuksen kokoavan ja hallitsevan ydinalueen, jota ympäröivät ”kampussolut” laitos- ja laboratoriotoiltoineen. Nämä on ryhmitelty joko puikkomaisiksi rakennusrungoiksi yhdyskäytävineen tai viuhkamaisiksi taloryhmiksi. Sitä vaston kaksi laajinta laboratoriovyöhykettä - Puumies ja Kivimies - levittäytyvät suorakulmaisen koordinaatiston varaan. Autoliikenne kiertää puistoaukeiden jäsentämän kampusalueen ulkopuolella.

Asemakaavasuojaus

Ajantasa-asemakaavassa kiinteistö on opetus- ja tutkimustoimintaa palvelevien rakennusten korttelialue, jolla ympäristön luonne säilytetään (YO/s). *Opetus- ja tutkimustoimintaa palvelevien rakennusten korttelialue, jolla ympäristön luonne säilytetään. Alueella sallitaan opiskelija-asuminen ja asuntolatoiminta sekä opetus- ja tutkimustoimintaan liittyvä pienimuotoinen tuotantotoiminta. Laboratorioita ja työhuoneita saadaan sijoittaa osaksi tai kokonaan maanpinnan yläpuolella olevaan tilaan. Uudisrakentamisen tulee sopeutua olevaan korttelirakenteeseen siten, että korttelin perusrakenne ja tärkeät näkymät säilyvät. Uudisrakennusten tulee julkisivumateriaalin, muodon, värityksen ja jäsentelyn suhteen olla sopu-soinnussa olevien rakennusten kanssa.*

Eri aikaiset rakennukset autohallia lukuunottamatta on merkitty suojeltaviksi (sr).

Rakennustaiteellisesti ja historiallisesti merkittävä rakennus. Maankäyttö- ja rakennuslain 57§:n 2 momentin nojalla määrätään, että rakennusta ei saa purkaa eikä siinä saa tehdä sellaisia korjaus- tai muutostöitä, jotka turmelevat julkisivujen tai vesikaton rakennustaiteellista tai historiallista arvoa. Mikäli rakennus on aiemmin korjattu sen alkuperäistä ulkoasua muuttamalla, tulee korjaustyöt tehdä entistään tai muulla rakennuksen arkkitehtuuriin sopivalla tavalla.

¹ Otaniemen kampusalue RKY-kuvaus 2009.

Otaniemen korkeakoulu- ja tutkimuskampuksen alkuvaiheet

Helsingin Hietalahdessa toimineen Teknillisen korkeakoulun tilat olivat kärsineet pahoin talvisodan ja jatkosodan pommituksista. Korkeakoulu kärsi jo ennen sotia kroonisesta tilanpuutteesta, samoin läheisessä yhteistyössä sen kanssa toiminut Valtion teknillinen tutkimuslaitos. Tilakysymyksen ratkaisemisen lähtökohtana – pitkällisen komitea- ja valiokuntakäsittelyn päätteeksi – pidettiin mallia, jossa TKK, VTT sekä opiskelijoiden asuinkampus tulisi sijoittaa toistensa läheisyyteen. Kokonaisuuden katsottiin vaativan niin suuren maa-alueen, ettei sen sijoittaminen jo rakennettuun ympäristöön olisi mahdollista, vaan instituutioita varten tuli löytää rakentamatonta maa-alaa kaupungin läheisyydestä. Kolmesta mahdollisesta vaihtoehdosta, Vartiokylästä, Munkkiniemestä ja Otaniemestä valittiin lopulta vuonna 1948 viimeksi mainittu professori Otto-Iivari Meurmanin johtaman komitean suosituksesta. Eduskunnan hyväksyttyä ehdotuksen joulukuussa 1948, Valtio osti 108,5 hehtaaria käsittäneen Otaniemen kartanoalueen kauppakirjalla, joka päivättiin 15.1.1949.¹

Valtion hankkimaa aluetta kehittämään ja hallinnoimaan perustettiin Otaniemen hoitokunta, joka vielä vuoden 1949 tammikuussa julisti suunnittelukilpailun alueen asemakaavasta. Kilpailun voitti Alvar ja Aino Aallon ehdotus ”Ave Alma Mater, morituri te salutant”, jonka pohjalta aluetta ryhdyttiin suunnittelemaan ja myöhemmin rakentamaan.²

Sodanjälkeistä kaupunkisuunnittelua leimasi viileä suhtautuminen vanhoihin kaupunkikeskustoihin, joita pidettiin epähygieenisinä ja ahtaina paikkoina. Ratkaisuna nähtiin uusien esikaupunkikeskusten – lähiöiden – rakentaminen luonnon läheisyyteen ja ajomatkan päähän työpaikoista. Suomessa yksi ideologian innokkaimmista kannattajista oli yhdyskuntasuunnittelun professori Meurman, joka oli vaikuttanut myös Otaniemen valintaan korkeakoulukokonaisuuden sijoituspaikaksi. Anglo-saksinen yliopistokampusmalli sopi hyvin yhteen uusien kaupunkisuunnittelun ihanteiden kanssa.³

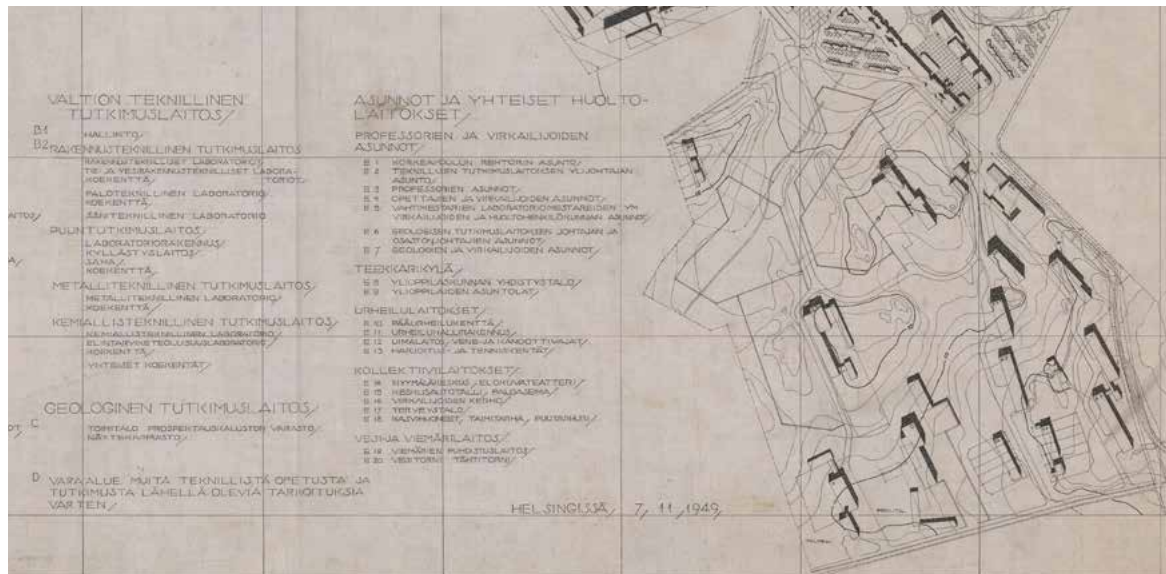
Aallon kilpailuehdotuksessa Otaniemi oli jaettu modernistisen kaupunkisuunnittelun periaatteiden mukaisesti toiminnallisiin vyöhykkeisiin; asuminen, virkistys sekä opiskelu ja työskentely sijaitsivat kukin omalla alueellaan. Vyöhykkeet oli yhdistetty toisiinsa viheraluein, jotta liikkuminen alueella olisi miellyttävää. Autoliikenne erotettiin jalankulkuväylistä ja sijoitettiin kiertämään kampuksen reunoja myöten, jotta puistomaiset jalankulkureitit eivät katkeaisi. Alueen rakenne perustui pitkälti olemassa olleen Otaniemen kartanon vanhan kulttuurimaiseman säilyttämiseen: pelto- ja niittyaukeista suunniteltiin laajoja, avoimia nurmikenttiä ja rakennukset sijoitettiin puistomaisen metsän siimekseen. Vanhan kartanon päärakennuksen paikalle sijoitettiin. Teknillisen korkeakoulun päärakennus.⁴ Korkeakoulurakennukset alueen keski- ja pohjoisosassa

¹ Livady 2014, 16; Ruso ja Metsola 1964, 615.

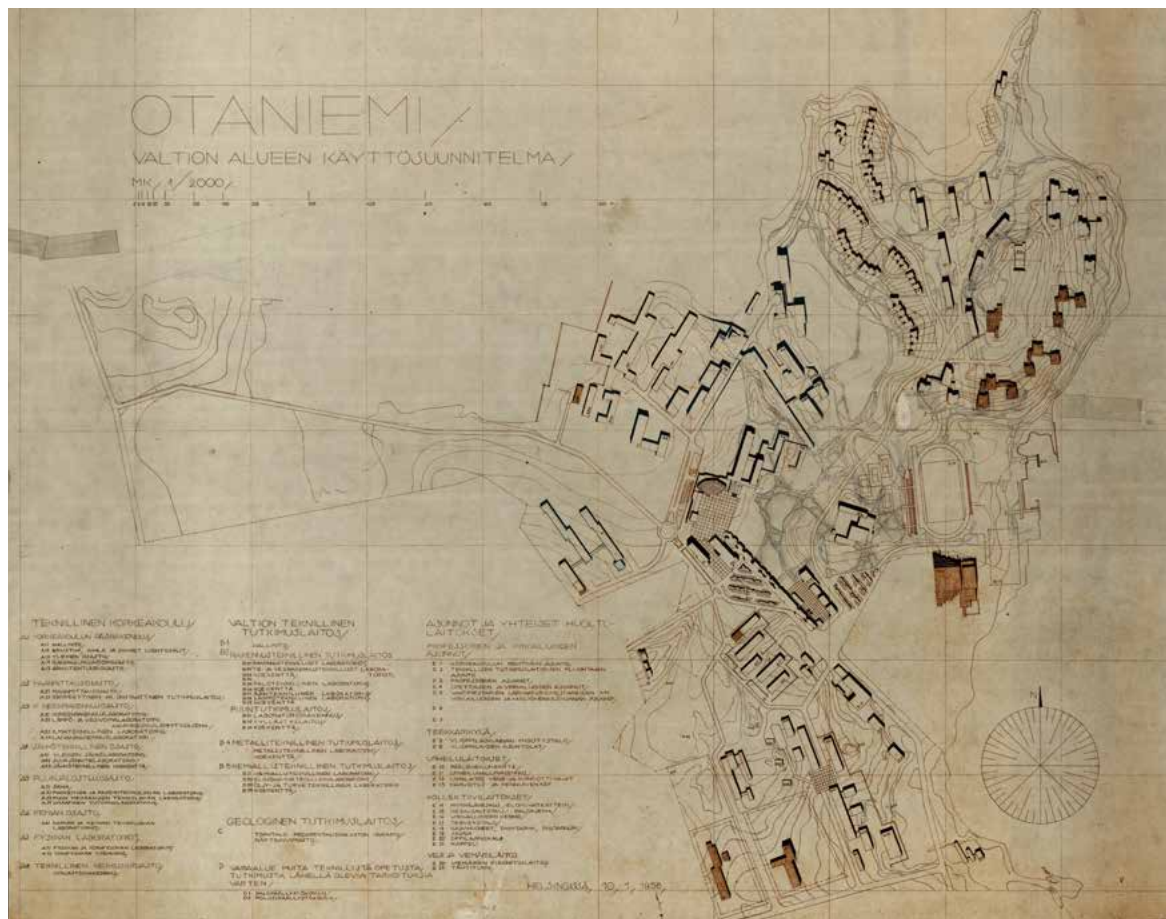
² Luoto 2001, 211–212.

³ Penttilä 2008, 8.

⁴ Penttilä 2008, 13.

Palopäälystökoulu kuului Otaniemen alkuperäiseen rakennushjelmaan. Koululle osoitettu rakennuspaikka sijaitsi aivan valtionalueen etelänurkassa. Alvar Aalto. Otaniemen maankäyttösuunnitelma. 7.11.1949. AAS.

Päivitetty maankäyttösuunnitelma vuodelta 1956. Suunnitelmaan on merkitty toteutetut rakennukset tai rakennusosat. Alvar Aalto. Alueen käyttösuunnitelma. 10.1.1956. AAS.

oli aseteltu viuhkamaisiin kokonaisuuksiin, siinä missä alueen eteläosan VTT:n alue perustui suora-kulmaiseen koordinaatistoon. Otaniemen ensimmäinen maankäyttösuunnitelma, joka on päivätty marraskuulle 1949 vastaa kilpailuehdotuksessa esitettyä suunnitelmaa. Siinä Palopäälystökoulun on sijoitettu tulevalle tontilleen, samoin vastapäinen Geologian tutkimuslaitos. Suunnitelmaa muutettiin jonkin verran ennen kuin pääosaa TKK:n tai VTT:n rakennuksista ryhdyttiin toteuttamaan: asuinalueet keskitettiin Otaniemen pohjoisosaan ja alueen eteläisin osa-alue varattiin pääasiassa VTT:n tarpeisiin.

Maalaiskunnassa, jollainen Espookin vuoteen 1963 asti oli⁵, rakentaminen ei edellyttänyt asemakaavaa. Otaniemen rakentamista ohjasi maankäyttösuunnitelma, jonka hoitokunta oli tilannut ja jonka toteuttamista hoitokunta itse valvoi. Hoitokunta oli tässä suhteessa hyvin autonominen, tai ainakin riippumaton Espoon kaupunginhallinnosta.⁶

Korkeakoulu- ja tutkimuslaitosrakennusten rakentaminen käynnistyi kuitenkin hitaasti. Eräänlaisena esteenä oli vuosien 1954–57 nk. arkkitehtilakko, jolloin Suomen Arkkitehtiliiton jäsenet kieltäytyivät työskentelemästä rakennushallitukselle, joka oli vastuussa VTT:n ja TKK:n rakennushankkeista.⁷ Varsinainen ongelma oli kuitenkin valtionrahoitus, sillä rakentamismäärärahat osoitettiin vielä 1950-luvulla ensisijaisesti alkutuotannon tutkimukseen. Niinpä ensimmäiset korkeakoulualueelle valmistuneet rakennukset olivat puunjalostusosaston sahalaboratorio (1954) ja VTT:n vuoritekniillisen laboratorion ensimmäinen rakennusvaihe (1955).⁸

1950-luvulla toteutettuihin rakennuksiin kuuluivat myös alkuperäiseen kilpailuohjelmaan

Ortoilmakuva Otaniemen alueesta vuodelta 1956. Teekkarikylän ensimmäinen osa on valmis, samoin Otahalli. Kuvan keskellä, metsän ympäröimänä näkyvät vastavalmistuneet Geologinen tutkimuslaitos sekä Palopäälystökoulu. HRI.

sisältyneet Geologinen tutkimuslaitos sekä Valtion palokoulu, jotka valmistuivat alueen eteläosaan vuonna 1956. Teknillisen korkeakoulun ylioppilaskunta TKY puolestaan oli ryhtynyt toimiin opiskelija-asuntojen rakentamiseksi alueen pohjoisosaan. Olympiakisoihin 1952 mennessä Teekkarikylässä oli valmiina Servin Mökki, Rantasauna sekä kolme asuntolarakennusta.⁹ VTT:n ja TKK:n rakennusohjelmien toteuttaminen kääntyi kasvuun vasta vuoden 1960 jälkeen, jolloin valtion rakentamiseen myöntämät määrärahat vakiintuivat teknillisen opetuksen ja tutkimuksen tarvetta tutkineen komitean mietinnön sekä korkeinta valtiojohtoa myöten tehdyn vaikuttamistyön tuloksena.¹⁰

5 Espoosta tuli vuonna 1963 kauppal ja vuonna 1972 kaupunki. Espoon historia.

6 Penttilä 2008, 16.

7 Lakon taustalla olivat asuntotuotannon standardointiperiaatteisiin sekä Arkkitehtiliiton kunniasääntöihin liittyvät erimielisyydet, jotka henkilöityivät Rakennushallituksen johtajaksi vuonna 1953 valittuun Jussi Lappi-Seppälään ja Suomen Arkkitehtiliiton johtoon, ei vähiten puheenjohtajana toimineeseen Alvar Aaltoon. Lakon seurauksena Suomen Arkkitehtiliiton jäsenet eivät suorittaneet rakennushallituksen alaisia suunnittelutehtäviä, eivätkä hakeneet rakennushallituksen virkoja. Konflikti saatiin päättämään vuonna 1957 ja sen sovittamiseksi rakennushallitukseen perustettiin komitea ”lisätty rakennushallitus”, jolla oli huomattava asema kaavoitus- ja -suunnittelukysymyksissä. Järjestely jäi kuitenkin väliaikaiseksi. Hankonen 1994, 114–118; ks. myös Penttilä 2008, 10.

8 Penttilä 2008, 10–11.

9 Ruso ja Metsola 1964, 615.

10 Luoto 2001, 218; Ruso ja Metsola 1964, 615.

Valtion palokoulu

3.1

Rakennuttaja Palosuojeluyhdistys

Suomen Palosuojeluyhdistys perustettiin vuonna 1922 palovakuutus-, palonsammutus-, teollisuus- ja kunnallispäättäjien toimesta. Palovahinkojen määrä ensimmäisen maailmansodan jälkeen kasvoi ja siten myös tarve palontorjunnan kehittämiseksi. Yhdistyksen toimintaan kuuluivat tiedottamis- ja valistustyö sekä palolain edistäminen, joka astui lopulta voimaan vuoden 1934 alussa.¹ Uudessa palolaissa säädettiin, että palopäällystön koulutuksen järjestäminen kuului valtion vastuulle. Käytännössä tehtävä uskottiin Palosuojeluyhdistykselle, joka käynnisti Palopäällystökoulun toiminnan vuonna 1935 Helsingissä, Vironkadun ja Meritullinkadun kulmassa sijainneessa Suomen vanhimmassa paloasemarakennuksessa.² Palokoulu sijaitsi samassa osoitteessa yli 30 vuotta. Koulussa järjestettiin noin 10–12 kurssia vuodessa, kukin pituudeltaan 1–3 viikkoa.³ Kruunuhaassa sijainnut koulurakennus oli kuitenkin vaatimaton, eikä pihamaalla ollut liiemmin tilaa tarpeellisille ulkoharjoituksille. Koulun kolmessa majoitushuoneessa yöpyi kussakin kymmenen miestä kerrossängyissä.⁴ Keskellä kaupunkia ei ollut mahdollisuuksia koulun tilojen laajentamiseen eikä siten kurssien pidentämiseen tai kasvattamiseen.

Palopäällystökoulu liitettiin kirjanpidollisesti sisäministeriön talousarvioon vuonna 1952, mutta koulutustoiminnan järjestäminen säilyi Palosuojeluyhdistyksen vastuulla. Ministeriön alaisuuteen siirtyminen vauhditti hanketta uudeksi

oppilaitosrakennukseksi ja tontti koulurakennukselle löytyikin maa-alueelta, jonka valtio oli ostanut Espoosta Hagalundin kylästä 1940-luvun lopulla.⁵

Valtion palokoulun⁶ sijoittamiseen Otaniemeen vaikutti paitsi saatavilla oleva tonttimaa, myös tieto valtion teknillisten opetus- ja tutkimuslaitosten muutosta samalle alueelle. Teknillisten laitosten, erityisesti paloteknillisen laboratorion läheisyys mahdollistaisi viimeisimmän tutkimustiedon sekä tutkimuslaitteiston ja -tilojen hyödyntämisen. Palokoulu puolestaan huolehtisi palonarkojen teknillisten laitosten palontorjunnasta.⁷

Valmis palokoulurakennus luovutettiin Suomen Paloyhdistyksen haltuun kesäkuussa 1956. Samalla sovittiin vielä koulun aloittavan toimintansa jo samana syksynä laajennetuin kurssein, vaikka uuden palolainsäädännön viipyessä koulutuksen järjestämisestä vastasi edelleen Suomen Palosuojeluyhdistys.⁸ Palopäällystökoulun nimi muutettiin Otaniemeen muuton yhteydessä paremmin tulevaa toimintaa vastaavaksi ”Palokouluksi”.⁹ Koulu siirtyi kokonaisuudessaan sisäministeriön alaisuuteen vuonna 1958.

⁵ Savinen 1986, 34.

⁶ Palopäällystökoulun siirtymistä valtion alaisuuteen valmisteltiin jo koulurakennushankkeen aikana, joten kouluun on lähdeteksteissä viitattu sekä Palopäällystökouluna (suppeampi, yhdistyksen ylläpitämä koulu) sekä Valtion Palokouluna (laajempi, valtion ylläpitämä koulu), joka tosiasiaa aloitti toimintansa tällä nimellä vasta vuonna 1958.

⁷ Savinen 1986, 36.

⁸ Savinen 1986, 36.

⁹ Suomen Palosuojeluyhdistyksen johtokunnan kokous 4.6.1956. Suomen Palosuojeluyhdistyksen arkisto. Ca:8. KA.

¹ Vakuutussanommat 6/1947.

² Savinen 1986, 11.

³ Vapaa-Sana 30.4.1949.

⁴ Vapaa-Sana 30.4.1949.

Palopäälystökoulu aloittamassa toimintaansa uusissa tiloissaan syyskuussa 1956. Kuva julkaistu teoksessa Savinen, Jorma, 1986. Valtion palo-opisto 50 vuotta, s. 36.

Palopäälystökoulu aloittamassa toimintaansa uusissa tiloissaan syyskuussa 1956. Kuva julkaistu teoksessa Askola et al. 1978. Valtion palo-opisto 20 vuotta, s. 8.

3.2

Arkkitehtitoimisto Salmio-Toiviainen & Toiviainen

Helsingissä kasvaneet Tarja Salmio (1917–2001) ja Esko Toiviainen (1915–1999) tapasivat opiskellessaan arkkitehtuuria Teknillisessä korkeakoulussa 1930-luvun lopulla. Pari avioitui vuonna 1940 ja seuraavana vuonna molemmat valmistuivat arkkitehdeiksi. Sodan jälkeen Esko Toiviainen työskenteli Kulutusosuuskuntien keskusliiton asunto-osastolla 1944–45 ja Helsingin kaupungin rakennustoimistossa 1945–47. Samalla hän toimi vaimonsa tavoin Teknillisessä korkeakoulussa professori J. S. Sirénin assistenttina vuosina 1946–47. Pari perusti yhteisen toimiston, Salmio-Toiviainen & Toiviainen, vuonna 1947.¹⁰ Tarja Salmio-Toiviainen toimi lisäksi 1940- ja 1950-luvuilla Kaatuneitten muistotoimikunnan taiteellisen jaoston johtajana, missä roolissa hän koordinoi ja ohjasi sankarimuistomerkkien suunnittelua.¹¹

Pariskunta osallistui ahkerasti kilpailuihin ja toimiston alkutaival painottui erityisesti sankarihautaus-alueiden suunnitteluun. Toiviaiset suunnittelivat niinikään ensimmäisen jälleenrakennusajan kirkon, Nuijamaan kirkon (1948).¹² 1950-luvulla Toiviaiset suunnittelivat kasvavissa määrin asuinkerrostaloja muun muassa Hämeenlinnaan ja Helsinkiin Maunulaan sekä Herttoniemeen.

Vuonna 1950 Toiviaiset saivat suunniteltavakseen Heinolan poliisi- ja paloasemarakennuksen, joka valmistui vuonna 1952. Rakennuksessa on kolmikerroksinen noppamaisnen virasto-osa, johon yhdistyy pienen nivelovan välityksellä autohalli letkunkuivaustorneineen. Rakennus on kauttaaltaan vaaleaksi rapattu ja virasto-osan julkisivun symmetrisen asiallista ikkuna-aukotusta on korostettu ikkunoiden alle suunnitelluilla tummemmilla rappauskentillä. Näin syntyy modernismin ihanteen mukainen

visuaalinen vaikutelma teollisesta rakentamisesta, vaikka rakennus todellisuudessa toteutettiin paikalla muuraamalla. Ratkaisu oli tavallinen 1950-luvun asunto- ja konttorirakennuksissa ja Toiviaiset käyttivät sitä myös Valtion palokoulussa sekä joissakin ajan asuinkerrostalosunnitelmissaan. Rakennustoitomikunnan pöytäkirjojen perusteella Esko Toiviainen toimi Valtion palokoulun hankkeen projektiarkkitehtina, mutta tietoa toimiston sisäisestä työnjaosta varhaisempien suunnitteluvaiheiden osalta ei tätä selvitystä tehdessä ollut.¹³

Toiviaisten pitkän uran varrelle mahtui useita arkkitehtuuriteemoja sekä rakennustyypppejä ja typologioita. Toimiston 1950-luvun suunnitelmille ominaista oli rakenteellisuuden korostaminen. Toiviaisten sotien jälkeistä arkkitehtuuriuran alkua leimasivat jälleenrakentamiseen ja hieman myöhemmin 1950- ja 1960-lukujen kaupungistumiseen, vaurastumiseen ja väestökasvuun liittyvät tehtävät: sankarihautojen, -hautausmaiden ja siunauskappelien suunnittelu; asutusuunnittelu suuriin ja keskisuuriin kaupunkeihin sekä liike- ja instituti-onaalinen rakentaminen. Tarja Salmio-Toiviaisen perehtyneisyys rakennussuojeluun poiki toimistolle myös useita korjaus- ja restaurointihankkeita; tunnetuimpina Puotilan kappelin korjaus (1963), Helsingin Tuomiokirkon kryptan korjaus (1973-75) ja Ateneumin paloturvallisuussuunnitelma (1977). Vuonna 1983 valmistui Salmio-Toiviaisen lisen-siaatintyö säilyttävästä saneerauksesta.¹⁴ Lisäksi Toiviaisten arkkitehtuuri-toimisto on nostettu esiin yhtenä keskeisistä suomalaisista sotien jälkeisen ajan siunauskappelisuunnittelijoista itsenäisyyden ajan kappeleita käsitelleessä Siunauskappeli

10 Esko Toiviaisen arkkitehtiesittely Arkkitehtuurimuseon verkkosivuilla.

11 Huttunen 1998, 16.

12 Nuijamaan kirkko on luokiteltu valtakunnallisesti merkittäväksi rakennetuksi kulttuuriympäristöksi, RKY-alueeksi. Nuijamaan kirkko Museoviraston RKY-verkkopalvelussa.

13 Rakennustoimikunnan kokouspöytäkirjat 20.5.1954 – 14.2.1956. Palokoulun rakentamista käsittelevät paperit. Suomen Palosuojeluyhdistyksen arkisto. Ca:8. KA.

14 Tarja Salmio-Toiviaisen arkkitehtiesittely. Arkkitehtuurimuseon verkkosivuilla.

Heinolan poliisi- ja paloasema (1952) edustaa tyypiltään virastotalon ja paloaseman yhdistelmää, siinä missä Valtion palokoulu suunniteltiin opiston ja paloaseman yhdistelmäksi. Kuitenkin rakennusosien massoittelu ja suhde toisiinsa muistuttaa toisiaan. Pertti Bruun.

Moduulimitoitukseen perustuva Järvenpään siunauskappeli (1957) edustaa varhaista rakennetta korostavaa arkkitehtuuri-intentiota Suomessa. Arto Kuorikoski. Kuvio.

Tarja Salmio-Toiviainen suunnitteli Puotinkylän kartanon entisen viljamakasiinin muutostyöt kappeliksi 1960-luvun alussa. Volker von Bonin 1974. HKM KA.

rakennustyyppinä –selvityksessä.¹⁵ Toiviaisten toimisto oli hyvin tuottelias ja sen aktiivinen kausi ulottui 1990-luvun alkuun asti.

Toiviaiset hoitivat myös useita luottamustehtäviä: Esko Toiviainen toimi Kirkon rakennusasiain neuvottelukunnan jäsenenä vuodesta 1959 ja puheenjohtajana vuosina 1969–1975. Tarja Salmio-Toiviainen oli Helsingin seurakuntayhtymän kiinteistölautakunnan jäsen vuosina 1970–1985.

Tarja Salmio-Toivianen ja Esko Toivianen täydellistä työluetteloa ei ollut selvitystä tehdessä saatavilla. Toiviaisten piirustuksia on arkistoituna Arkkitehtuurimuseoon ja tätä työtä varten työluetteloa on koottu verkkolähteitä ja piirustusluettelon tietoja yhdistelemällä. Siunauskappeli–selvityksessä on listattu Toiviaisten suunnittelemaat siunauskappelit ja muut kirkolliset rakennukset.

¹⁵ Lehtimäki & Lyytinen 2015, 89.

3.3

Rakentaminen

Valtion palokoulun ensimmäisen rakennusvaiheen varhaisista suunnitteluvaiheista on säilynyt vain vähän tietoa. Koulun laajennustöihin liittyvissä selvityksissä mainitaan, että koulun 1950-luvun alkupuolella laadittua rakennussuunitelmaa jouduttiin taloudellisista syistä pienentämään puoleen aiotusta.¹⁶ Piirustuksia tai luonnoksia tästä varhaisemmasta suunnitteluvaiheesta ei kuitenkaan ollut säilynyt Kansallisarkistossa tai Senaatti-kiinteistöjen arkistossa. Valtion palo-opiston historiasta kirjoittanut Jorma Savinen mainitsee uuden rakennuksen suunnittelun vaatineen 1950-luvun alkuvuosina rajuja ponnistuksia.¹⁷

Palokoulun rakennustoimikunta kokoontui ensimmäisen kerran 20.5.1954. Toimikuntaan kuuluivat sisäasiainministeriön, hankkeen rahoittajan, edustajana varatuomari Toivo Koskenmies, joka toimi myös puheenjohtajana sekä professori Antero Pernaja Rakennushallituksesta ja diplomi-insinööri Tor Sundquist. Kokouksiin osallistui myös arkkitehti Esko Toiviainen.¹⁸ Jo ensimmäisessä rakennustoimikunnan kokouksessa arkkitehtia pyydettiin toimittamaan uudet luonnospiirustukset, joista olisi kustannussyistä karsittu koulun johtajan asunto. Toiviainen toimitti piirustukset seuraavaan kokoukseen, mutta asunto päätettiin lopulta pitää suunnitelmassa. Pitkin vuotta 1954 rakennustoimikunta tutki myös mahdollisuuksia yhdistää voimia viereisellä tontilla käynnissä olleen Geologian tutkimuslaitoksen työmaan kanssa, esimerkiksi saman työmaavalvojan käyttämisen muodossa. Kesäkuun 1954 kokouksessa kohteen rakennusinsinööriksi valittiin diplomi-insinööri Kuno von Plato. Elokuussa rakennustoimikunta päätti katselmuksen tuloksena siirtää tulevan koulun paikkaa 10 metriä pois päin Tykkitieä (nykyinen Miestentie), jotta rakennukset sijoittuvat paremmalle maaperälle – mahdollistaen edelleen myöhemmän laajennuksen rakentamisen.¹⁹

Rakennustoimikunta päätti antaa urakkatarjousten pyytämisen Rakennushallitukselle talvella 1955. Maaliskuun alussa rakennustoimikunta totesi kokouksessaan tarjoukset kohtuuttoman korkeiksi, joten arkkitehti Toiviainen tuotti listan töistä, joista karsimalla rakennus voitaisiin toteuttaa ilman merkittäviä heikennyksiä rakennuksen ulkoasuun. Lista toimitettiin Rakennushallitukseen tarkistettujen tarjousten pyytämistä varten.²⁰ Toisen kierroksen jälkeen urakkasopimus saatettiin solmia Rakennushallituksen ja rakennusliike Oy Arvi Ahdin kanssa.²¹ Sisäasiainministeriössä päätettiin rakennusohjelman lopullisesta laajuudesta kuitenkin vasta alkusyksystä 1955 rakennustöiden ollessa jo käynnissä. Johtajan asunto kuten letkujenkuivaustornikin sisältyivät vahvistettuihin suunnitelmiin.

Vielä syksyllä 1955 suunnitelmassa oli rakentaa myös harjoitustalo samalle tontille. Tarkoitusta varten tilattiin Ruotsista viimeksi rakennetun harjoitustalon piirustukset, joiden avulla arkkitehti Toiviainen teki luonnospiirustukset palokoulun harjoitustaloa varten. Rakennustoimikunnan pöytäkirjojen mukaan hankkeelle haettiin sisäasiainministeriöstä rahoitusta, mutta sitä ei lopulta myönnetty.²²

Syksyllä ja talvella 1955 rakennustoimikunnan käsittelemät asiat koskivat etupäässä rakentamisen aikaisia pienehköjä muutoksia sekä oppilasasuntolan portaan valmistajasta johtunutta konstruktiovirhettä, joka lopulta vahvistettiin arkkitehdin ja konstruktöörin suunnittelemana tavalla. Lopputarkastus pidettiin palokoululla 13.2.1956 ilman mainittavia puutteita rakennustyössä. Rakennus jäi tyhjiilleen odottamaan syksyllä tiloihin muuttavaa palokoulua.

16 Jäljennös kertomuksesta valtion palokoulussa suoritetusta tarkastuksesta. Valtiontalouden tarkastusvirasto. 16.1.1967. PeOA; Kertomus palokoulussa suoritetusta tarkastuksesta. Valtiontalouden tarkastusvirasto. 18.1.1968. PeOA.

17 Savinen 1986, 35.

18 Rakennustoimikunnan kokouspöytäkirjat 20.5.1954 – 14.2.1956. Palokoulun rakentamista käsittelevät paperit. Suomen Palosuojeluyhdistyksen arkisto. Ca:8. KA.

19 Rakennustoimikunnan kokouspöytäkirja 20.8.1954. Palokoulun rakentamista käsittelevät paperit. Suomen Palosuojeluyhdistyksen arkisto. Ca:8. KA.

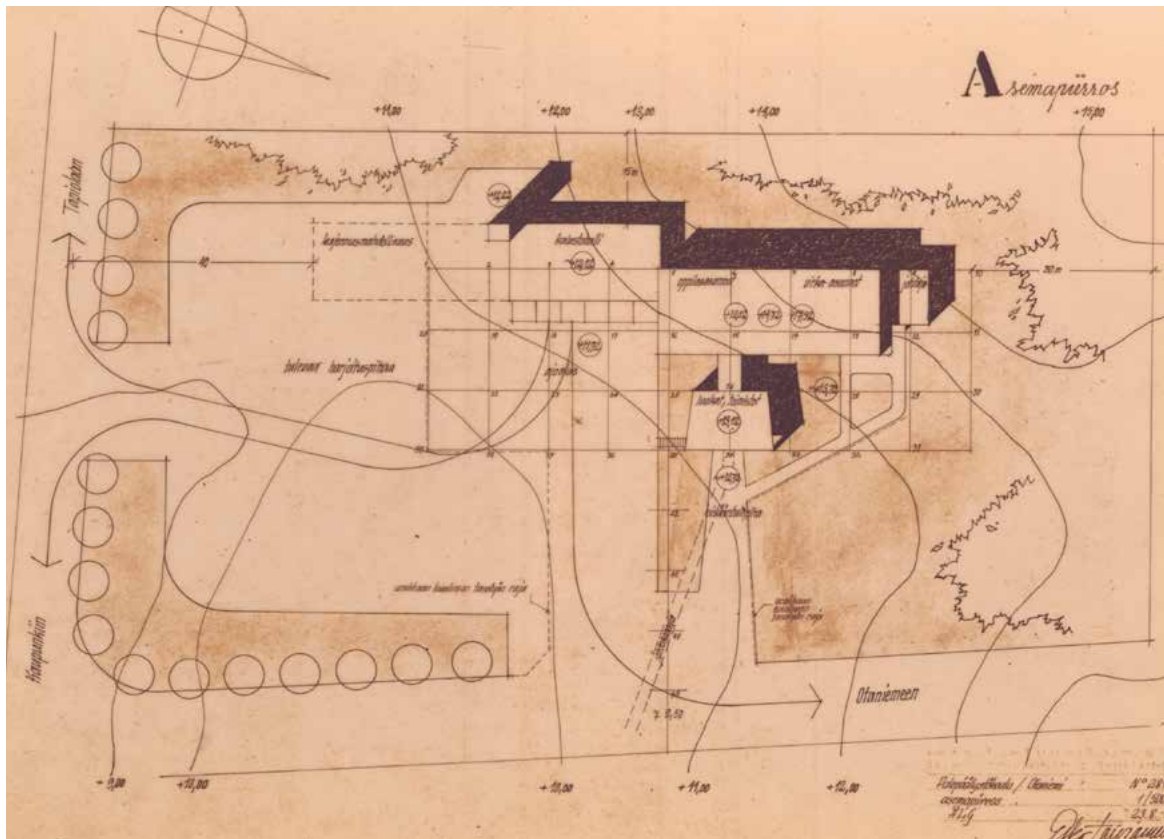
20 Eniten rakennuksen ulkonäköön vaikutti asunto-osan pitkien seinien muuttaminen puhtaaksimuuratusta tiilipinnasta rappauspintaisiksi. Pääsisäänkäynnin yhteyteen suunniteltu liuskekiviverhoukset jätettiin pois. Asuinosan sisäänkäyntien yhteyteen suunnitellut paneeloinnit karsittiin ja lattiamateriaaleja vaihdettiin huokeampiin. Rakennustoimikunnan kokouspöytäkirja 8.3.1955. Palokoulun rakentamista käsittelevät paperit. Suomen Palosuojeluyhdistyksen arkisto. Ca:8. KA.

21 Rakennustoimikunnan kokouspöytäkirja 13.5.1955. Palokoulun rakentamista käsittelevät paperit. Suomen Palosuojeluyhdistyksen arkisto. Ca:8. KA.

22 Rakennustoimikunnan kokouspöytäkirja 20. ja 31.10. sekä 11.11.1955. Palokoulun rakentamista käsittelevät paperit. Suomen Palosuojeluyhdistyksen arkisto. Ca:8. KA.

3.4

Suunnitteluratkaisu

Palopäälystökoulun elokuulle 1954 päivätty asemapiirros, johon on merkitty rakennuksen tuleva laajennussuunta. Arkkitehtuuritoimisto Salmio-Toiviainen & Toiviainen. 23.8.1954. KA.

Palokoulun pääpiirustukset on päivätty vaihtelevasti marraskuulle 1953, maaliskuulle 1954 ja itäjätkisivun osalta vielä maaliskuulle 1955. Piirustukset on allekirjoittanut Esko Toiviainen. Vuonna 1954 alkanut nk. arkkitehtilakko ei ilmeisesti vaikuttanut suunnitelmien etenemiseen, sillä rakennuttajana toimi Sisäasiainministeriön asettama rakennustoimikunta, ei Rakennushallitus, jota vastaan lakkotoimenpiteet oli suunnattu.

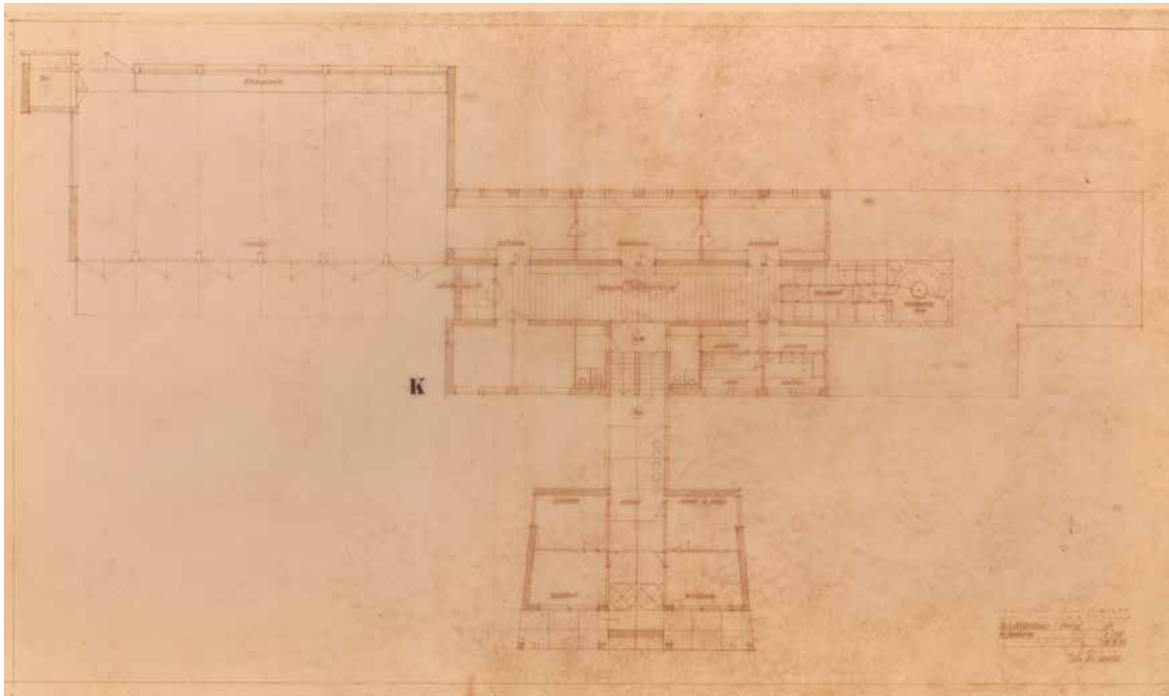
Rakennuksen ulkohahmo

Palokoulu sijoitettiin tontin keskivaiheille siten, että tontin eteläosaan Miestentien varrelle jäi tilaa mahdolliselle myöhemmälle laajennukselle. Rakennuskokonaisuus koostui pohjois-etelä-suuntaisesta pitkänomaisesta, loivalla satulakatolla varustetusta majoitusrakennuksesta, johon yhdistyi käytäväosalla Kivimiehentie puoleinen pieni pääsisäänkäyntisiipi. Sen ensimmäiseen kerrokseen sijoitettiin neljä toimistohuonetta ja niiden yläpuolelle

kaksi luokkahuonetta. Tämä rakennusosa katettiin majoitussiipeä kohti laskevalla pulpettikatolla. Rakennussiivet yhdistävän käytävän ikkunat aukenivat etelään koulun ajopihalle. Niinikään pulpettikattoinen kalustohalli sijoitettiin majoitussiiven eteläpuolelle niin, että majoitusrakennuksen kellarikerroksesta järjestyi suora kulkuyhteys kalustohalliin. Letkujenkuivaustorni sijoitettiin kalustohallin lounaisnurkkaan.

Pohjaratkaisu ja sisätilat

Majoitussiipi jakautui kolmeen hierarkkiseen, eri tyyppiseen asuinosaan: keskikäytävään perustuvaan oppilaiden majoitussiipeen; henkilökunnan asuntoihin, sekä pohjoisimpana palokoulun johtajan asuntoon. Oppilaiden majoitusosa oli suoraan yhteydessä sisäänkäyntisiipeen, henkilökunnalle varatulla neljän asunnon lamellilla oli oma rappukäytävä ja johtajan kaksikerroksinen asunto sijoitettiin muista erilleen rakennusmassan pohjoispäähän. Oppilaiden

Kellarikerroksen pohjapiirustus. Arkkitehtuuritoimisto Salmio-Toiviainen & Toiviainen. 15.11.1953. KA.

noin kahteenkymmeneen majoitushuoneeseen voitiin majoittaa 60 oppilasta, joten kutakin noin 15 neliömetrin huonetta käytettiin kolmen henkilön majoittamiseen.²³ Majoituspiiven keskikäytävän toinen pääty aukesi parvekkeen välityksellä etelään ja käytävän pohjoispäähän sijoitettiin keittiökomero. Toisen kerroksen majoitusikäytävä sai lisäksi valoa kattoikkunoiden välityksellä. Alimpaan kellarikerrokseen sijoitettiin sauna ja varastotilat.

Henkilökunnan lamellin rappukäytävä mitoitettiin niukasti pyöreän kierreportaan ympärille ja sen pääasiallinen valonlähde oli keskelle sijoitettu kattoikkuna. Henkilökunnan asunnot olivat noin 50 neliömetrin kokoisia läpitalon kaksioita. Johtajan asunnon osalta rakennusrunko on muita lamelleja kapeampi. Sisäänkäynti rivitalomaiseen asuntoon järjestettiin suoraan maantasosta. Asunnossa oli kolme huonetta, korkea olohuone ja tilava keittiö. Rakennusselityksessä mainitaan asuntoon suunnitellun edustavan teräsrakenteisen portaan, jonka

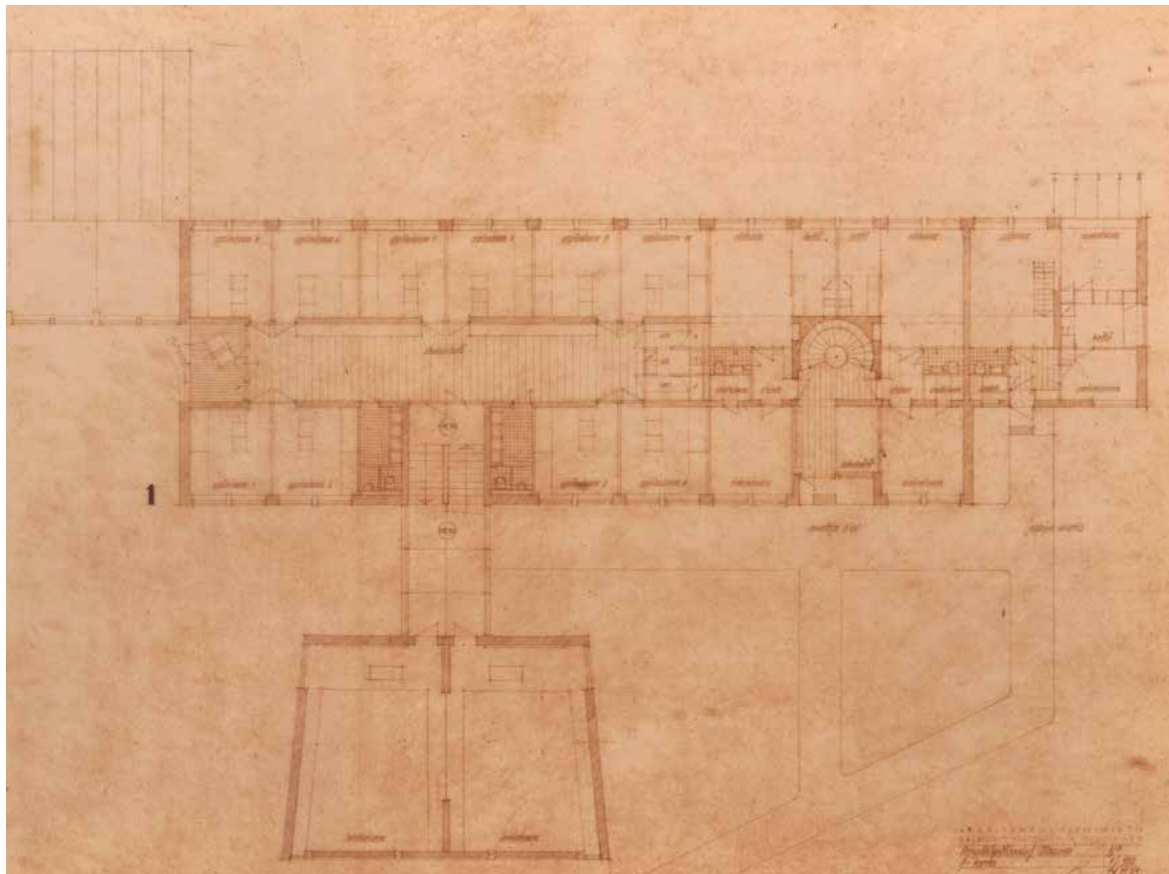
astinlaudat olivat tammea.²⁴ Johtajan asunto oli siiven asuintiloista ainoa, jolle suunniteltiin oma sisäänkäynti rakennuksen länsipuolelle, jossa asunnolla oli oma piha ja rakennukseen liittyvä pieni pergola.

Itä-länsi –suuntainen sisäänkäyntisiipi sijoitettiin kohtisuoraan majoitusrakennusta kohti. Siiven keskiakselille sijoitetun pääsisäänkäynnin takana oli keskikäytävä, jonka molemmiin puoliin oli kaksi toimistohuonetta. Pääsisäänkäynti sekä ovet henkilökunnan rappukäytävään oli alun perin suunniteltu toteutettavaksi teräs-lasiovina, mutta ne päätettiin työmaavaiheessa korvata puuovilla, jotta kaikki ovet saatiin hankittua samalta tavarantoimittajalta.²⁵ Toimistohuoneiden ja majoituspiiven välillä oli valoisa etelään aukeava käytävä, josta oli

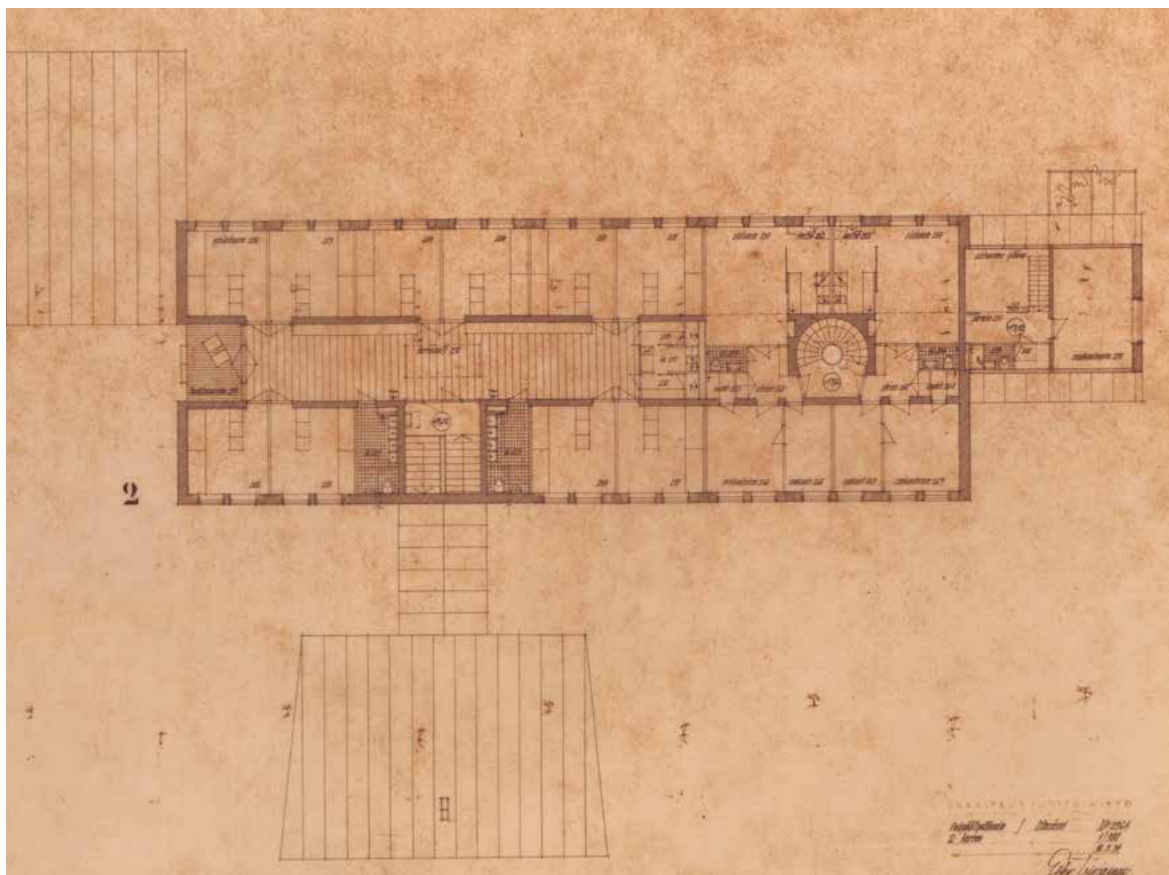
24 Arkkitehtuuritoimisto Salmio-Toiviainen & Toiviainen, sa. Rakennusselitys, Palopäälystökoulu. SKA. 19.

25 Myös asuntolasiivestä porrashuoneeseen johtavat teräs-lasiovet korvattiin puisilla laakaovilla. Rakennustoimikunnan kokouspöytäkirja 22.6.1955. Palokoulun rakentamista käsittelevät paperit. Suomen Palosuojeluyhdistyksen arkisto. Ca:8. KA.

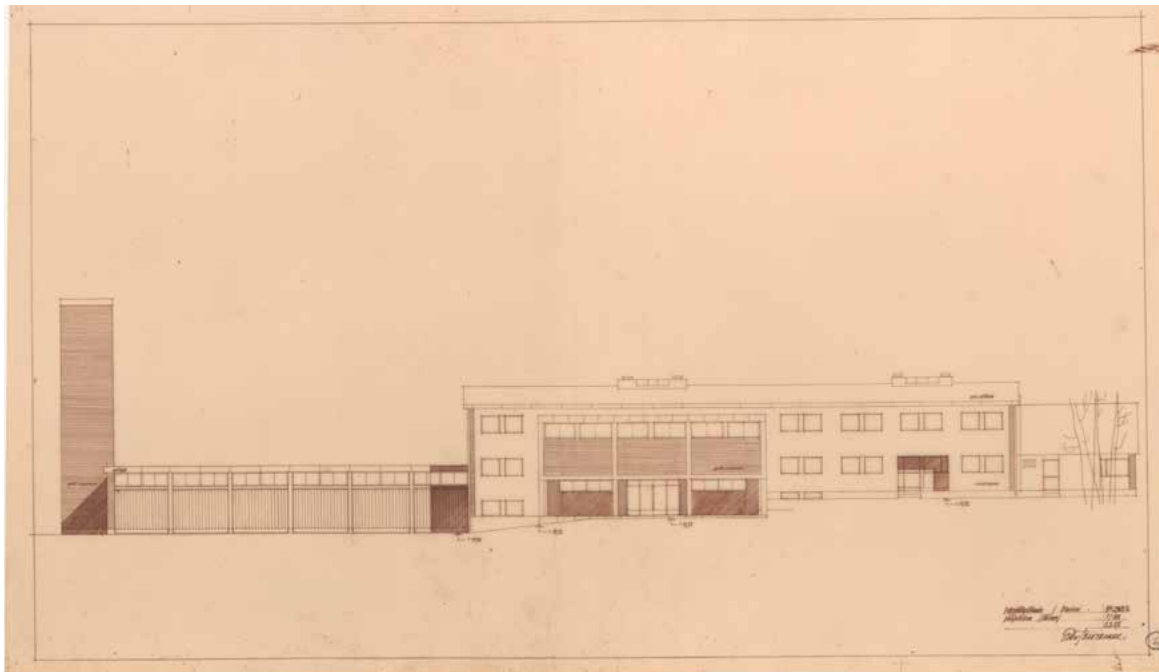
23 Savinen 1986, 39.

Ensimmäisen kerroksen pohjapiirustus. Arkkitehtuuritoimisto Salmio-Toiviainen & Toiviainen. 14.11.1953. KA.

Toisen kerroksen pohjapiirustus. Arkkitehtuuritoimisto Salmio-Toiviainen & Toiviainen. 10.3.1954. KA.

Julkisivupiirustus itään. Piirustuksessa näkyy koulun alkuperäinen palotorni sekä autohallin alkuperäinen oviratkaisu. Arkkitehtuuritoimisto Salmio-Toiviainen & Toiviainen. 1.3.1955. KA.

käynti rakennuksen pääportaaseen. Porras koostui mosaiikkibetonilla päällystetyistä porrasaskelmista, jotka tuettu toisiinsa metallikiinnikkein. Lisäksi porrassyöksyjen välissä on kolme paria pystyputkia, joihin sekä käsijohteet että osa portaista on tuettu. Käytävän lattiat päällystettiin vinyylilaatoilla ja seinät olivat puhtaaksi muurattua tiiltä, jonka seurauksena vaikutelma oli ulkotilan kaltainen.²⁶ Toimistojen lattiat päällystettiin linoleum-matolla.²⁷ Toimistojen yläpuolelle sijoitettiin kaksi luokkahuonetta, joiden välillä oli paljeovi. Luokkien etutilana toimi käytävämainen tila majoitusrakennuksen ja luokkien välillä.

Rakenneratkaisu ja talotekniikka

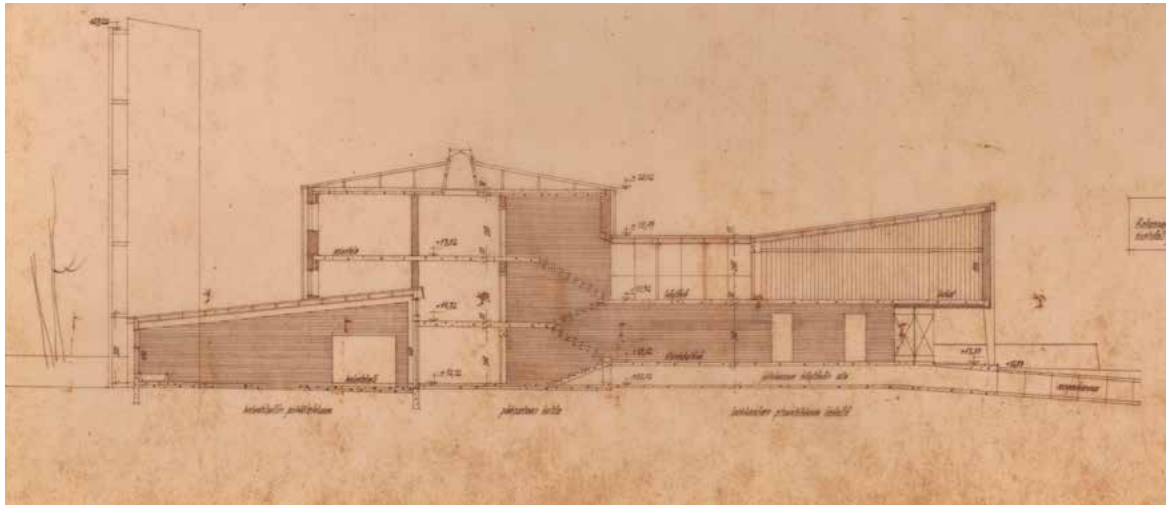
Palokoulu rakentui pääasiassa kantavien tiilimuurien varaan, välipohjat valettiin paikalla betonista.

Luokkahuonesiiven päädyn ulkoseinä muurattiin betonirungon varaan. Majoitusluoneiden väliset seinät olivat pääasiassa Lugino-seiniä, kellarissa käytettiin myös kahi-tiiliseiniä. Kattomateriaalina oli galvanoitu pelti.

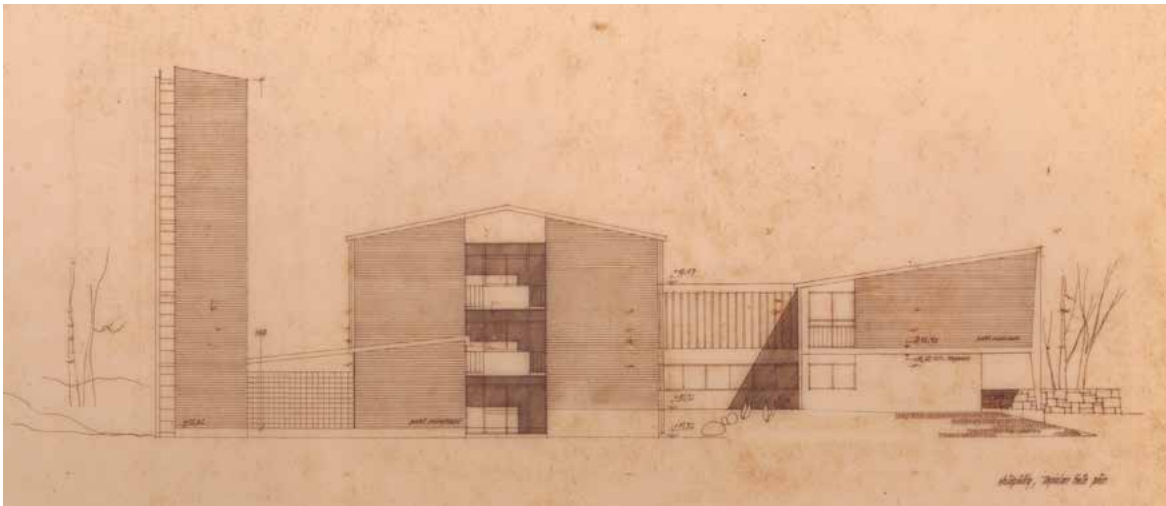
Koulun kalusto- ja autohalli varustettiin koneellisella ilmanvaihdolla ja opetus- ja majoitustilat painovoimaisella ilmanvaihdolla. Palokoulun lämmitys hoidettiin viereiselle tontille rakennetun Geologisen tutkimuslaitoksen keskuslämmityslaitoksen avulla.

²⁶ Arkkitehtuuritoimisto Salmio-Toiviainen & Toiviainen, sa. Rakennusselitys, Palopäällystökoulu. SKA. 19.

²⁷ Vesikari, Heimo. Muutokset Palopäällystökoulun työselityksiin. Palokoulun rakentamista käsittelevät paperit. Suomen Palosuojeluyhdistyksen arkisto. Ca:8. KA

Sekaleikkaus etelään. Piirustuksessa näkyy kattoikkunan alkuperäinen rakenne sekä luokkiin suunniteltu panelointi, joka jouduttiin kustannussyistä karsimaan pois. Arkkitehtuuritoimisto Salmio-Toiviainen & Toiviainen. 10.3.1954. KA.

Julkisivupiirustus etelään. Piirustuksessa näkyy koulun alkuperäinen palotorni sekä autohallin osin lasitiilistä koostuva päätyjulkisivu. Arkkitehtuuritoimisto Salmio-Toiviainen & Toiviainen. 10.3.1954. KA.

Uusi pääarakennus 1970–1972

4.1

Otaniemen laitosrakentaminen 1970-luvulla

Kaksi keskeistä Otaniemen maankäyttösuunnitelmaan ja alueen kehitykseen vaikuttavaa tekijää olivat TKK:n ja VTT:n tilantarpeen jatkuva kasvu sekä henkilöautojen yleistymisen – ja siten niiden määrän kasvu. Vuonna 1960 valmistuneessa Otaniemen maankäyttösuunnitelman päivityksessä TKK:n tilatarve oli lähes kaksinkertaistunut ja VTT:n kasvanut puolella verrattuna vuoden 1949 suunnitelmaan. Alvar Aallon vuonna 1968 valmistuneessa asemakaavassa instituutioiden tilatarve oli jo yli kolminkertaistunut.¹ Tämä johti erityisesti maankäyttösuunnitelman työskentelyalueen tiivistämistä – asuinalueisiin ei kohdistunut samanlaista lisärakentamisen painetta, kun Tapiolan uusi alue rakentui lähistölle samaan aikaan. Valtio joutui hankkimaan lisää maata kasvavaa kampusta varten Otaniemen lounaispuolelta, Hagalundin kartanon läheisyydestä kahdessa erässä vuosina 1961 ja 1967. Erityisesti tällä uudella laajennusalueella jouduttiin myös tinkimään alkuperäisestä konseptista, jossa rakennukset sijoitettiin metsäisille alueille vanhan kulttuurimaiseman mukaisten avointen tilojen säilyessä.² Vuonna 1968 valmistunutta asemakaavaa

ei voitu toteuttaa sellaisenaan, sillä TKK:n ja VTT:n kehityksen seurauksena tilatarve kasvoi edelleen. Vuonna 1970 solmittiin valtion ja Espoon kauppalan välillä sopimus, jossa Otaniemen alueelle kaavoitettavaksi rakennusoikeudeksi sovittiin 620 000 kem².³ Teknillisen korkeakoulun päärakennus valmistui vuonna 1964 ja osakuntatalot Dipoli sekä Urdsgjallar vuonna 1966, jolloin koko korkeakouluyhteisön voitiin katsoa siirtyneen kokonaisuudessaan Otaniemeen. TKK:n rakennusohjelman toteuttaminen jatkui kuitenkin vuoteen 1977 saakka. Myös VTT:n 1950-luvulla alkanut laboratoriorakentaminen jatkui 1970-luvulla; yhtenä merkittävimmistä kohteista Vuorimiehentien ja Kivimiehentien kulmaan vuonna 1975 valmistunut VTT:n päärakennus.⁴ Lisäksi Kivimiehen alueelle valmistuivat VTT:n Metallitekniillinen ja konetekniikan laboratoriorakennus Metallimiehenkuja 6-8:aan (1970 Anna-Leena Linnainmaa-Vikstedt), TKK:n viestintätekniikan rakennus Tekniikantie 3:een (1973 Salmio-Toiviainen & Toiviainen) sekä keskusautotalli (1975, Rakennushallitus). Seuraavilla vuosikymmenillä Kivimiehen alueen rakennuksia korjattiin ja laajennettiin, mutta seuraavat uudisrakennukset alueelle nousivat vasta 2000-luvulla.

1 Espoon kauppalanvaltuusto hyväksyi kaavan kahdessa osassa vuosina 1969 ja 1971. TKK:n ja VTT:n kehitys muokkasi tilatarpeita kuitenkin niin paljon, että kaavat palautettiin ministeriöstä vahvistamatta ja Otaniemen valtionalueen kaavoitus käynnistettiin osa-alueittain. Kaavavalmistelun kestäessä alueen kaavoituksesta vastasi erityinen Otaniemen valtionalueen kaavoitustoimikunta. A-konsultit et al 1994, 97; Penttilä 2008, 18.

2 Penttilä 2008, 18.

3 Maisala 2008, 218.

4 A-konsultit et al 1994, 98.

1964

1969

1976

Otaniemen korkeakoulu- ja tutkimuslaitosalueen rakentuminen pääsi vauhtiin 1960-luvulla. TKK:n ja VTT:n tilantarpeen kasvaessa alueesta tuli aiottua tiiviimmin rakennettu. Ortoilmakuvat HRI.

4.2

Valtion palokoulusta palo-opistoksi

1960-luvun alkupuoli oli palo-opistolle vaikeaa aikaa: pitkään valmisteltu harjoitustalohanke kariutui ja opiskelu- sekä majoitustilat olivat nopeasti osoittautuneet ahtaiksi ja riittämättömiksi. Pulaa oli niin ikään henkilökunnasta kuin ajanmukaisesta kalustosta.⁵ Samaan aikaan teknistyvän yhteiskunnan koulutustason nousu edellytti paloalan koulutuksen laajentamista, mikä ei ollut 1950-luvun opistorakennuksessa mahdollista.

Koulun johtokunta asetti vuonna 1966 jaoston tutkimaan palokoulun resursseja ja laatimaan kehityssuunnitelman koulua varten. Jaoston mietintö valmistui helmikuun lopussa 1967 ja koulun johtokunta esitteli suunnitelman sisäministeriölle. Suunnitelman mukaan koulun opetuslinjat olisi kaksinkertaistettava kahdesta neljään, mikä puolestaan edellytti lisärakennuksen rakentamista tontin tarkoitusta varten varatulle osalle. Asia sai päättäjiltä lämpimän vastaanoton⁶ ja asian varmemmaksi edistämiseksi palokouluun järjestettiin useita vierailuja ja tarkastuksia: Espoon kauppalan asunnon-tarkastaja Keijo Alho totesi miehistön majoitustilat liian ahtaiksi ja majoitusrakennuksen säilytystilat olemattomiksi huhtikuussa 1967⁷ ja Valtiontalouden tarkastusvirasto totesi tarkastuksessaan tammi-kuussa 1968⁸, ettei oppilaitos täytä tilojensa, opetusohjelmansa tai kalustonsa puolesta sille asetettavia vaatimuksia. Tarkastuskertomuksessa kannatettiin välittömiin toimenpiteisiin ryhtymistä lisärakennuksen rakentamiseksi.

Koulu onnistui edistämään asiaansa menestyksekkäästi. Vuoden 1968 talousarviokäsittelyn

yhteydessä Eduskunnan valtionvarainvaliokunta hyväksyi ponnien, jossa hallitusta kehoitettiin kiinnittämään huomiota palontorjuntahenkilöstön koulutuksen tehostamiseen ja rakennusohjelma-toimikunta hyväksyi 30.4.1968 koulun tulevan päärakennuksen tilaohjelman sekä 100 000 markan määrärahan palokoulun tulevan päärakennuksen suunnittelua varten. Palokoulun huonetilaohjelma oli ehditty jo koulun johtokunnan taholta hyväksyä koulun kymmenvuotisjuhlallisuuksien yhteydessä pidetyssä kokouksessa 7.2.1968.⁹

Vuonna 1970 saatiin päätökseen neljä vuotta kestänyt valtion palokoulua koskenut lainsäädännön kokonaisuudistus, jonka myötä Valtion palokoulu muuttui Valtion palo-opistoksi 1.4.1970.¹⁰ Myös harjoitustalon tarve saatiin tilapäisesti ratkaistua vuonna 1970, kun Laajalahden rannassa sijainneelle harjoituskentälle valmistui parakkimallinen harjoitusrakennus. Lisäksi uuden päärakennuksen kellariin rakennettiin pelastuskoulutusrata, joka paransi harjoitusolosuhteita. Siellä ei kuitenkaan ymmärrettävistä syistä voi käyttää savua tai tulta.¹¹

5 Savinen 1986, 40; Askola et al 1978, 8.

6 Koulun asia sai paljon huomiota osakseen ja eduskunnassa tehtiin vuonna 1967 aiheesta useita kyselyitä ja aloitteita. Askola et al 1978, 8.

7 Alho, Keijo 1967. Tarkastuslausunto 5.5.1967. PeOA.

8 Lahela, Pentti 1968. Kertomus valtion palokoulussa toimitetusta tarkastuksesta 16.1.1968.

9 Askola et al 1978, 8–9.

10 Askola et al 1978, 9.

11 Askola et al 1978, 22.

Valtion palokoulun oppilaita ja kalustoa. Kuva on päiväämätön, väliltä 1972–1974. Kuva julkaistu Palotorjunta 9–10/1974, s. 406–407.

Sammutusnäytös Valtion palo-opiston pihalla 20-vuotisjuhlallisuuksien yhteydessä vuonna 1978. Taustalla erottuu vanhemman auto- ja kalustohallin alkuperäinen pihajulkisivu ja puuovet. Kuva julkaistu teoksessa Askola et al. 1978. Valtion palo-opisto 20 vuotta, s. 29.

Valtion palo-opiston sisäpihaa 1980-luvulla. Kuva julkaistu Valtion palo-opiston oppilaskunnan vuosikirjassa 1988.

4.3

Uuden päärakennuksen suunnittelu ja rakentaminen

Kun määrärahat uuden rakennuksen suunnittelu-
miseksi oli hyväksytty valtiovallan taholta, projekti
siirtyi rakennushallituksen huomaan. Suunnittelun
johtoon asetettiin yliarkkitehti Matti E. Hirvonen.
Tavoitteena oli aloittaa rakennustyöt vuonna 1971.¹²
Ensimmäiset luonnossuunnitelmat on päivätty
kesäkuulle 1969.¹³ Hirvonen oli vastannut myös
viereisellä tontilla sijainneen Valtion poliisikoulun
suunnittelusta hieman yli kymmenen vuotta aikai-
semmin. Matti E. Hirvonen oli syntynyt Kuopiossa
vuonna 1926 ja valmistunut ylioppilaaksi Kuopion
lyseosta vuonna 1946. Hän valmistui arkkitehdiksi
Helsingin teknillisestä korkeakoulusta vuonna 1952,
jonka jälkeen hän työskenteli Kuopion keskussaira-
lan suunnittelutoimistossa sekä Kulutusosuuskun-
tien keskusliiton asunto-osastolla toimistoarkkiteh-
tina. Rakennushallituksen yliarkkitehdiksi Hirvonen
nimitettiin vuonna 1958.¹⁴ Suunnittelussa Hirvosta
avusti arkkitehtiopiskelija Antero Syrjänen, jonka
käsialaa rakennuksen piirustukset olivat. Kohteen
rakenneinsinöörinä toimi insinööritoimisto Salonen
& Lautiainen.¹⁵

Rakennushallitus kohtasi 1960- ja 1970-lukujen
vaihteessa uusia haasteita, kun suuret ikäluokat tuli-
vat työikään ja julkishallinto laajeni uusille aloille,
joille tarvittiin uusia virastotaloja. Valtion rakennus-
toimintaa tutkimaan asetettiin Valtion rakennushal-
linnon järjestysmuotokomitea vuonna 1966, tavoit-
teena oli toiminnan rationalisointi ja kustannusten
hillitseminen.¹⁶ Suurimmat uudistukset sijoituivat
kuitenkin 1970-luvulle, eivätkä rakennushallituksen
normitustyön tulokset sinällään vaikuttaneet palo-
koulun päärakennuksen suunnitteluun.

Valtion palokoulun uuden päärakennuksen lupa-
piirustukset päivättiin joulukuulle 1970 ja tammi-
kuulle 1971. Hankkeelle myönnettiin rakennuslupa
14.6.1971.¹⁷ Uusi päärakennus valmistui syksyllä 1972
ja se luovutettiin palo-opiston käyttöön 10.11.1972.
Vastavalmistuneen opistorakennuksen vihkiäistilai-
suus pidettiin 9.2.1973.¹⁸

¹² Savinen 1986, 43.

¹³ Piirustusarkistoluettelo. SKA.

¹⁴ Diplomi-insinöörit ja arkkitehdit 1973.

¹⁵ Piirustusarkistoluettelo. SKA.

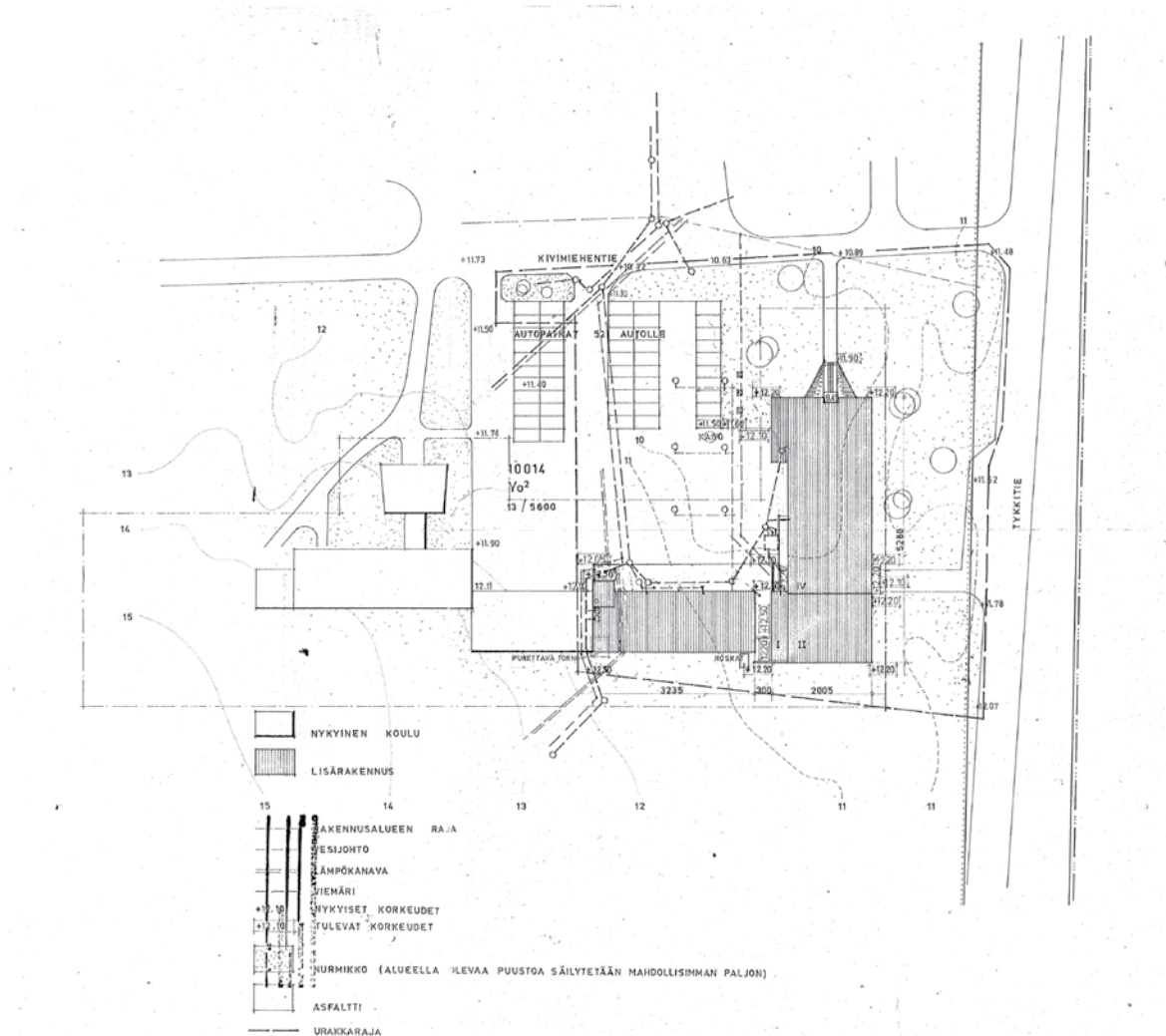
¹⁶ Kujala 1986, 80.

¹⁷ Lyhennysote Espoon kauppalan järjestysoikeuden
pöytäkirjasta 14.6.1971. Erava.

¹⁸ Savinen 1986, 50.

4.4

Suunnitteluratkaisu

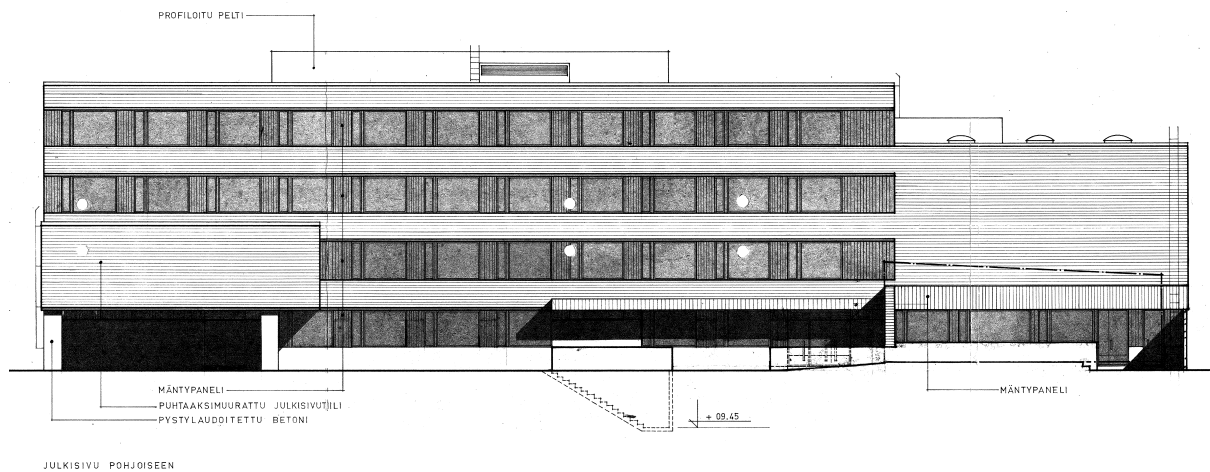
Uuden päärakennuksen asemapiirustus. Rakennushallitus. 2.9.1970. Erava.

Palokoulun toiseen rakennusvaiheeseen sisältyivät kalusto- ja autohallin laajennus, uusi letkunkuivaustorni sekä uudisrakennus, johon sijoitettiin majoitus-, toimisto-, opetus- ja varastotilojen lisäksi sellaisia yhteistiloja, joita vanhassa koulurakennuksessa ei ollut lainkaan: ruokasali, liikuntasali sekä oleskelutiloja.

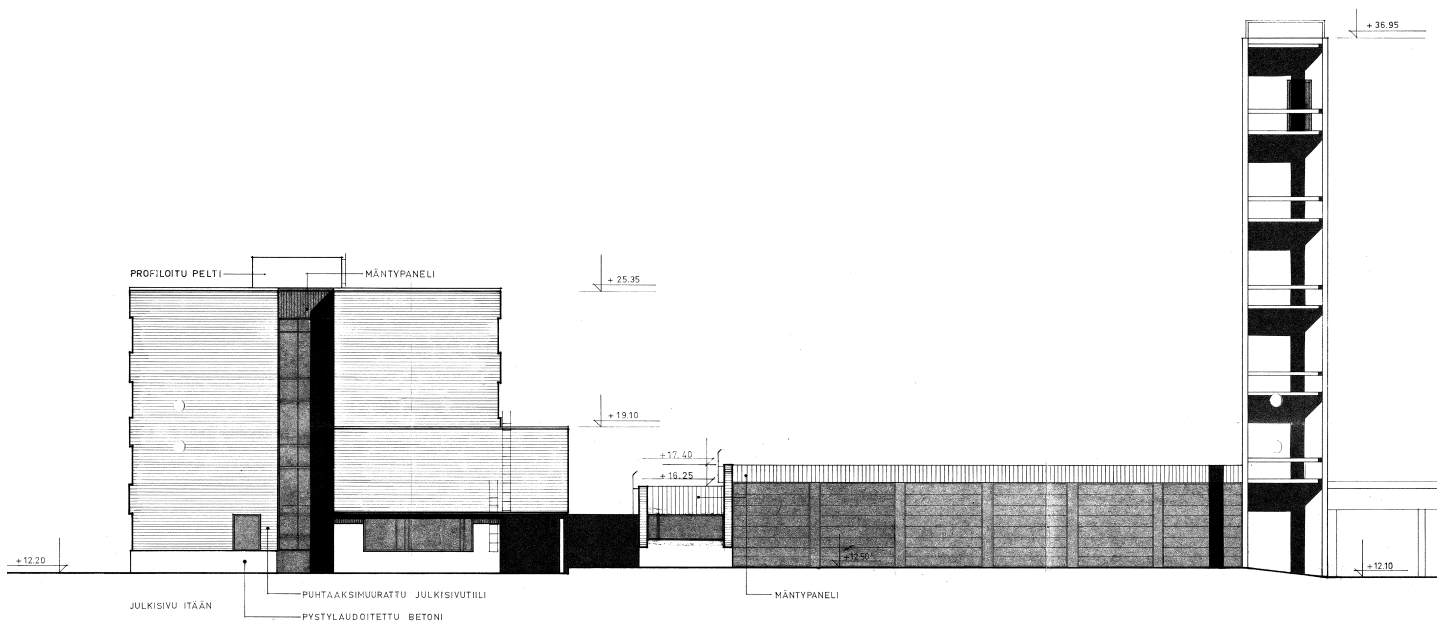
Rakennuksen sijoittuminen tontille ja ulkohahmo

Kalusto- ja autohallin laajennus sijoitettiin vanhan hallin eteläpuolelle sen jatkeeksi. Kalustohallin eteläpäähän sijoitettiin Otaniemen paloaseman päivystystilat. Vanha letkunkuivaustorni purettiin ja uusi

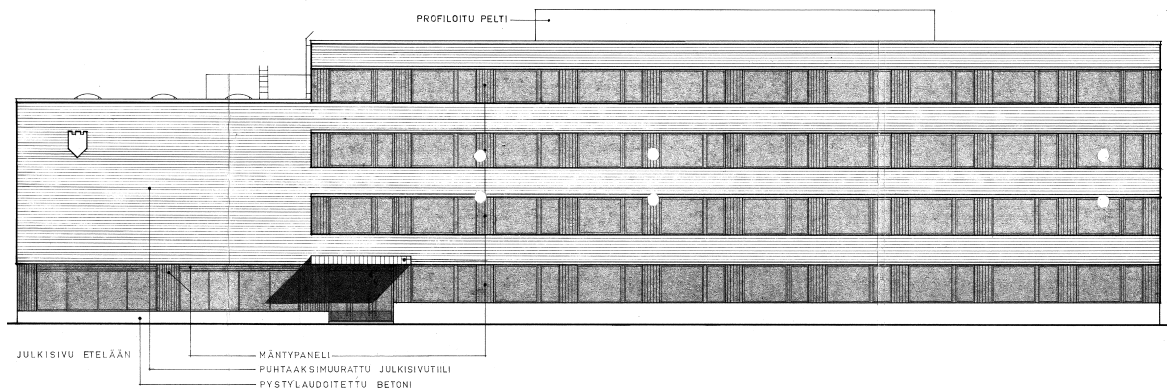
rakennettiin hallien liitoskohtaan ajopihan puolelle. Koulun uusi nelikerroksinen päärakennus sijoitettiin tontin etelälaitaan Miestentien suuntaisesti. Koulun rakennuskokonaisuus muodosti näin ajopihaa pohjoisesta, lännestä ja etelästä rajaavan rakennusketjun. Uuden päärakennuksen myötä myös palokoulun pääsisäänkäynti siirtyi etelään Miestentien puolelle. Uusi päärakennus oli hahmoltaan laatikkomainen, tasakattoinen rakennus, jonka punatiilisiä julkisivuja rytmittivät pitkät nauhaikkunat. Ikkunavyöhykkeellä pintamateriaalina oli tummalla sävyllä maalattu mäntypaneeli. Liikuntasali ja auditorio erottuivat rakennuksen ulkohahmossa laajoina umpinaisina seinäpintoina pitkillä julkisivuilla.

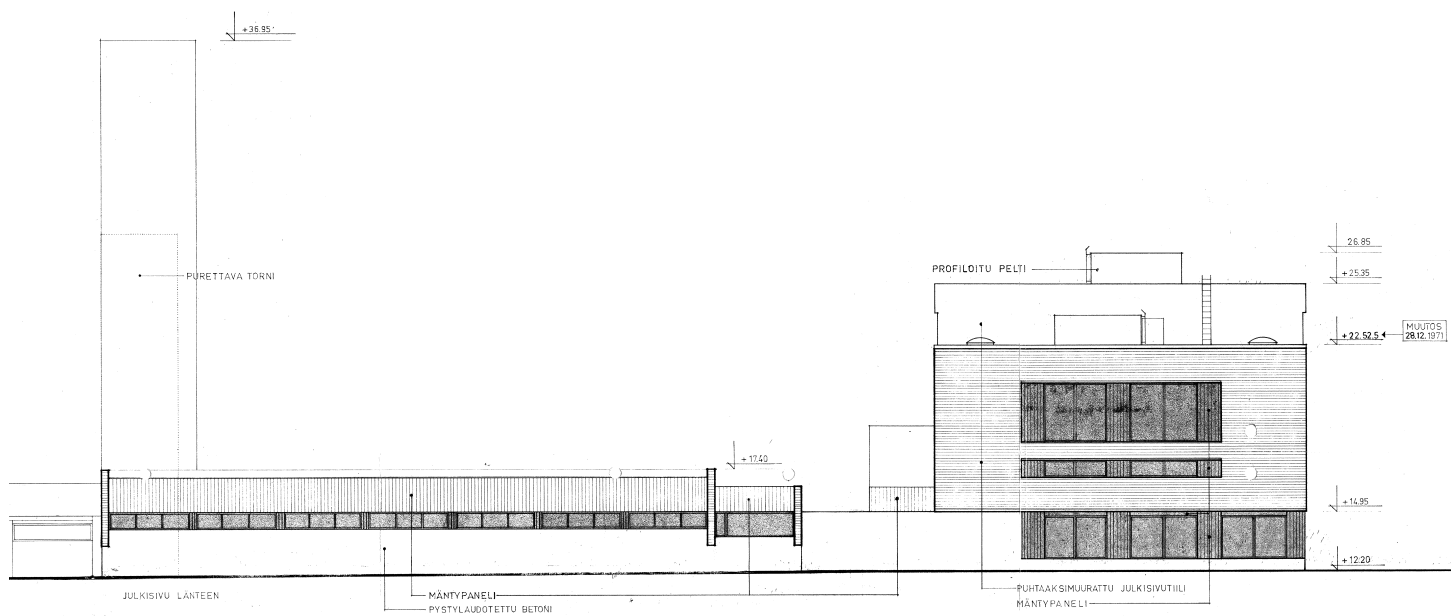
Uuden päärakennuksen pohjoisjulkisivu. Rakennushallitus. 30.12.1970. Erava.

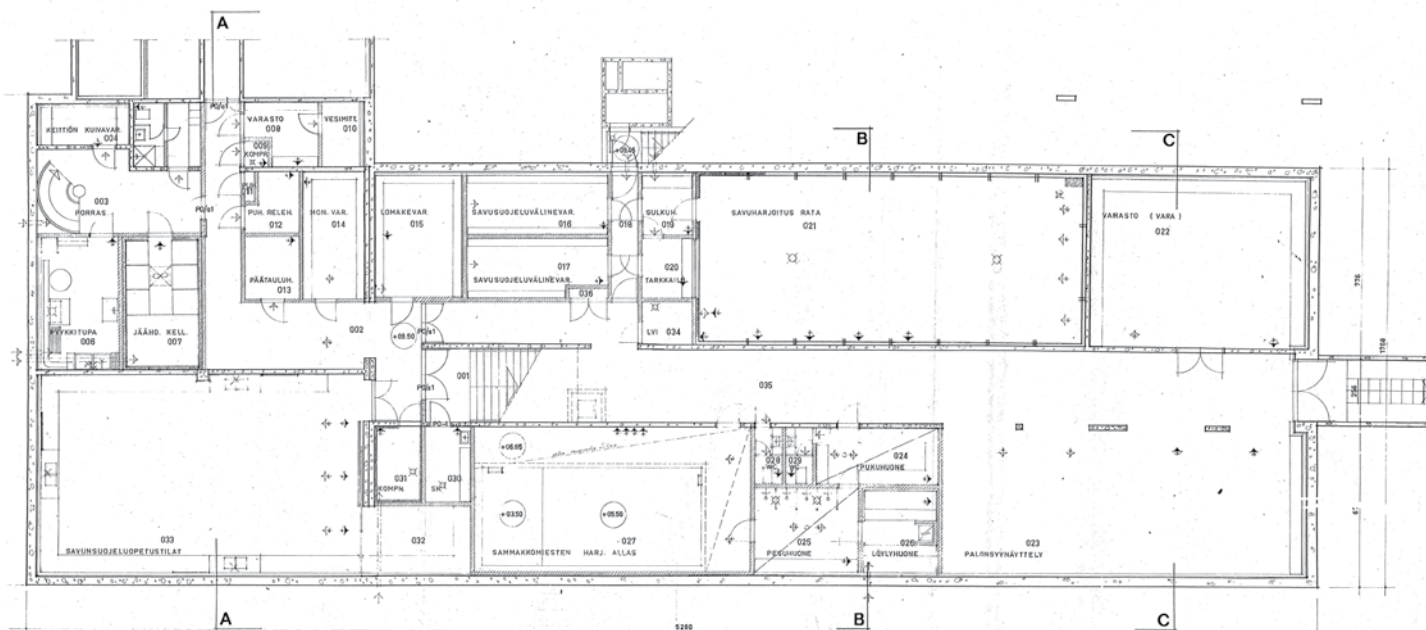
Uuden päärakennuksen itäjulkisivu. Rakentamisen yhteydessä vanha palotorni purettiin ja rakennettiin uusi torni auto- ja kalustohallin yhteyteen. Rakennushallitus. 10.12.1970. Erava.

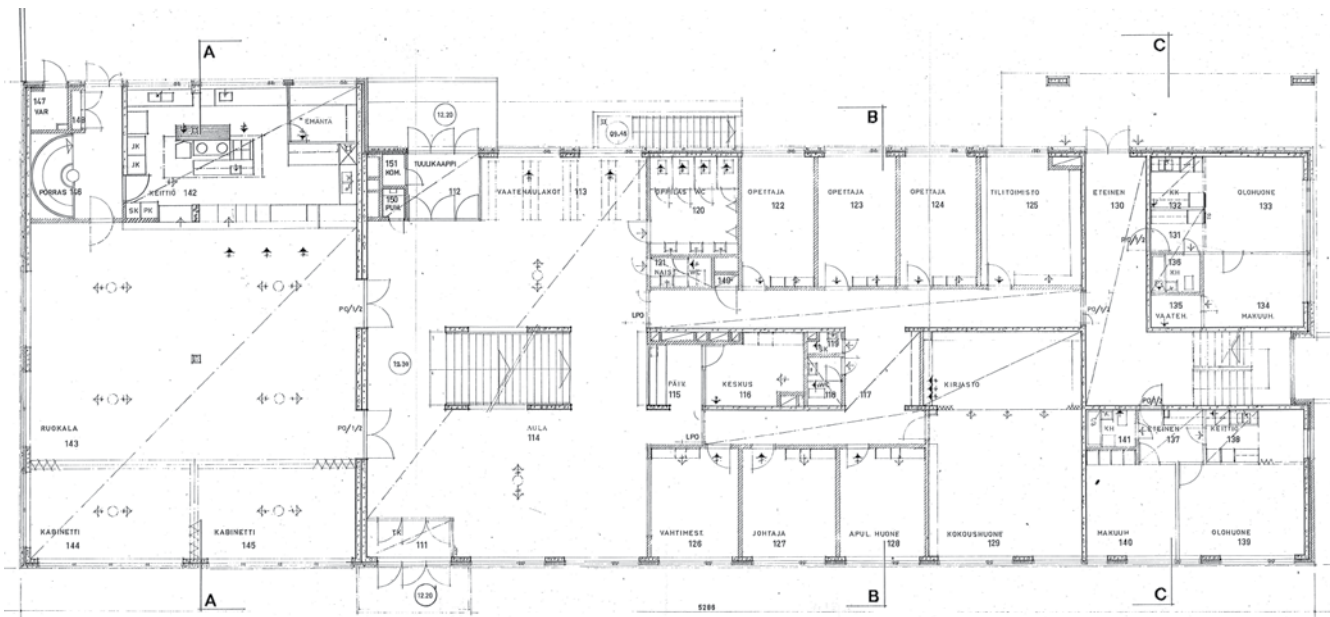
Uuden päärakennuksen eteläjulkisivu. Rakennushallitus. 23.12.1970. Erava.

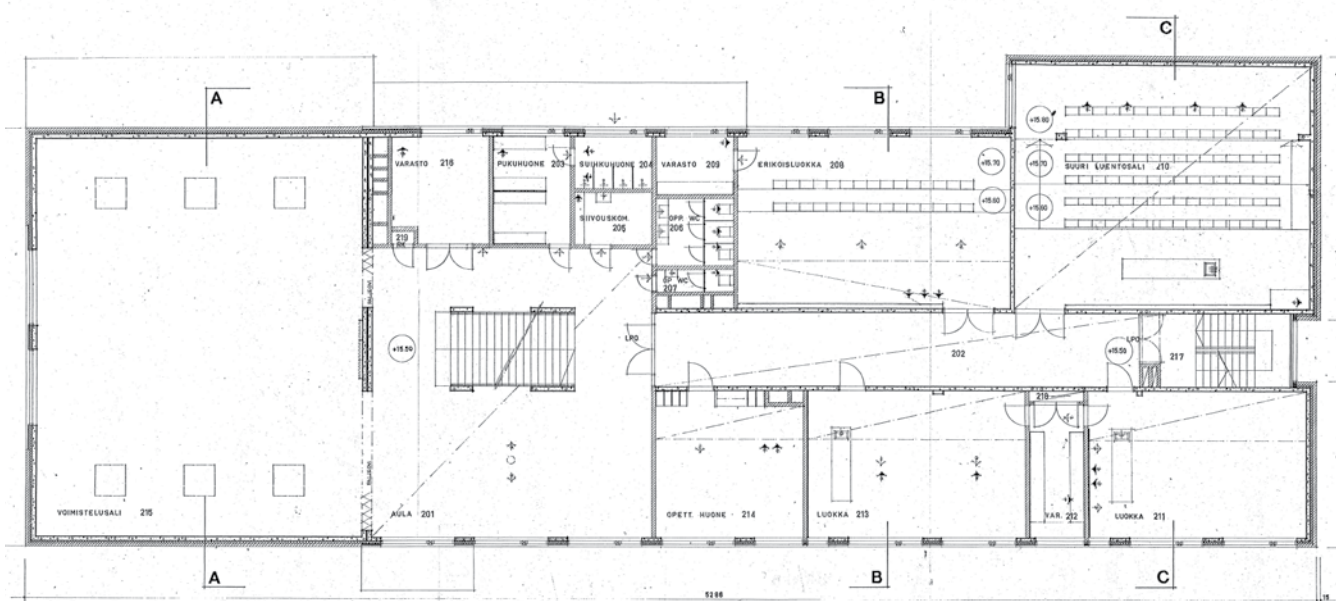
Uuden päärakennuksen länsijulkisivu. Rakennushallitus. 7.12.1970. Erava.

Uuden päärakennuksen kellarikerroksen pohjapiirustus. Rakennushallitus. 29.9.1970. Erava.

Uuden päärakennuksen ensimmäisen kerroksen pohjapiirustus. Rakennushallitus. 29.9.1970. Erava.

Uuden päärakennuksen toisen kerroksen pohjapiirustus. Rakennushallitus. 29.9.1970. Erava.

Pohjaratkaisu

Päärakennuksen pohjaratkaisu perustui ajan laitos- ja virastorakennusten tapaan kaksoiskäytävään. Käytävien väliseen tilaan sijoitettiin aputiloja, kuten pesutilat ja varastot.

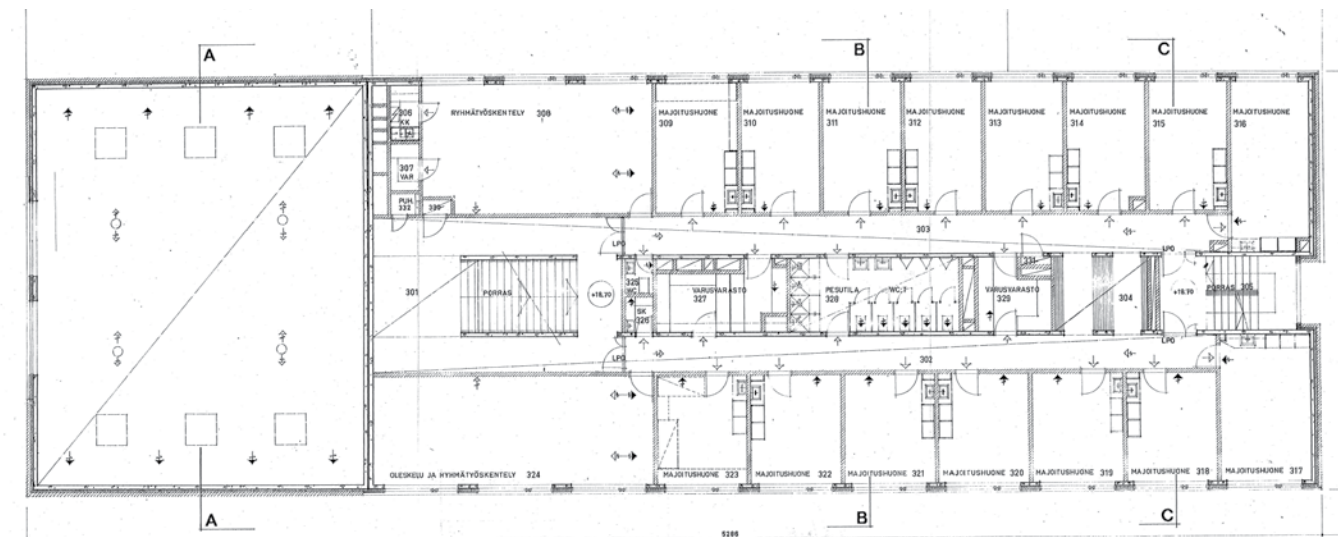
Rakennuksen keskeiset päätilat sijoittuivat leveään, suoran pääportaan ympärille ja läheisyyteen. Rakennuksen sekundäärinen, erityisesti majoituskerroksia palveleva porras sijoitettiin rakennuksen itäpäähän ja se sai valoa koko porrashuoneen korkuisen ikkunakentän kautta.

Ensimmäisessä kerroksessa pääportaan yhteyteen sijoitettiin läpi rakennusrungon ulottuva pääaula, josta oli käynti ruokasaliin. Ensimmäisessä kerroksessa sijaitsivat myös opettajien tilat, kirjasto sekä kaksi asuntoa. Toisessa kerroksessa pääportaaseen yhdistyi aulatala, joka oli paljeovella yhdistettävissä rakennuksen päässä sijaitsevaan voimistelusaliiin. Muutoin toinen kerros oli varattu luokkahuoneille ja auditoriolle. Kolmannessa ja neljännessä kerroksessa pääporrashuoneesta oli käynti oleskelu- ja ryhmätyöskentelytiloihin, muutoin kerros oli varattu majoitushuoneille. Kellarissa keskeiskäytävän varrella

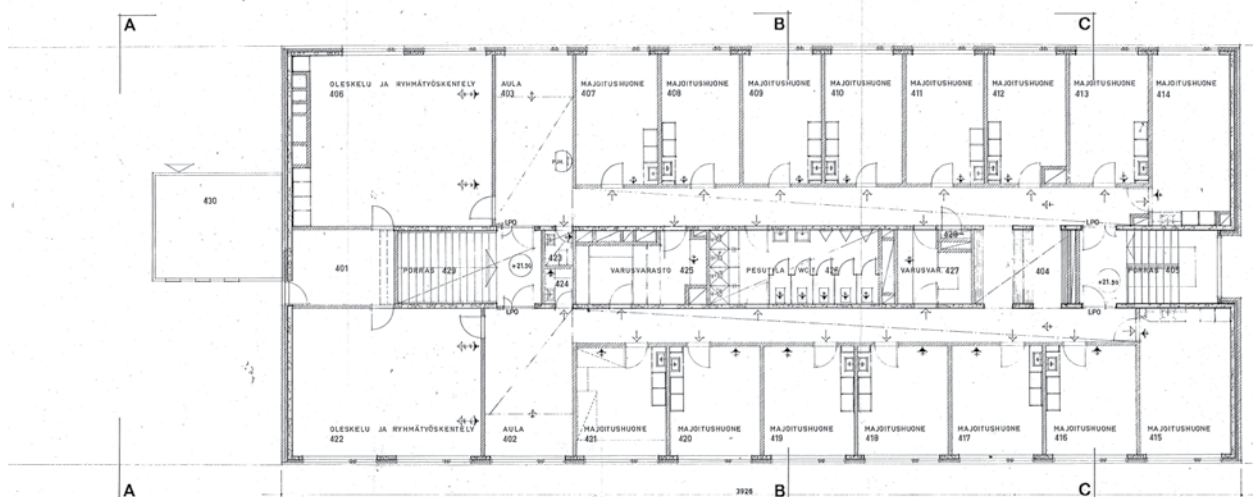
sijaitsivat varastot, savunsuojeluopetustila sekä savurata ja sammakkomiesten harjoitusallas saunoineen. Lisäksi kellarista oli varattu tilaa palosyynäytelylle. Kellariin oli järjestetty sisäänkäynti ajoluiskaa pitkin rakennuksen itäpäädyssä ja lisäksi ulkoportaan kautta rakennuksen pohjoissivulta. Pääporras ulottui niin ikään kellarikerrokseen asti ja keittiöllä oli oma porrasyhteys kellarivarastoihin.

Rakenneratkaisu

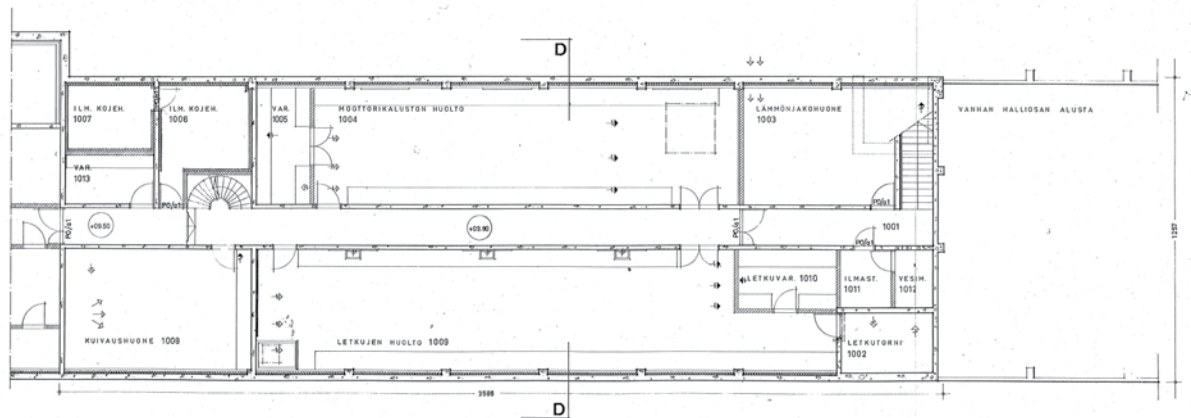
Rakennusrunko suunniteltiin paikalla valetusta teräsbetonista. Majoitusosan kaksoiskäytävärunko perustui käytävän kantaviin betoniseiniin ja -palkkeihin. Rakennuksen itäpäädyn suuremmat tilat on kannatettu itä-länsi-suuntaisilla kantaviin seiniin tukeutuvalla palkistolla. Rakennus varustettiin koneellisella ilmanvaihdoilla.

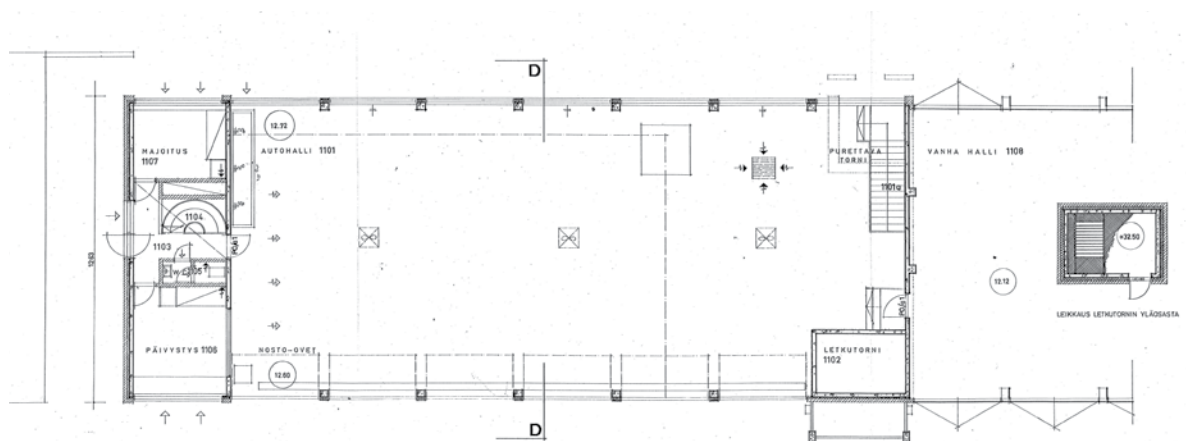
Uuden päärakennuksen kolmannen kerroksen pohjapiirustus. Rakennushallitus. 29.9.1970. Erava.

Uuden päärakennuksen neljännen kerroksen pohjapiirustus. Rakennushallitus. 29.9.1970. Erava.

Uuden auto- ja kalustohallin kellarikerroksen pohjapiirustus. Rakennushallitus. 29.9.1970. Erava.

Uuden auto- ja kalustohallin ensimmäisen kerroksen pohjapiirustus. Rakennushallitus. 29.9.1970. Erava.

5

Myöhemmät vaiheet

5.1

Muutokset toiminnassa

Kuopion kaupungin lahjoitettua kaksi tonttia uuden pelastusalan koulutusyksikön rakennuspaikaksi vuonna 1987, rakennushallitus päätti yhteistyössä sisäasiainministeriön kanssa julistaa kohteesta arkkitehtikilpailun, jonka voitti arkkitehtien Mikko Heikkinen ja Markku Komonen ehdotus ”Fahrenheit 451”.¹ Uuden koulurakennuksen valmistuttua Valtion palo-opisto² muutti Kuopioon ja yhdistyi Valtion pelastuskoulun kanssa Pelastusopistoksi vuonna 1995.³

Tyhjilleen jäänyt koulurakennus Otaniemessä korjattiin Raja- ja merivartiokoulutuksen tarpeita varten ja vastaperustettu Raja- ja merivartiokoulu muutti tiloihin vuonna 1997. Aiemmin Rajakoulu sekä Merivartiokoulu olivat toimineet erillään; Merivartiokoulu 1960-luvulta saakka viereisellä tontilla sijaitsevilla Poliisikoulun tiloissa ja Rajakoulu vuodesta 1964 Imatran Immolassa.⁴ Rajavartiokoulun osalta Immolan toimipisteen toiminta

jatkui Otaniemen toimipisteen rinnalla.⁵ Raja- ja merivartiokoulun Espoon koulutuskeskus toimi Kivimiehentie 2:ssa kesään 2014 asti, jolloin Espoon koulutuskeskus lakkautettiin ja toiminnot siirrettiin Imatralle ja Porkkalaan.⁶

Kiinteistö on sittemmin vuokrattu yksityiselle majoitustoimijalle. Kaikki majoitukseen soveltuvat tilat on muutettu majoituskäyttöön, myös pääosa vanhoista luokkahuoneista sekä toimistotiloista.

1 Jauhola-Seitsalo 1988, 76.

2 Tässä vaiheessa koulu oli jo osa Lohjalla ja Espoossa toimivaa Valtion pelastusopistoa (1992–1994).

3 Uutta, suurempaa koulua ja pelastusalan koulujen yhdistämistä oli suunniteltu jo 1980-luvun puolivälistä lähtien mm. palomiesten kasvavan koulutustarpeen tyydyttämiseksi. Savinen 1986, 61.

4 Kanerva et al. 1977, 4–6; Raja- ja merivartiokoulun historia – alaisuus Rajavartiolaituksen verkkosivuilla.

5 Raja- ja merivartiokoulun historia – alaisuus Rajavartiolaituksen verkkosivuilla.

6 Miettinen 2017.

5.2

Muutoshistoria ja -kaaviot

Pääasialliset rakennus- ja korjausvaiheet

1954–56 Uudisrakennus

(Arkkitehtitoimisto Salmio-Toiviainen & Toiviainen)

1970–72 Uusi päärakennus

(Rakennushallitus Matti E. Hirvonen ja Antero Syrjänen)

1995–96 Peruskorjaus

(Engel rakentamispalvelut, arkkitehti Markku Lehtinen)

1998, 2001 Väliseinämuutoksia

(Arkkitehtitoimisto Jarmo Uosukainen)

Lisäksi rakennuksissa on tehty myöhempiä väliseinämuutoksia, erityisesti nykyiseen majoituskäyttöön liittyen.

Rakennusten suurin muutosvaihe oli vuosina 1995–96 tehty peruskorjaus, jossa IV-konehuoneita laajennettiin ja lisättiin. Samassa yhteydessä korotettiin vanhempaa auto- ja kalustohallia.

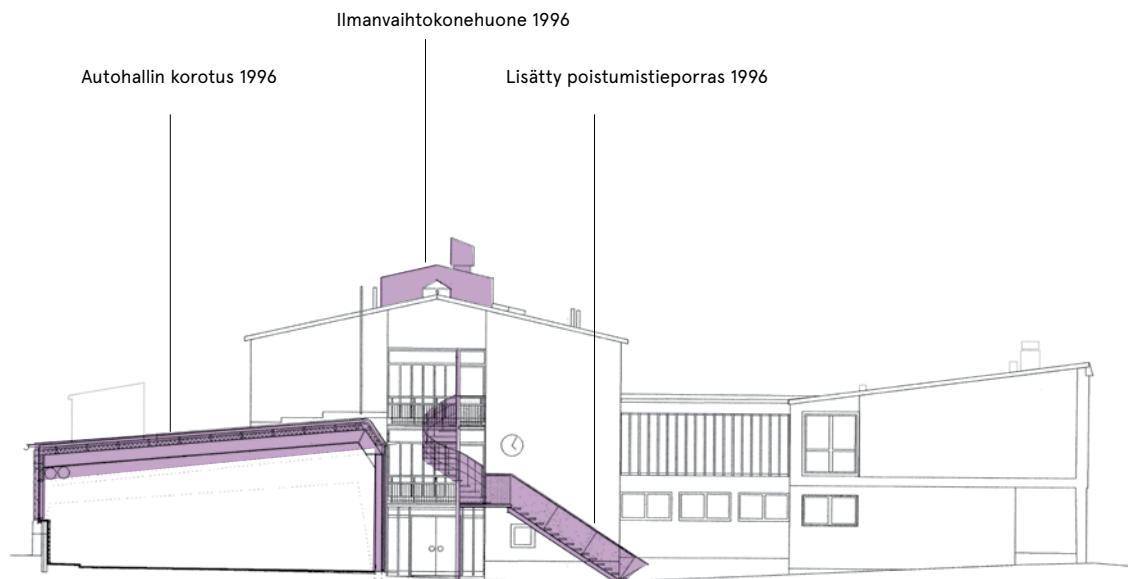
Rakennuksissa on lisäksi tehty näitä korjaustöitä ennen ja niiden jälkeen vähäisempiä väliseinämuutoksia ja tilojen käyttötarkoituksia on muutettu kuitenkin niin, että muutokset ovat olleet palautettavissa. Vanhan rakennusosan luokkatilat ovat palvelleet useampaa tarkoitusta oppilaiden tauko- ja oleskelutilasta valvomoksi. Päärakennuksen kolmannen kerroksen majoitushuoneita sekä ensimmäisen kerroksen asunnot on muutettu välillä toimistokäyttöön ja palautettu jälleen palvelemaan majoitustarkoituksia.

Seuraavissa kaavioissa on esitetty rakennuksissa tehdyt muutostyöt asemapiirros- ja julkisivutasolla. Sisätiloissa tehtyjen muutosten esittäminen ei kuulu tämän selvityksen tarkastelualaan.

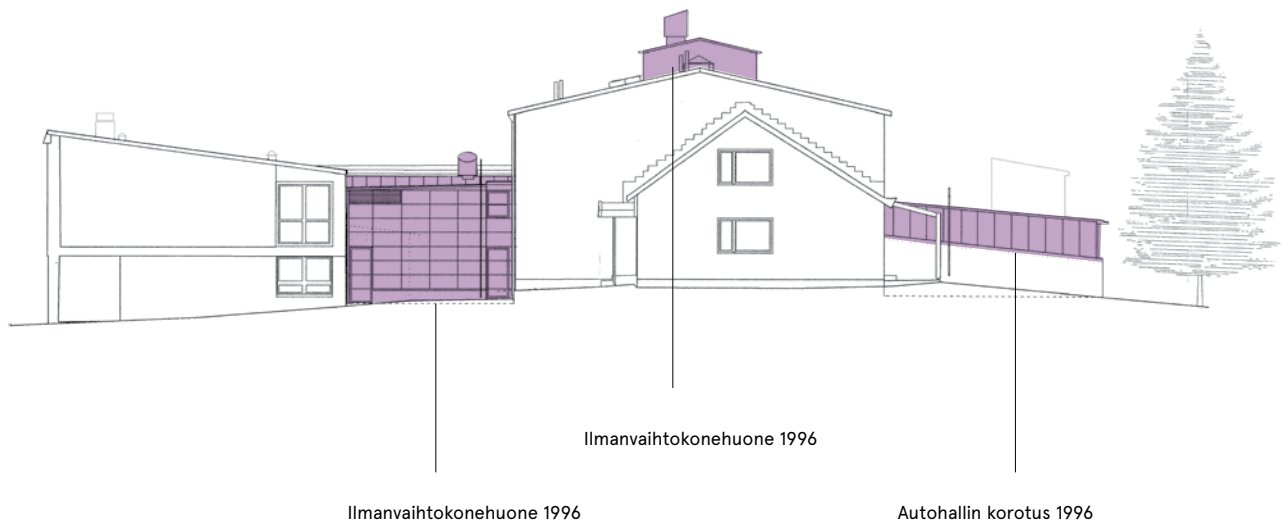
Muutoskaavio, asemapiirros

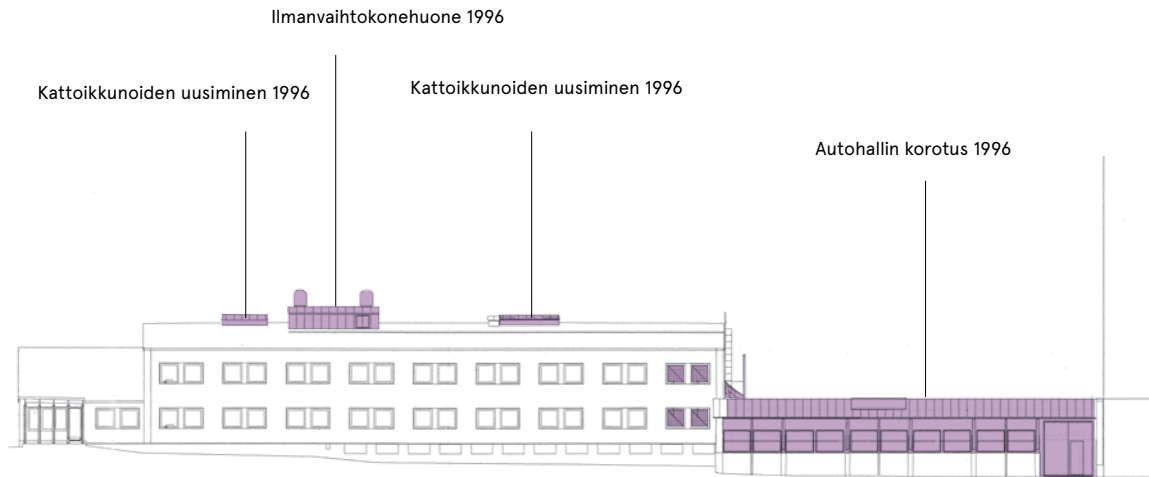
Muutoskaavio, 1. rakennusvaiheen eteläjulkisivu

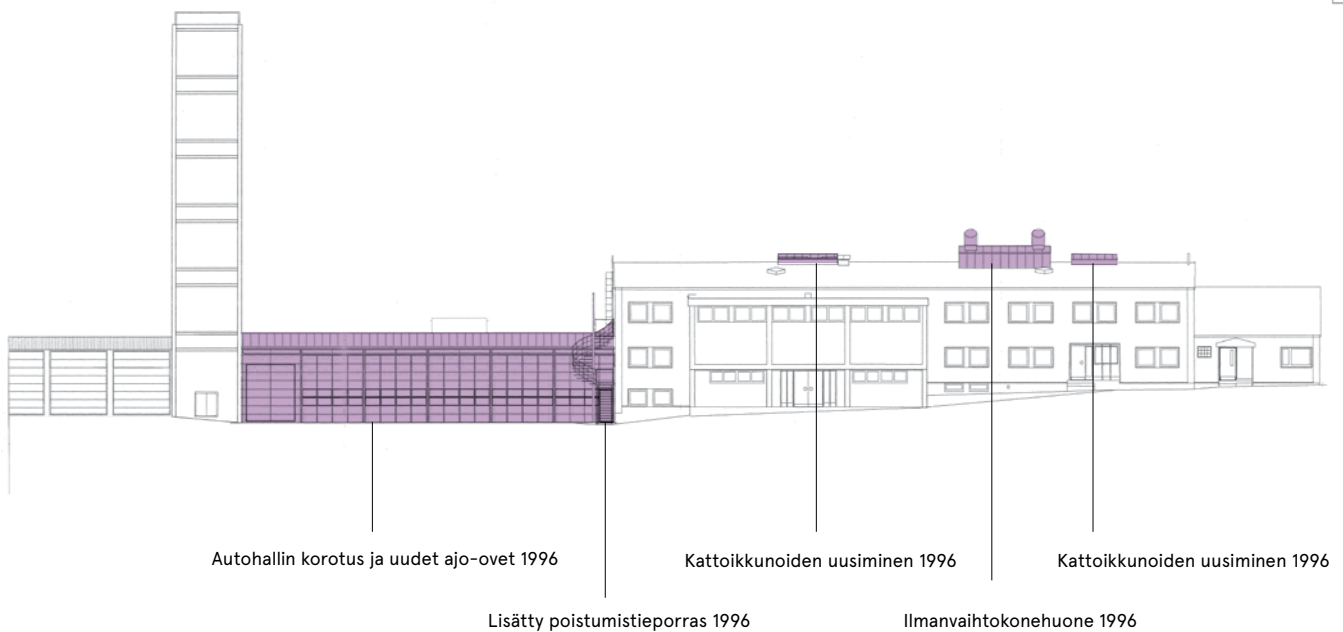
Muutoskaavio, 1. rakennusvaiheen pohjoisjulkisivu

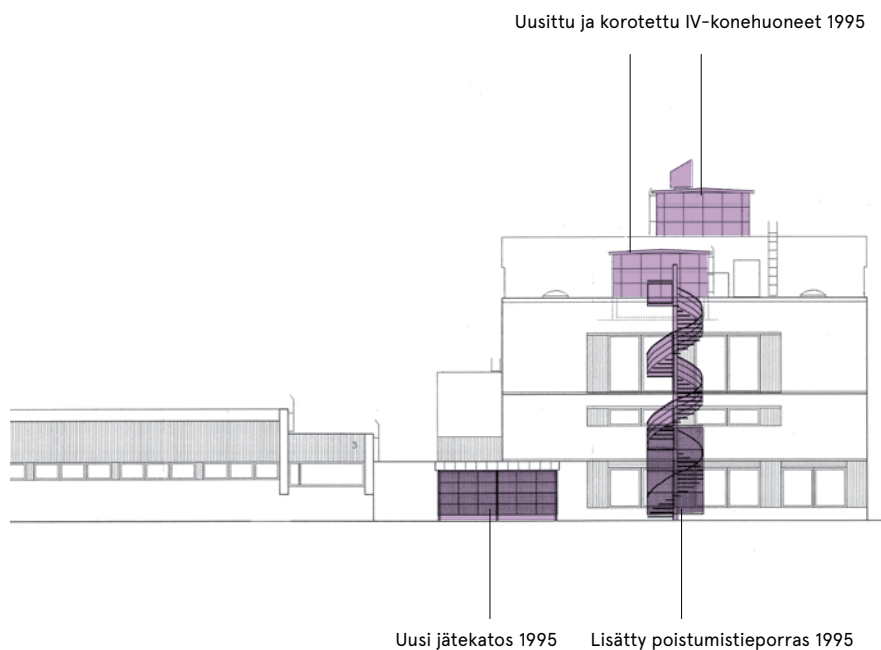
Muutoskaavio, 1. rakennusvaiheen itäjulkisivu

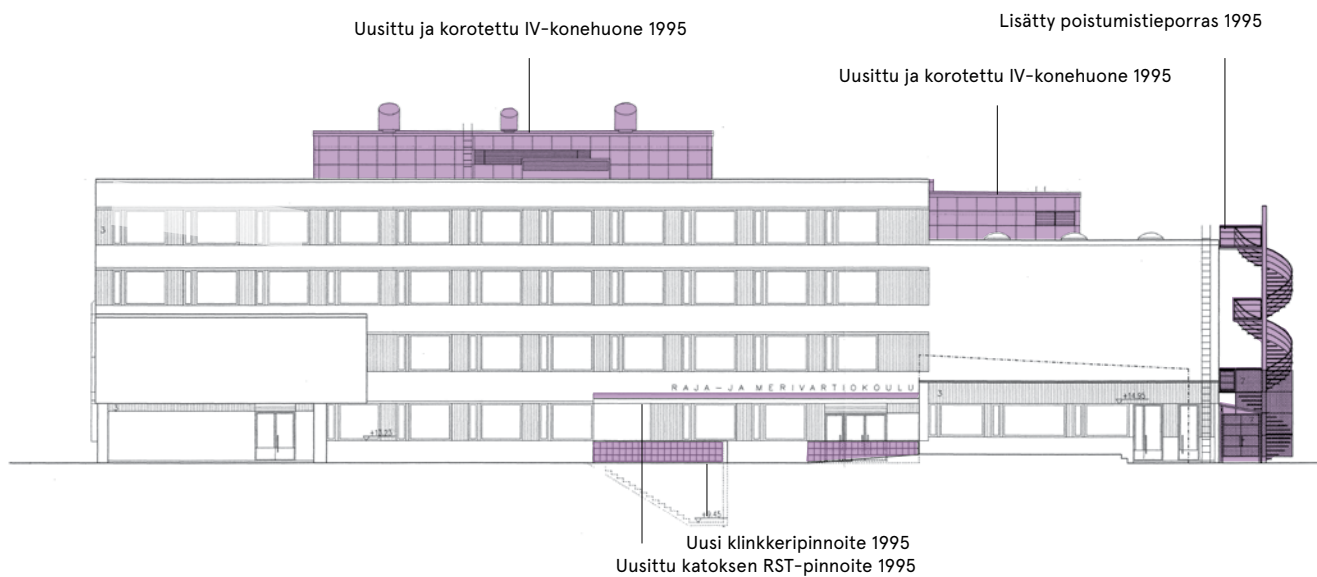
Muutoskaavio, 1. rakennusvaiheen länsijulkisivu

Muutoskaavio, 2. rakennusvaiheen länsijulkisivu

Muutoskaavio, 2. rakennusvaiheen pohjoisjulkisivu

6

Nykytila

6.1

Sisätilat

Kivimiehentie 2:ssa suoritettiin katselmus 7. ja 19.6.2017. Katselmuksessa on luonnehdittu rakennuksen keskeisiä tiloja ja tilatyyppejä. Käsiteltävät tilat on esitetty pohjakaavioilla. Rakennusten

majoituskäytöstä johtuen kaikkiin tiloihin ei ollut katselmuksessa mahdollista päästä tutustumaan.

Päärakennus

Aula ja pääporras

Alun perin avoimen, rakennusrungon läpi ulottuneen pääaulan keskellä sijaitsee päärakennuksen pääporras. Lattiamateriaali ja väliseinät myöhempiä (2010-luku).

Käyttö

Tila on alkuperäisessä käytössä

Tilahahmo

Alkuperäistä läpi rakennuksen ulottunutta avointa tilaa on jaettu eriaikaisin väliseinin. Aulaan on kulku rakennuksen molemmilta puolilta. Pihan puolen sisäänkäyntiä on kavennettu. Alun perin ovia oli kolme, nyt ainoastaan yksi. Nykyinen aulatila on järjestetty alkuperäisten naulakoiden paikalle.

Lattia ja lattialista

Aulatilojen lattia on uusittua, suorakulmion muotoista, harmaata kivilaattaa. Pääportaan askelmat ovat alkuperäistä vinyylilaattaa, jossa on vihreällä pohjalla mustia ja valkoisia kiviaineksia imitoivia kuvioita. Yläkerrosten porrastilan lattiat ovat vaaleanvihreää vinyylilaattaa, jossa on mustia ja valkoisia kivimäisiä kuvioita. Lattialista on uusi harmaa alumiininen, ohut, 5 senttimetriä korkea lista.

Aulaan on rakennettu uusia väliseiniä sekä uusi vastaanottotiski pohjoissisäänkäynnin yhteyteen.

Aulan lattiamateriaali on uusittu. Aulan eteläosasta on erotettu huonetila lasitiiliväliseinällä (1995)

Alkuperäiset teräs-lasiovet ovat rakenteeltaan hyvin sirot.

Seinäpinnat

Seinät on maalattu valkoiseksi. Maalin alla näkyy betoniseinien muottipinnat. Tilojen välissä uusia teräs-lasiseiniä, joissa osittain myös umpiosaa. Sisäänkäyntiä lähimmän luokahuoneen seinä on tehty lasiseinistä, luultavasti vuoden 1995 korjauksen yhteydessä.

Katto ja kattolistat

Katto on alaslaskettu metallinen verkkokatto vuodelta 1995. Alakattoon on integroitu valaisimet. Yläkerroksissa alakatto on harmaa metallisälekatto, johon on integroitu loisteputkivalaisimet. Yläkerroksissa kattopalkit on maalattu vaaleanvihreiksi. Ei kattolistaa.

Ikkunat

Aulatilojen ainoat ikkunat ovat alkuperäisen naulakotilan kohdalla. Ikkunoissa on iso neliömäinen osa ja kapeampi sivuosa. Ne ovat alkuperäisiä, vihreäksi maalattuja puuikkoina. Ikkunoiden korkeus on 165 senttimetriä ja leveys 191 senttimetriä ja tuuletusikkunan leveys on 33 senttimetriä. Ikkunat ovat 95 senttimetriä lattiasta.

Ovet

Ulko-ovet ovat alkuperäisiä. Ulko-ovina on kolme vierekkäistä teräs-lasi rakenteista ovea. Tuulikaapissa on samanlaiset ovet ja lisäksi sivulla kiinteä teräs-lasiosa. Ovet ovat sinertävän harmaaksi maalattuja ja niissä on yksinkertainen lasi. Ovet ovat kevytrakenteisia ja niissä on alkuperäiset sirot messinkiputkivetimet. Tilojen välissä teräs-lasiseinä, jonka ovet ovat vuodelta 2007.

Muuta

Pääporras on suora, yksivartinen porras. Portaan leveys on noin 3 metriä. Ensimmäinen porras on leveämpi. Portaan askelmat ovat avonaisia betoni-lankkuja, jotka on ensimmäisessä porrasyöksyssä peitetty umpinaisiksi matalilevyllä. Askelmien etureunasassa on uritettu musta kumiosa. Portaan etenemä on 31 senttimetriä ja nousu 16,5 senttimetriä. Käsijohde on puinen, 4,5 senttimetrin paksuinen ja 17 senttimetriä leveä liimapuusta tehty lankku. Käsijohde on ripustettu teräksisestä 6 senttimetriä leveästä lattaudasta, joka jää seinän puolelle piiloon. Portaan sivuosat ovat avoimet.

Toisen kerroksen porrastasolla hahmottuu portaan alkuperäinen, avonainen betonirakenne. Puista käsijohdetta kantaa metallirakenne.

Pääaula sijaitsee nykyisin aulatilán pohjoisosassa, jossa naulakot aiemmin sijaitsivat. Pääporras jatkuu kellarikerrokseen asti.

Pääportaan sivuseiniä on rakennettu umpeen, kun porrasta ympäröiviin aulatiloihin on rakennettu uusia huonetiloja.

Ruokasali ja keittiö

Ruokasali on säilynyt alkuperäisessä käytössä. Aiemmin paljeovilla ruokailutilasta erotetut kabinetit on rakennettu uudelleen.

Käyttö

Tila on alkuperäisessä ruokalakäytössä.

Tilahahmo

Tilahahmo on pääosin säilynyt entisellään. Tilan alun perin paljeovilla erotetut kabinetit on nykyään erotettu puu-lasi-seinämillä (2010).

Lattia ja lattialista

Lattia on uusittu violetinharmaa kolikkomatto. Keittiössä on alkuperäinen ruskea kahdeksankulmainen keraaminen laatta. Lattialista on seinälle taitettu harmaa muovilista. Ovien kohdalla on näkyvissä luultavasti alkuperäinen, tummanruskeaksi maalattu puinen 4 senttimetriä korkea lista.

Seinäpinnat

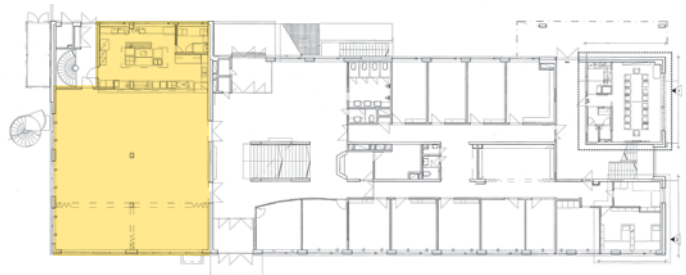
Seinät on maalattu valkoiseksi. Maalin alla näkyvät betoniseinien valumuottipinnat. Keittiön vastainen seinä on valkoiseksi maalattua kahitiiltä. Seinien alkuperäinen väri on luultavasti ollut violetinharmaa.

Katto ja kattolistat

Katoissa on näkyvissä rungon betonipalkisto, joka on maalattu valkoiseksi. Palkkien välissä on alaslaskettu metallinen verkkokatto (1995). Alakattoon on integroitu valaisimet. Tilassa ei ole kattolistaa.

Ikkunat

Ikkunat ovat alkuperäisiä, neliömäisiä isoja

sisään-sisään aukeavia vihreäksi maalattuja puukunoita. Ikkunat on sovitettu rakennuksen moduulirakenteeseen; jokaisessa palkkivälissä on kaksi ikkunaa. Ikkunoiden yläpuolella on umpinaiset puulevyt. Ikkuna-aukon leveys 306 senttimetriä ja aukkoon on sovitettu ikkunapari. Yhden ikkunan leveys on 144 senttimetriä, korkeus 175 senttimetriä. Ikkunat on asennettu 45 senttimetrin korkeudelle lattiasta. Ikkunalauta on alkuperäinen pinnoitettu lastulevy.

Ovet

Ruokasalin kahdet pääovet ovat alkuperäisiä, sivuosallisia laakaovia. Ovet ovat merkiltään Ilves-ovia vuodelta 1972. Toisessa ovesta on uusitut heloitukset ja kynnykset, toisessa alkuperäiset. Kabinettien ovet ovat uusia laakaovia 2010-luvulta.

LVIS

Kattovalaisimet ovat peräisin vuodelta 1995. Ne ovat pyöreitä alakattoon integroitua plafondimaisia valaisimia. Ikkunoiden alapuolella on matalat ja pitkänomaiset valkoiset laakapatterit. Alakattoon on sijoitettu tekniikka- ja ilmastointivetoja.

Liikuntasali

Seinien puurimoitus on ollut alun perin puun värinen. Liikuntasali on ollut yhdistettävissä paljeovella viereiseen ryhmätyötilaan, mutta aukko on rakennettu umpeen 1990-luvulla.

Käyttö

Alkuperäinen käyttötarkoitus liikuntasalina.

Tilahahmo

Tilahahmo on alkuperäinen. Viereiseen lukusalitalaan johtanut aukko on muurattu umpeen.

Lattia ja lattialista

Lattia on mäntyparkettia, johon on maalattu peli-aluemerkintöjä. Lattialista on uusittu puunvärinen korkea, suora puulista.

Seinäpinnat

Seinät muottipintaista betonia, jotka on maalattu vaaleanharmaaksi. Seinien yläosassa on puuroimioitus, joka on maalattu valkoiseksi.

Katto ja kattolistat

Alakatto on puurimaa, johon on integroitu kapeita loisteputkivalaisimia, pyöreitä valaisimia sekä ilmanvaihtolaitteistoa. Katossa on kuusi neliönmuotoista, himmeäpintaista kattoikkunaa.

Ikkunat

Ikkunat ovat alkuperäisiä. Neljä korkeaa ikkunaa, joiden alapuolella on symmetrisesti matalammat ikkunat, jotka on peitetty valkoiseksi maalatulla puurimoituksella. Yhden ikkunan alapuolella on ovi.

Ovet

Ovet ovat vuonna 1996 asennetut siniseksi maalatut laakapariovet, joiden alaosassa metallinen potkupelti. Yläosassa on kapeat, himmeälasiset ikkunat. Alun perin oviaukossa on ollut paljeovi, jonka kiskot ovat yhä näkyvissä.

LVIS

Katon poistoilmaventtiilit ovat luultavasti alkuperäisiä. Ikkunaseinällä on kolme pitkää laakapatteria.

Auditorio

Auditorion ilmanvaihtojärjestelmä ja alakatto on uusittu 1990-luvulla. Lattia on alkuperäinen.

Käyttö

Tila on alkuperäisessä käytössä.

Tilahahmo

Tilahahmo on alkuperäinen. Salissa on matala, kolmeaskelinen porrastus, jonka nousut ovat 10 senttimetriä. Niissä on metallinen reunalista. Salin porrastus on tehty myöhemmin.

Lattia ja lattialista

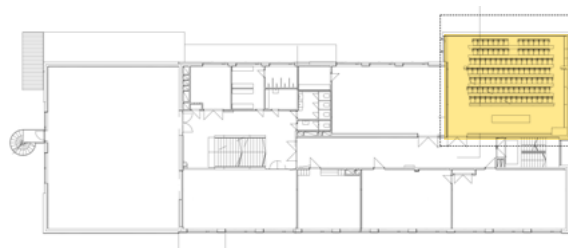
Lattia on vinyylilaattaa, jossa on vihreällä pohjalla mustia ja valkoisia kivimäisiä kuvioita. Lattialista on alkuperäinen, tummaksi maalattu puulista.

Seinäpinnat

Seinäpinnat on maalattu vaaleanvioletinharmaaksi. Sivuilla on akustopaneelia. Käytävän vastainen seinä on levyseinä. Salin takaseinä on muottipintaista betoniseinää.

Katto ja kattolistat

Katto on alaslaskettu. Salin etu- ja takaosassa on kipsilevyä, jonka pintaan on asennettu loisteputki- ja halogeenivalaisimia. Salin keskiosassa on akustotivia, kaarevia alakattoelementtejä. Ei ole kattolistaa.

Ikkunat

Salissa on yksi ikkuna, joka on alkuperäinen, vihreäksi maalattu puuikkuna. Isossa ikkunassa on kapea sivuosa. Ikkuna on kokonaisuudessaan 2,5 metriä leveä ja 1,7 metriä korkea. Alareuna on 0,5 metriä lattiasta.

Ovet

Ovi on myöhempi, sivuosallinen vaneripintainen laakaovi, joka on maalattu tummanharmaaksi.

LVIS

Ikkunan alapuolella on matala ja pitkänomainen laakapatteri.

B-porras

B-portaan välitasanteilla on sama kellertävä vinyylilaatta kuin ensimmäisen ja toisen kerroksen käytävillä.

Porras saa valoa koko porraskuilun korkeisen ikkunaseinän välityksellä.

Käyttö

Porrashuoneena.

Tilahahmo

Tilahahmo on säilynyt alkuperäisenä.

Lattia ja lattialista

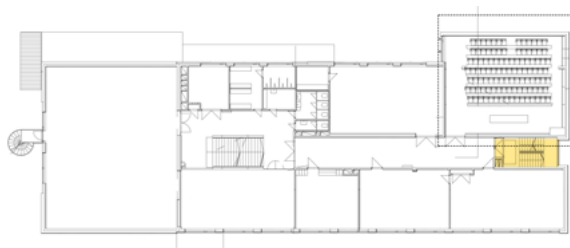
Kaksivartinen porras on rakennettu mosaiikkibetonilla päällystetyistä betonisista porraselementeistä. Mosaiikkibetonin runkoaine on vaalean harmaa ja kiviaines mustavalkoinen. Lepotasanteilla on vinyylilaattalattia.

Seinäpinnat

Betonisten seinien lautamuottien jäljet erottuvat maalatussa seinäpinnassa. Maalin alta näkyy alkuperäinen vaaleanharmaanvihreä maalipinta.

Katto ja kattolistat

Kattoon on kiinnitetty akustolevy. Porrassyöksyjen alapinnat ovat sileät ja valkoiseksi maalatut.

Ikkunat

Portaassa on suuret, alkuperäiset ikkunapinnat koko ulkoseinän alalla. Ikkunat ovat korkeita, kiinteitä vihreäksi maalattuja puuikkunoita.

Muuta

Portaassa on ohuet metalliset putkikaiteet. Käsi-johde on päällystetty muovinauhalla. Kaiteet on asennettu myös ikkunan eteen.

Käytävät

Ensimmäisen ja toisen kerroksen käytävissä on kellertävä värimaailma. Lattiamateriaali ja alakattosäleikkö ovat alkupe-
räiset.

Käyttö

Käytävätila, joka on osin kalustettu myös
oleskelutiloiksi.

Tilahahmo

Säilynyt alkuperäisenä. Paloturvallisuussyistä osalle
käytävistä on rakennettu myöhempiä väliseiniä ja
-ovia.

Lattia ja lattialista

Alkuperäinen, mosaiikkibetonia imitoiva vinyy-
lilaatta. Ensimmäisessä ja toisessa kerroksessa
on kellertävä ja ylemmissä kerroksissa sinivihreä
lattiaväri.

Seinäpinnat

Seinäpinnat on valkoisiksi maalattu ja niitä ei ole
rapattu. Seinät osin betonivalua, josta erottuu valu-
muotin jäljet, ja osin tiiltä.

Kolmannessa ja neljännessä kerroksessa on sinertävä väri-
maailma. Alakatto on uusittu.

Katto ja kattolistat

Ensimmäisessä ja toisessa kerroksessa on säilynyt
alkuperäinen sälekatto, johon on integroitu loiste-
putkivalaisimet. Ensimmäisen kerroksen kapeam-
milla toimistokäytävillä loisteputket on sijoitettu
pitkittäissuunnassa käytävän reunaan, toisen
kerroksen leveällä keskeiskäytävällä ne on sijoitettu
poikkisuunnassa pareittain. Säleiköt ovat kellertä-
vän sävyisiä. Kolmannessa ja neljännessä kerrok-
sessa käytävillä on myöhemmät metalliverkkokatot,
joihin on niin ikään integroitu loisteputkivalaisimet.

Ikkunat

Ei ikkunoita.

Ovet

Eriaikaisia ovia. Myös alkuperäisiä tummansävyisiä
puulaakaovia.

LVIS

Tekniikka on integroitu alakattoon ja sen ylle.

Majoitushuoneet

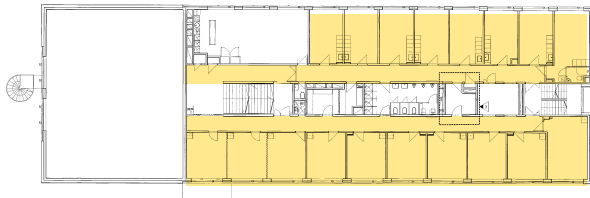
Majoitushuoneet ovat säilyneet tilahahmoltaan alkuperäisinä. Vihreä vinylilaattalattia on myös alkuperäinen.

Katto ja kattolistat

Katot ovat rapattuja ja maalattu valkoiseksi.

Ikkunat

Ikkunat ovat alkuperäisiä, suuria vihreäksi maalattuja puuikkunoita, jossa sivulla on kapea tuuletussikkuna. Ikkunan alla on alkuperäinen pinnoitettu puinen ikkunalaute.

Käyttö

Majoituskäyttö, alkuperäinen käyttötarkoitus.

Tilahahmo

Tilahahmo on alkuperäinen.

Lattia ja lattialista

Lattia on vihreää vinylilaattaa. Lattialista on alkuperäinen, tummanruskeaksimaalattu puulista, jonka korkeus on 4 senttimetriä.

Seinäpinnat

Seinät ovat valkoiseksi maalattuja tiiliseiniä. Alkuperäinen väri on ollut vihreä.

Ovet

Ovet ovat suurilta osin uusittuja valkoisia laakaovia vuodelta 2016. Osittain on säilynyt alkuperäisiä tummanruskeita laakaovia. Ovien puukynnys on alkuperäinen.

LVIS

Ilmanvaihto on uusittu ja oven eteen huoneisiin on tehty kotelointi. Kattoon on kiinnitetty loisteputkivalaisin. Ikkunalaudassa sekä katonrajassa kulkee muovinen atk-kouru. Nurkassa on luultavasti alkuperäinen valkoinen lastulevykotelointi. Huoneessa on vesipiste.

Muuta

Osassa huoneista on alkuperäiset kiintokaapit, joiden ovet on maalattu tummanvihreiksi.

Luokkahuoneet ja ryhmätyötilat

Toisen kerroksen ryhmätyötila on säilynyt tilahahmoltaan lähes alkuperäisenä.

Toisen kerroksen luokat on jaettu välisein majoitustiloiksi.

Majoituskäytöstä johtuen luokkahuoneisiin rakennettuihin majoitushuoneisiin ei päästy tutustumaan. Inventointimuistiinpanot koskevat pääasiassa huoneiden etutilaa.

Käyttö

Luokkatilat on muutettu majoituskäyttöön väliseiniä rakentamalla. Osa alkuperäisistä ryhmätyötiloista oleskelukäytössä ja niissä ei ole myöhempiä väliseiniä. Toisen kerroksen liikuntasaliin yhteydessä ollut ryhmätyötila on säilynyt oleilukäytössä.

Tilahahmo

Pääosa luokkahuoneista on jaettu kolmeksi majoitushuoneeksi ja niiden käytävämaiseksi etuhuoneeksi. Ryhmätyötilojen tilahahmot ovat säilyneet.

Lattia ja lattialista

Tilassa on uudet, suorat valkoiseksi maalatut

jalkalistat. Etuhuoneen lattia on päällystetty harmaalla kokolattiamatolla. Ryhmätyötilan lattiat ovat alkuperäiset vinyylilattiat kuten käytävillä.

Seinäpinnat

Seinäpintoja ei ole rapattu, joten eri seinämateriaalit (tiili, betoni) erottuvat. Seinät on maalattu valkoisiksi.

Katto ja kattolistat

Etutilaan on rakennettu myöhempi kiinteä alakatto, johon loisteputkivalaisimet on integroitu. Ryhmätyötilassa alkuperäinen metallisälealakatto.

Ikkunat

Etuhuoneessa ei ole ikkunoita. Majoitushuoneiden ja ryhmätyötilan ikkunat ovat alkuperäiset puuikkunat.

Ovet

Ovet ovat uusia valkoisia laakaovia.

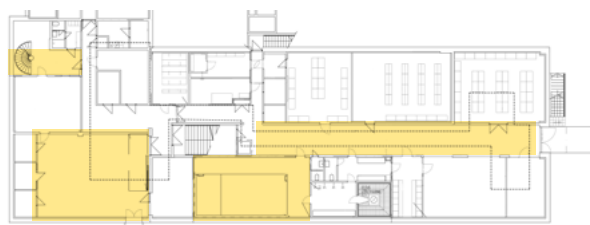
Kellari

Kellarin lounaiskulmassa sijaitseva opetustila on jaettavissa taittoseinällä kahtia. Tila toimi alun perin savunsuojeluopetustilana.

Käyttö

Kellarissa on pääasiassa varastotilaa, mutta myös uima-allas, joka rakennettiin alun perin sammakkomiesten koulutusta varten. Nykyisin allas ja osa varastotiloista on vuokrattu yksityiselle sukellusryhmälle. Kellarissa on myös opetustila, joka ei ollut inventointihetkellä käytössä.

Tilahahmo

Kellarin pohjakaava perustuu leveään keskeiskäytävään. Länsipäässä on kapeampia varastokäytäviä.

Lattia ja lattialista

Keskeiskäytävällä on massalattia ja suora, puinen harmaaksi maalattu, noin viisi senttimetriä korkea jalkalista. Varastokäytävillä on harmaaksi maalattu betonilattia ja jalkalista on maalattu harmaa vyöhyke seinässä. Opetustilan lattia päällystetty harmailla vinyylilaatoilla (1990-luku).

Kellarin keskeiskäytävän seinät on maalattu sinisellä tehostemaalilla. Metallisäleakatto on alkuperäinen.

Kellarissa sijaitsee myös alun perin sammakkomiesten harjoitusaltaaksi rakennettu 5 metriä syvä uima-allas.

Seinäpinnat

Keskeiskäytävän seinät on rapattu ja maalattu sinisävyisellä tehostemaalilla (2000-luku). Varastokäytävillä on valkoiseksi maalattuja tiiliseiniä. Opetustila on jaettavissa kahtia siirtoseinällä. Uima-allastila ja siihen liittyvät pesutilat on laatoitettu.

Katto ja kattolistat

Keskeiskäytävällä on alaslaskettu sälekatto, jonka toiseen sivuun on integroitu pituussuuntaiset loisteputkivalaisimet. Varastokäytävillä ei ole alakattoa. Katossa on runsaasti hormoneja ja sähkövetoja. Osa kattopinnoista ja hormoneista maalattu kirkkailla vihreän sävyillä. Uima-allastilassa on puusälealakatto.

Ikkunat

Ei ikkunoita.

Ovet

Ovet ovat pääasiassa alkuperäisiä metalliovia.

LVIS

Tekniikka on keskeiskäytävällä integroitu alakaton taakse ja muissa tiloissa näkyvissä katossa. Runsaasti pintavetoja.

Keittiöön johtava kierreporras. Kattopinnoja ja putkia on maalattu kirkkailla väreillä.

Vanhan osan aulatilat ja porras

Pääsisäänkäynnin ja pääportaan välinen käytävätila toimii vanhemman rakennusosan pääaulatilana. Alun perin käytävän varrella sijaitsi neljä toimistoa, jotka on sittemmin muutettu majoituskäyttöön.

Käyttö

Alkuperäinen käyttötarkoitus.

Tilahahmo

Tilahahmo on pääosin alkuperäinen. Tilaan on kuitenkin lisätty kevytrakenteisia väliseiniä- ja ovia. Käytävällä on alkuperäisen kaltainen keittiösyvennys.

Lattia ja lattialista

Lattia on harmaata linoleumimattoa. Lattialista on kapea, puinen harmaaksi maalattu puulista, jonka korkeus on 3,5 senttimetriä.

Seinäpinnat

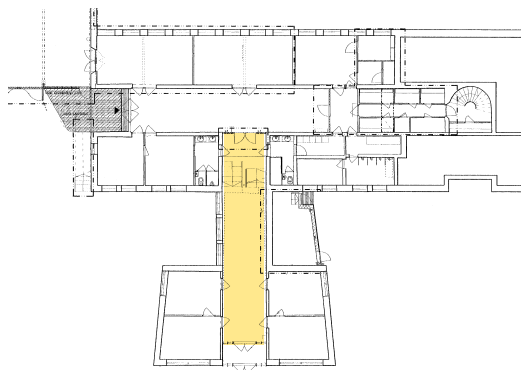
Seinät aulatiloissa on puhtaaksimuurattua punatiiltä, jossa on leveät harmaat saumat.

Katto ja kattolistat

Kattopinta on valkoiseksi maalattua muottipintaista betonia. Alakatot ovat uutta valkoista akustikipsilevyä, jonka pintaan on kiinnitetty loisteputkivalaisimia. Ikkunalauta on kivinen ja maalattu valkoiseksi. Ei kattolistaa.

Ikkunat

Ikkunat ovat alkuperäisiä, valkoiseksi maalattuja puuikkunoita. Ikkunat ovat kaksoispari-ikkunoita.

Päärakennuksen alkuperäinen pääovi.

Toisen kerroksen käytävä saa valoa kapeista, eteläpuoleisista ikkunoista.

Pääporras on kaksivartinen avoin betoniporras, jonka huomiota herättävin piirre ovat pystyputket, joihin osa portaista sekä kaiteet tukeutuvat.

Heloitukset ovat alkuperäiset ja niissä on alkuperäiset pukinsarvipainikkeet. Sisään-ulos aukeavat ikkunat, joissa ei ole välipuitetta. Käytävän päädyssä on ikkunaseinä. Kerrostasanteella on tilan levyinen ikkunaseinä, jossa on kapeat ja korkeat puupuitteiset ikkunat.

Ovet

Ulko-ovet ja tuulikaappi ovat alkuperäisiä. Ovet ovat lakattua puulankkua. Oviaukossa on lasi-puukahys, joka on valkoiseksi maalattu. Tuulikaapissa on patterit. Potkupellit on uusittu. Vedin on pyöreä ja puinen.

IVIS

Ikkunoiden alapuolella on valkoiset levypatterit. Käytävän alla on matala tekninen tila, jonka takia portaiden välejä on osittain tiivistetty umpeen. Seinään on kiinnitetty lampettimaisia mustia metallivalaisimia.

Muuta

Pääporras on suora, kaksivartinen mosaiikkibetoniporras. Askelmat on tuettu toisiinsa teräsputkella ja toiselta puolelta kiinnitetty seinään. Porrasaskelmien välinen tila on avoin. Porrassyöksen leveys on 154 senttimetriä, nousu on 16 senttimetriä ja etenemä 31 senttimetriä. Kaide koostuu keskitalan pitkistä metallitangoista, johon on luultavasti myöhemmin kiinnitetty kaksi 20 senttimetriä korkeaa valkoiseksi maalattua lautaa.

Vanhan osan oppilashuone

Majoitustilat ovat säilyneet tilahahmoltaan alkuperäisinä. Alunperin kussakin huoneessa majoittui kolme palokoulun oppilasta.

Käyttö

Majoituskäyttö, alkuperäinen käyttötarkoitus.

Tilahahmo

Tilahahmo on alkuperäinen. Käytävän puoleisella seinällä on ilmanvaihtokotelo.

Lattia ja lattialista

Lattia on uusittua harmaata vinyylilaattaa. Lattialista on alkuperäinen, kapea harmaaksi maalattu puulista.

Seinäpinnat

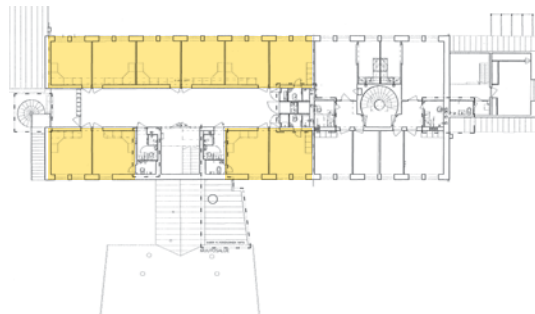
Seinät on rapattu ja maalattu harmahtavan valkoiset.

Katto ja kattolistat

Betonikatto on maalattu vaaleaksi. Pinnassa on näkyvissä lautamuotin jäljet.

Ikkunat

Ikkunat ovat alkuperäisiä, kaksipuitteisia sisään-sisään avautuvia valkoiseksi maalattuja puuikkunoita.

Heloitukset ovat pääosin alkuperäiset. Ikkunat ovat neliömäiset ja joka huoneessa on kaksi ikkunaa. Valetut ikkunapenkit ovat valkoiseksi maalatut.

Ovet

Ovet ovat osin alkuperäisiä, osin uusia valkoiseksi maalattuja laakaovia. Heloituksia on uusittu.

IVIS

Ikkunoiden alapuolella on valkoiset levypatterit. Myöhemmin on lisätty koneellinen ilmanvaihto, jonka takia on rakennettu koteloita huoneisiin.

Vanhan osan luokkasali

Luokkatilat ovat yhdistetävissä toisiinsa liukuovella. Luokkien alakatossa on runsaasti ilmanvaihtohormeja ja tekniikkaa. Luokkien etuosassa on nauhamainen yläikkuna.

Käyttö

Ei käytössä.

Tilahahmo

Tilahahmo on säilynyt alkuperäisenä. Kattopintaan on lisätty runsaasti iv-koneistoa. Salin voi jakaa kahtia, alkuperäiset paljeovet on vaihdettu uusiin liukuviin.

Lattia ja lattialista

Lattia on harmahtavaa muovimattoa. Lattialista on muovinen, harmaa muovilista.

Seinäpinnat

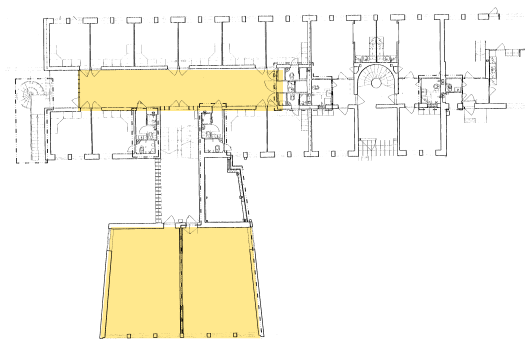
Seinät on rapattu ja maalattu valkoiseksi.

Katto ja kattolistat

Katto on rapattu ja maalattu valkoiseksi. Pintaan on kiinnitetty valkoista akustokipsilevyä. Katosta on ripustettu loisteputkivalaisimia ja kattopinnassa lisäksi runsaasti iv-koneistoa. Ei kattolistaa.

Ikkunat

Ikkunat ovat alkuperäisiä, valkoiseksi maalattuja puuikkunoita. Salin itäosan yläikkunat ovat samankaltaisia kuin sisääntuloaulassa (ei välipuitetta jne.)

Sivuilla on ”ranskalainen parveke”-tyyppiset puu-lasiovet, jotka saa kokonaan avattua, keskipuitteen kohdalla on suojakaide.

Ovet

Luokkiin johtavat laakaovet ovat uusia, valkoiseksi maalattuja ovia vuodelta 2016.

LVIS

Seinillä on muovisia ATK-kouruja.

Majoitussiiven käytävätilat

Pohjakerroksen käytävätila on jaettu myöhemmällä lasitiiliseinällä.

Ylemmän kerrosten käytävälle on rakennettu keittiö.

Käyttö

Käytävätila. Ylimmän kerroksen käytävälle on rakennettu tupakeittiö (2014 jälkeen). Pohjakerroksen käytävälle on rakennettu vuoden 1996 muutostöiden yhteydessä pariovellä varustettu väliseinä erottamaan oleskelutila tai saunan etutila käytävästä.

Tilahahmo

Pääasiassa alkuperäinen, pitkänomainen leveä keskeiskäytävä, joka saa valoa etelään parvekkeille antavista lasiseinistä ja toisessa kerroksessa myös kattoikkunan välityksellä.

Lattia ja lattialista

Suora, neljä senttimetriä korkea lattialista. Lattia on todennäköisesti 1990-luvun muovimatto. Pohjakerroksessa lattiamateriaalina on harmaa kolikkomatto (1990-luku).

Seinäpinnat

Pitkät sivuseinät ovat puhtaaksimuurattuja tiiliseiniä. Pohjakerroksen myöhempi väliseinä on lasitiilistä (1996).

Katto ja kattolistat

Pohjakerroksen katto on valkoiseksi maalattu betonikatto, jossa erottuu muottilautojen jäljet. Loisteputkivalaisimet on pohjakerroksessa kiinnitetty suoraan kattopintaan. Ylemissä kerroksissa

betonikattoon on kiinnitetty perforoituja akustokipsilevyjä, joiden takana on sähkövedot. Loisteputkivalaisimet on ripustettu katosta.

Ikkunat

Toisen kerroksen katossa on kattoikkuna. Se on alkuperäisellä paikalla, mutta uusittu vuoden 1996 korjaustöissä. Ensimmäisessä ja toisessa kerroksessa käytävän eteläpäädyssä on puu-lasiseinä, jonka vasemmalta sivulla on parvekkeelle johtava puuovi. Lasiseinän eteen on kiinnitetty valkoiseksi maalattuja puurimoja, kuten sisäänkäyntien yhteydessä. Alkuperäispiirustuksissa parvekkeen ovi on pariovi, joka on piirretty lasiseinän keskelle, mutta vanhojen valokuvien perusteella ratkaisu vaikuttaa alkuperäiseltä.

Ovet

Käytävästä portaaseen johtavat ikkunalliset valkoiset laakapariovet (1996). Alkuperäiset ovet olivat piirustusten mukaan heiluriovet. Parvekkeille johtavat valkoiseksi maalatut puuovet. Majoitushuoneiden ovet ovat osin alkuperäisiä ja osin uusia valkoisia laakaovia.

LVIS

Käytävillä on 40 senttimetriä korkeita alkuperäisiä levypattereita ja tiiliseiniin on kiinnitetty lampettimaisia seinävalaisimia.

Vanhan osan virka-asunnot

Asuntojen tilahahmot ovat säilyneet alkuperäisinä, mutta lattiapinnat on uusittu.

Asuntojen keittiöt on uusittu. Olohuoneen ja keittiön välinen liukuovi on poistettu.

Käyttö

Majoituskäyttö, huoneistohotelli.

Tilahahmo

Asuntojen tilahahmo on säilynyt lähes alkuperäisenä. Vuoden 1996 korjaustöissä kylpyhuonetta on laajennettu purkamalla pieni vaatehuone. Majoituskäyttö kohdistuu kuhunkin asuntoon kokonaisuutena.

Lattia ja lattialista

Lattiapinnat on uusittu (2010-luku). Ne ovat punaruskeaa laminaattia. Jalkalista on samansävyinen, suora, noin neljä senttimetriä korkea puulista. Porrashuoneen lattiat on päällystetty vinyylilaatalla. Itse porras koostuu toisiinsa metallikannattimin tukeutuvista betoniaskelmista, jotka on päällystetty mosaiikkibetonilla.

Seinäpinnat

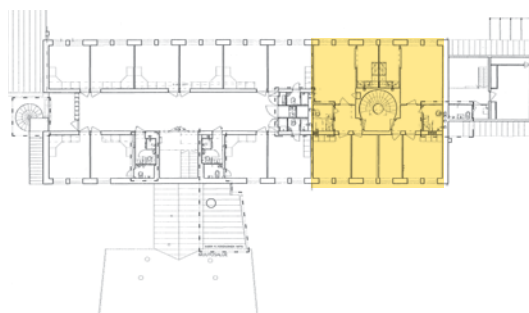
Seinät on rapattu ja maalattu valkoiseksi.

Katto ja kattolistat

Betonikatto on maalattu vaaleaksi. Pinnassa on näkyvissä lautamuotin jäljet.

Ikkunat

Ikkunat ovat alkuperäisiä, kaksipuitteisia

sisään-sisään avautuvia valkoiseksi maalattuja puuikkunoita. Heloitukset ovat pääosin alkuperäiset. Ikkunat ovat neliömäiset ja joka huoneessa on kaksi ikkunaa. Valetut ikkunapenkit ovat valkoiseksi maalatut.

Ovet

Ovet ovat pääasiassa alkuperäisiä, vanhoja heloituksia mm. kylpyhuoneen ovesa. tiloissa on myös vanhoja kiintokaapinovia vetimineen. Keittiön olohuoneesta erottavat liukuovet on poistettu. Väliovet on pääasiassa poistettu.

LVIS

Ikkunoiden alapuolella on valkoiset levypatterit. Keittiökalusteet on uusittu (2010-luku).

Porrashuone saa valoa kattoikkunasta, joka on uusittu vuoden 1996 korjaustöiden yhteydessä.

Molemmilta kerrostasanteilta on käynti kahteen huoneistoon.

Kierreporras ulottuu kellarista toiseen kerrokseen. Kellarikerroksessa on varasto-tiloja.

Portaan kaide koostuu metallisesta käsijohteesta, johon yhdistyvät sirot, poikkileikkaukseltaan pyöreät pystypinnat. Kaide on alkuperäinen.

Kalustohallit

Vuonna 1956 valmistunutta auto- ja kalustohallia korotettiin vuoden 1996 korjaustöiden yhteydessä. Kattoa kannattava teräspalkkirakenne on tuosta rakennusvaiheesta peräisin. Hallin alkuperäinen kantava rakenne oli puusta. Vuonna 1972 valmistuneen hallin rakenteet ovat betonista. Hallit ovat nykyisin varastokäytössä.

Käyttö

Alun perin autojen ja kaluston huoltoa ja säilytystä varten rakennetut hallit ovat nykyisin varastokäytössä.

Tilahahmo

Hallien tilahahmo on säilynyt pääasiassa alkuperäisenä. 1950-luvun halliosaa korotettiin vuoden 1996 korjaustöiden yhteydessä. Myös kattoa kannattava teräsrakenne on tuosta rakennusvaiheesta.

Lattia ja lattialista

Betonilattia, ei listaa.

Seinäpinnat

Seinäpinnat on maalattu valkoisiksi. Eriaikaisten hallien seinärakenteet ja rakennusvaiheet eroavat toisistaan: seinät ovat vaihtelevasti tiiltä, betonia tai levytettyjä. Hallitilaa on jaettu osiin kevytrakenteisilla, viimeistelemättömillä seinillä. Vanhemman hallin läntinen seinä on rakennettu ikkunoiden alapinnasta ylöspäin uudelleen katon korottamisen yhteydessä.

Katto ja kattolistat

Molempien hallien katto on loiva pulpettikatto. Vanhemman hallin korotetua kattoa kannattavat teräspalkit ja 1970-luvun hallin kattoa betonipalkit.

Ikkunat

Hallien ovet ovat taittuvia autohalliovia, joissa on ikkunaruujuja. Halleista aukeaa länteen nauhaikkunat. 1970-luvun hallin ikkunat ja taitto-ovet ovat alkuperäiset, vanhemman hallin myöhemmät.

Ovet

Taittavat autohalliovet, 1970-luvun hallin ovet ovat alkuperäiset. Vanhemman hallin ovet ovat 1990-luvulta.

LVIS

Halleissa on koneellinen ilmanvaihto, putket on kiinnitetty kattoon ja kattopalkkeihin. Lisäksi kattoon on kiinnitetty sähkökouruja ja eriaikaisia loisteputkivalaisimia.

6.2

Ulkotilat

Kohteessa tehtiin ulkotilojen ja piha-alueiden katselmus 19.6.2017. Julkisivut ja pihat on dokumentoitu valokuvaamalla. Valokuvien ottopaikat on merkitty kaaviokuvaan.

Kuvienottokaavio

1950-luvun majoitus- ja opistorakennus

Vuonna 1956 valmistuneeseen palokoulurakennukseen kuuluivat letkunkuivaustorni (purettu), kalusto- ja autohalli (kuvassa tornista oikealle, korotettu 1996), majoitussiipi ja sisäänkäyntisiipi. Majoitussiiven päähän lisättiin poistumisporras vuoden 1996 korjaustöiden yhteydessä.

Ulkohahmo

Rakennus on pääosin kaksikerroksinen 1950-luvun opisto- ja majoitusrakennus, joka koostuu kahdesta siivestä: sisäänkäyntisiivestä, jossa sijaitsevat toimisto- ja luokahuoneet sekä asuinsiivestä, jossa on majoitushuoneita ja henkilökunnan virka-asuntoja. Nykyisin kaikki tilat ovat majoituskäytössä, poislukien luokahuoneet. Majoitussiipi on pitkä, puikkomainen siipi, jonka katto on loiva satulakatto. Sen pohjoispäädyssä on johtajan asunnoksi suunniteltu pienempi rakennuksen osa. Toisessa kerroksessa sijaitsevat luokahuoneet ulottuvat päätyjulkisivussa sisäänkäynnin ylle luoden betonipilareilla kannatetun sisäänkäyntikatoksen. Leveä sisäänkäyntisiipi kapenee majoitussiiven lähellä siipiä yhdistäväksi käytäväksi. Siipi on katettu majoitussiipeä kohti laskevalla pulpettikatolla, joten Kivimiehentietä – suunnitellusta pääasiallisesta lähestymissuunnasta – katsottuna siipi vaikuttaa tasakattoiselta.

Sokkeli

Betonisokkeli on maalattu siniharmaalla sävyllä. Sokkeli ulottuu alimpien ikkunoiden alapintaan, maastonmuodoista riippuen 90–30 senttimetrin korkeudelle. Sisäänkäyntisiiven päädyssä sokkeli on nostettu pohjakerroksen korkoon.

Seinäpinnat

Rakennuksen julkisivut ovat osin puhtaaksimuurattua punatiiltä, pitkällä julkisivuilla on harmaaroiskerappaus. Sisäänkäyntisiipi on rakennuksen ilmeikkäin osa: sen päätyjulkisivu on betonirungon varaan muurattu tiilijulkisivu niin, että betonirakenne on ilmaistu julkisivussa. Pohjakerroksen kalustohallin puoleisen sisäänkäynnin läheiset seinät on laatoitettu harmaalla klinkkerillä. Pinnote on lisätty todennäköisesti 1990-luvun muutostöiden yhteydessä. Sisäänkäyntisiiven pohjoispuolelle on lisätty vuonna 1996 ilmastointikonehuone, jonka seinäpinnat ovat harmaata teräspeltikasettia.

Sisäänkäyntisiiven päätyjulkisivu on muurattu betonirakenteen varaan.

Majoitusrakennuksen eteläpäässä sijaitseva sekundäärinen sisäänkäynti pohjakerrokseen. Seinien klinkkerilaatoitus vuodelta 1996.

Pääsisäänkäynti on säilynyt alkuperäisenä. Sisäänkäynnin ylle työntyvät luokahuoneet muodostavat pääsisäänkäynnille katoksen.

Katto

Majoitussiiven katto on loiva peltinen satulakatto, sisäänkäyntisiiven katto puolestaan pulpettikatto. Rakennuksen räystäät ovat erittäin kapeat, vain sadevesikourun levyiset.

Ikkunat

Ikkunat ovat alkuperäiset, neliön malliset puuikkunat. Ne on pääsääntöisesti ryhmitelty pareittain: majoitussiivessä siten, että ikkunaparin väliin jää kahden tiilen vahvuinen pilari ja sisäänkäyntisiiven ikkunat puolestaan ovat kaksiosaisia puuikkunoita, joiden välillä ei ole pystypuitetta. Luokahuoneiden ikkunat sijaitsevat sisäänkäyntisiiven päätyjulkisivun yläosassa yhtenä nauhana sekä siiven sivuilla, joille on sijoitettu korkeat ikkunaparit ranskalaisen parvekkeen tapaan. Sisään aukeavien korkeiden ikkunoiden edessä on metallinen kaide. Luokahuoneiden ja majoitussiiven välisen käytävän eteläseinä koostuu korkeista kapeista ikkunoista, joiden välillä on vahvasti artikuloitu, valkoiseksi maalattu

puurimoitus. Alemman kerroksen käytävän etelään aukeavat ikkunat ovat pienemmät ikkunaparit, kuten saman kerroksen toimistohuoneissa. Johtajan asunnon olohuoneen ikkuna on muita suurempi kolmijakoinen puuikkuna.

Ovet

Rakennuksen pääsisäänkäynti on alkuperäinen lakattu puupariovi, jossa on niklatuin metallikiinnikkein kiinnitetyt pyöreät puiset vetimet. Oven sivuilla on kapeat, kiinteät sivuikkunat, joiden eteen on kiinnitetty puinen pystyrima. Oven heloitukset ovat alkuperäiset, mutta lukko on uusittu. Myös kalustohallin puoleisessa sisäänkäynnissä on alkuperäinen puuovi, joka on myöhemmin maalattu valkoiseksi. Puupaneloitua pariovea reunustavat kiinteät sivu- ja yläikkunat. Sivuikkunoiden eteen on kiinnitetty puinen pystyrima. Alkuperin henkilökunnan asuinporrashuoneeseen johtanut sisäänkäynti on julkisivusta noin 120 senttimetriä sisäänvedetty. Ovi on aluperäinen puupaneloitu ovi,

Majoitussiiven pohjoispäähän sijoitettu koulun johtajan asunto. Majoitusrakennuksen pitkät julkisivut jouduttiin kustannussyistä rappaamaan, mutta päätyjulkisivut ovat puhtaaksimuurattuja tiiliseiniä tummanpunaisella laasti-saumalla.

Johtajan asunto on ainoa huoneisto, josta on käynti takapihalle. Asunnon ikkunat ovat erityyppiset ja suurikokoisemmat kuin muissa huoneistoissa.

joka on myöhemmin maalattu valkoiseksi. Siinä on samanlainen pyöreä, maalaamaton, puuvedin kuin pääovissa. Oven vieressä on kapea sivuikkuna, jonka vieressä on sisäänkäyntiaulaa valaiseva neliömäinen ikkuna. Sisäänvedon seinät ovat sileäksi rapatut ja valkoiseksi maalatut. Julkisivussa sisäänvetoa kehystää kapea, sileä, valkoinen rappaus. Sisäänvedon edessä on betonista valetut sisäänkäyntiportaat. Johtajan asunnon ovi on myöhempiaikainen, valkoiseksi maalattu paneeliovi, jossa on kapea ikkuna.

Sisäänkäyntiin kuuluu peltinen katos, joka on tuettu siroin teräspalkein. Oven edessä on betonista valetut sisäänkäyntiportaat.

Muuta

Pääsisäänkäyntikatoksen alusta on päällystetty suurilla betonilaatoilla.

Sisäänkäyntisiiven pohjoispuolelle on rakennettu ilmanvaihtokonehuone vuonna 1996 (kuvassa oikealla).

Majoitussiiven keskiosassa sijaitsevat alun perin henkilökunnan virka-asunnoiksi suunnitellut huoneistot. Sisäänkäynti niihin tapahtuu erillisen porrashuoneen kautta.

Alkuperäisenä säilynyt sisäänkäynti henkilökunnan virka-asuntoihin johtavaan porrashuoneeseen.

Päärakennus

Vuonna 1972 valmistunut päärakennus sijaitsee ajopihaan eteläpuolella. Ajopiha on nykyisin pysäköintialueena.

Ulkohahmo

Rakennus on nelikerroksinen 1970-luvun laitosrakennus, joka on ulkohahmoltaan laatikkomainen ja tasakattoinen. Rakennuksen länsipääty, jossa sijaitsee ruokailutilat ja liikuntasali, on muuta rakennusta kerroksen matalampi. Punatiilistä julkisivua rytmittävät nauhaikkunat. Pohjoisjulkisivun itäpäässä, toisessa kerroksessa sijaitseva auditoriotila työntyy ulos julkisivupinnasta luoden ensimmäisen kerroksen sekundääriselle sisäänkäynnille katoksen. Rakennuksen matalampi länsipääty on muuta rakennusta umpinaisempi. Liikuntasalin ikkunat sijaitsevat rakennuksen länsipäädyn keskiakselilla.

Sokkeli

Puhtaaksivaletussa betonisokkelissa erottuvat pystysuuntaiset lautamuottijäljet. Sokkelin korkeus vaihtelee: pohjoisjulkisivulla se ulottuu lähes ensimmäisen kerroksen ikkunoiden yläpintaan asti ja eteläjulkisivulla vain ikkunoiden alapintaan, noin 90 senttimetrin korkeudelle. Ruokasalin suurempien, alemmas ulottuvien ikkunoiden kohdalla sokkeli on vastaavasti matalampi, noin 40 senttimetriä. Sokkelin korkeus muuttuu päätyjulkisivujen keskiakselilla.

Seinäpinnat

Julkisivut ovat puhtaaksimuurattua punatiiltä puolen kiven juoksulimityksellä. Aukkojen ylitykset on ratkaistu betonipalkilla. Julkisivua rytmittävät nauhaikkunat ja niiden väleissä oleva tumman vihertävällä värillä maalattu pystylauditus. Umpinaisia pintoja ovat pohjoisjulkisivulla auditorion takaseinä sekä rakennuksen länsipäädystä liikuntasalin kohdalla olevat seinäpinnat.

Katto

Rakennuksessa on tasakatto. Kattokulman yli on taitettu punainen kattopelti. Katolle on tehty myös ilmanvaihtuhuone.

Ikkunat

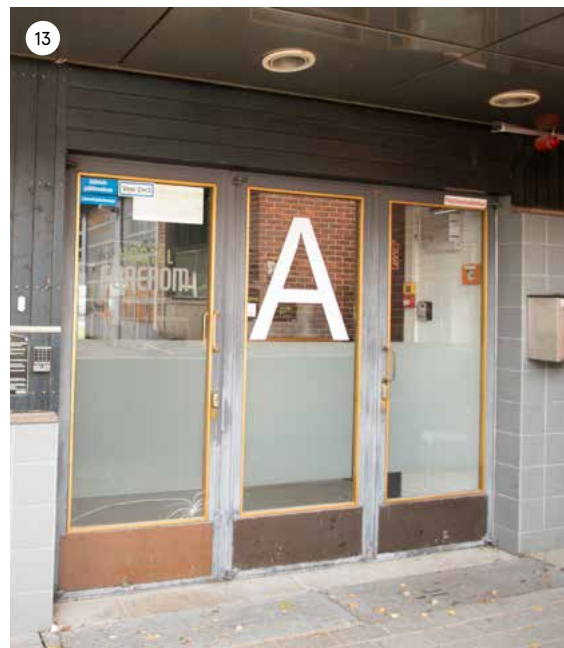
Ikkunat ovat alkuperäiset. Ne koostuvat leveästä puuikkunasta, johon liittyy kapea tuuletusikkuna. Eteläjulkisivulla tuuletusikkunat ovat pohjoispuolta leveämmät. Ikkunoiden väliset pinnat on päällystetty pystylaudituksella, joka on maalattu tumman vihertävällä värillä. Ensimmäisen kerroksen ikkuna-aukotus poikkeaa osin ylempien kerrosten nauhaikkunoista: ruokasalin ikkunat ovat muita korkeammat kuitenkin niin, että niiden yläpinta on samassa tasossa muiden ikkunoiden kanssa. Pohjoisjulkisivulla ikkunanauhan katkaisevat umpinaiset seinäpinnat, joiden takana on wc- tai asuintiloja.

Samassa yhteydessä päärakennuksen kanssa rakennettiin myös laajennusosa auto- ja kalustohallille. Hallin ulkoarkkitehtuuri on päärakennuksen kanssa yhteneväinen: tummansinisellä sävyllä maalattua mäntypanelointia ja punatiiltä. Hallin eteläpäätyyn sijoitettiin alun perin tilat Otaniemen paloaseman päivystykselle.

Vuonna 1972 purettiin 1950-luvun palotorni ja rakennettiin uusi hallien yhtymäkohtaan. Torniin pääsee nousemaan vain ulkotikkaan välityksellä.

Sisäänkäynti pääaulaan pohjoisjulkisivulta. Vain vasemmanpuolimmainen ovi on käytössä, sillä sisäänkäynnin taakse on rakennettu vastaanottotiski.

Päärakennuksen pohjoisjulkisivu. Vasemmalla näkyvä ulkoneva, umpinainen osa on toisessa kerroksessa sijaitseva auditorio, joka muodostaa katoksen sekundääriseen sisäänkäyntiin ylle.

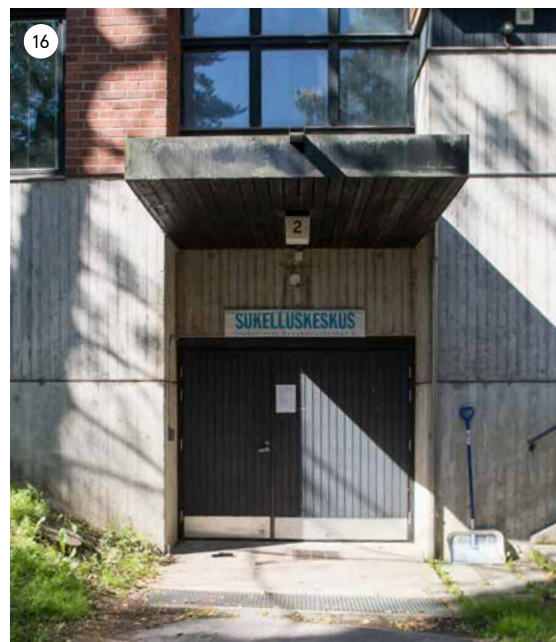
Kivimiehentieltä johtaa suora ajoluiska kellaritason sisäänkäynnille. Julkisivun keskilinjan korkea ikkunakenttä on 1.–4. kerrokset yhdistävän B-portaan kohdalla.

Ovet

Pohjoisjulkisivun pääaulaan johtava sisäänkäynti on kolmiosainen. Alun perin kiinteän teräs-lasiosan molemmilla puolilla oli sirot teräs-lasiovet. Myöhemmin ovien taakse on rakennettu vastaan-ottotiski, joten vain vasemmanpuolimmainen ovista on enää käytössä. Julkisivun keskivaiheilta on sisäänkäynti ulkoportaan välityksellä kellarin. Myös julkisivun toinen sisäänkäynti B-rappuun on säilynyt alkuperäisenä. Rakennuksen itäpäädyssä on sisäänkäynti suoraan kellarikerrokseen. Sisäänkäynnille johtaa ajoluiska ja sisäänkäynnin yläpuolella on pieni katos. Ovi on alkuperäisen mallin mukaan uusittu pystylaudoituksella päällystetty ovi, jossa on leveä, avattava sivuosa. Pystylaudointi on maalattu siniharmaalla sävyllä. Ovissa on 35 senttimetriä korkeat potkupellit. Rakennuksen pääsisäänkäynti sijaitsee eteläjulkisivulla. Se on tyypiltään samanlainen siro, kolmiosainen teräs-lasiovi kuin pohjoissivun sisäänkäynti. Ovien edustalla on betonilaatoista rakennettu koroke ja alkuperäinen jalkaralli. Sisäänkäynti on säilynyt alkuperäisenä. Sisäänkäyntilippon rst-verhous on uusittu vuonna 1995.

Muuta

Rakennuksen länsipäätyyn on lisätty poistumistieporras vuoden 1995 muutostöiden yhteydessä.

Kellarin puupaneloitu ovi ja alkuperäinen sisäänkäyntikatos. Puhtaaksivaletun betonisokkelin korkeus vaihtuu rakennuksen keskilinjalla jatkuakseen matalampana rakennuksen eteläjulkisivulla.

Päärakennuksen pääsisäänkäynti etelästä Miestentien puolelta. Vasemmalla ruokasalin suuret ikkunat, joiden yläpuolella on voimistelusalin umpiseinä.

Päärakennuksen pääsisäänkäynti on säilynyt katoksineen alkuperäisenä. Katoksen rst-kasetit on uusittu. Ovet ovat sirot teräs-lasiovet, joiden välissä on kiinteä teräs-lasiseinä.

Päärakennuksen länsipäätyyn on lisätty poistumistieporras vuonna 1995. Sen takana näkyvät voimistelusalin ikkunat. Taustalla näkyvät 1950-luvun ja 1970-luvun auto- ja kalustohallit. Niiden takana on pysäköintialue. Inventointihetkellä viereinen tontti, entinen Poliisikoulun tontti, oli tyhjiällä.

Kalustohallit

Auto- ja kalustohallien eriaikaisuus erottuu parhaiten länsijulkisivulla: 1970-luvun halli on säilynyt ulkoarkkitehtuuriltaan alkuperäisenä, mutta 1950-luvun halli (etualalla) on muuttunut ratkaisevasti vuoden 1996 korotuksen myötä. Hallin julkisivun alaosa on alkuperäinen, mutta yläosa ja ikkunat peräisin vuoden 1996 korotuksesta.

Ulkohahmo

Kaksi eriaikaista auto- ja kalustohallia muodostavat yhdessä pitkän, etelä-pohjoissuuntaisen yksikerroksisen rakennusmassan. Halleissa on loivat pulpettikatot ja pihanpuoleinen julkisivu koostuu kokonaisuudessaan taivutuvista ajo-ovista. Hallirakennusten välissä sijaitsee viisikerroksinen letkunkuivaustorni (1972), jonka seinustalla on tikkaat ja betoninen parvekerakenne.

Sokkeli

Hallien sokkelit ulottuvat länsijulkisivulla ikkunoiden alapintaan asti, noin 150 senttimetrin korkeudelle. 1950-luvulta peräisin olevan hallin sokkeli on sileä, maalattu betonisokkel ja 1970-luvun hallin sokkeli on puhtaaksivalettu betonisokkeli. Betonipinnassa erottuvat lautamuottien jäljet.

Seinäpinnat

1950-luvun auto- ja kalustohallia korotettiin vuoden 1996 korjaustöiden yhteydessä. Länsijulkisivu rakennettiin uudestaan sokkelista ylöspäin. Julkisivupinta on päällystetty pinnoitetulla teräspeltikasetilla. 1970-luvun hallin julkisivun yläosa on päällystetty alkuperäisen suunnitteluratkaisun mukaisesti tummanvihreäksi käsitellyllä mäntypaneelilla.

Katto

Molemmissa halleissa on pulpettikatto. Vanhemman hallin katto on peräisin vuodelta 1996 ja se on muovipinnoitettua konesaumattua peltiä. 1970-luvun hallin kattomateriaali on niin ikään pelti.

Ikkunat

Vanhemman hallin länsijulkisivun ikkunat on uusittu vuonna 1996 ja ne ovat alkuperäisiä suuremmat, kiinteät ikkunat. Ruutujako noudattelee alkuperäistä. 1970-luvun hallissa on myös länteen avautuva ikkunarivistö. Ikkunat ovat kiinteitä, noi 50 senttimetriä korkeita kiinteitä ikkunoita.

Ovet

Autohallien itäjulkisivut koostuvat pääasiassa suurista nosto-ovista. 1970-luvun hallin ovet koostuvat lasitetuista moduuleista. Vanhemman hallin alkuperäiset puuovet on vaihdettu korotuksen yhteydessä ja nosto-ovet koostuvat pääasiassa metallikasettielementeistä. Ovien keskellä on vyöhyke lasitetuista moduuleista. Vanhempaan halliin johtaa länsijulkisivulta teräsovi, joka on mahdollista avata myös ajo-ovena. Muutoin halleihin kuljetaan ajo-oviin integroiduista kulkuovista. Sisäovet ovat eriaikaisia teräsovia.

6.3

Pihapiiri

Tontin pohjoisosaa hallitsee Tutkijanpolkua reunustava metsikkö, joka peittää majoitusrakennuksen pohjoispäädyn näkyvistä. Kulkureitit ja nurmialueet ovat pääasiassa säilyneet 1950-luvun rakennuksen ympärillä alkuperäisen kaltaisina. Henkilökunnan virka-asuntojen edessä oleva piha-alue, jossa sijaitsee mattojentuuletusteline, lipputanko ja pyykin kuivausteline, on käyttämättömänä nurmettunut. Alkuperäiselle sisäänkäynnille johtava kulkuväylä

sitä ympäröivine istutuksineen on alkuperäisen suunnitelman mukainen. Ajopihaa on laajennettu 1970-luvun laajennuksen yhteydessä, jolloin myös tontin eteläosan metsikkö supistui Miestentien varrelle jääneeseen puistomaiseen, nurmipintaiseen metsikköön. Palokoulun aikana osin harjoituskäytössä ollut ajopiha on nykyisin paikoitusalueena, mikä on lisännyt pysäköityjen autojen määrää.

Entinen ajopiha, nykyinen paikoitusalue, avautuu itään. Eriaikaisten ajohallien keskellä on harjoituskäyttöön ja letkujen kuivaukseen rakennettu palotorni.

Koivu- ja mäntyvaltaista puistomaista metsikköä koulun päärakennuksen ja Miestentien välissä.

Koulun alkuperäinen sisäänkäyntiakseli istutuksineen on säilynyt alkuperäisen suunnitelman mukaisena.

Alkuperäiset henkilökunnan ja johtajan asunnot sijaitsivat tontin yksityisimmässä osassa, puistomaisen metsän siimeksessä.

Asuinsiipi nähtynä pohjoisesta. Etualalla johtajanasunnon harjakattoinen hahmo.

Yhteenveto

Kaavalliset lähtökohdat suunnitteluratkaisussa

Vuonna 1956 Kivimiehen eteläosaan valmistunut Palopäälystökoulu oli ensimmäisiä Otaniemen korkeakoulu- ja tutkimuskampukselle valmistuneita rakennuksia.¹ Vaikka koulu ei kuulunut varsinaisesti alueen suurimpien käyttäjäinstituutioiden, Teknillisen korkeakoulun tai Valtion teknillisen tutkimuskeskuksen, rakennuksiin, se oli osa Otaniemen alkuperäistä käyttäjäryhmää ja toiminnallista kokonaisuutta.

Palokoulun tontti on osoitettu nykyiselle paikalleen jo Alvar Aallon laatimassa ensimmäisessä Otaniemen maankäyttösuunnitelmassa, joka on päivätty 7.11.1949 (korjattu 2.9.1952). Siinä palokoulun rakennusmassat on sijoitettu pohjois-eteläsuuntaisesti Kivimiehentien varteen siten, että harjoituskenttä jää tontin länsiosaan rakennusmassojen taakse. Suunnitelmasta päätellen ajo autohalliin olisi ratkaistu Kivimiehentiehen tehdyn levennyksen avulla. Toteutunut, Aallon suunnitelmasta poikkeava ratkaisu johtunee pyrkimyksestä tontin tehokkaampaan käyttöön, kun harjoituspiha ja ajoreitit on voitu yhdistää, sekä halusta turvata varsin vaatimattoman kokoisen vuonna 1956 valmistuneen Palopäälystökoulun laajentamismahdollisuudet. Rakennusmassojen koordinaatit noudattavat kuitenkin Aallon suunnitelmassa esitettyä. Palokoulun laajenusosa on puolestaan esitetty jo Aallon maankäyttösuunnitelmassa vuodelta 1962. Aallon esittämä massoittelu vastaa vuosina 1970-72 toteutettua rakennussuunnitelmaa.²

Aallon asemakaavan tavoitteet, vanhan kulttuurimaiseman ja puuston säilyttäminen sekä maastonmuotojen mahdollisimman vähäinen muokkaaminen, ovat toteutuneet Palokoulun tontilla. Tontin pohjoisosa on sekametsää, jonka suojiin majoitusrakennuksen pohjoispää sijoittuu. Tontin keskivaiheilla sijaitseva ajopiha on sijoitettu tontin alavimpaan kohtaan. Tontin etelälaidassa on puistomaisempi, valoisa nurmikenttä, jolla kasvaa pääasiassa mäntyjä. 1970-luvun rakennussiiven sijainti Miestentien varressa vahvistaa Kivimiehen alueen ruutukaavaista luonnetta.

Rakennuksen piirteet

Palokoulun rakennukset ovat palotornia lukuunottamatta varsin matalia, kahdesta neljään kerroksisia. Pääasiallinen julkisivumateriaali on alueen rakennustraditiolle ominainen punatiili, joskin ensimmäisen rakennusvaiheen majoitusrakennuksen pitkät julkisivut jouduttiin kustannussyistä vaihtamaan suunnitteluvaiheessa puhtaaksimuuratuista tiilijulkisivuista rappauspintaisiin.³

Modernistisen kaupunkisuunnittelun ihanteeseen perustuvalla Otaniemen alueella useita eri käyttötarkoituksia palveleva, sisäoppilaitosta muistuttava koulurakennus oli pääasiassa yhtä tarkoitusta varten rakennettujen rakennusten joukossa erikoinen. Vuonna 1956 valmistuneessa rakennusvaiheessa on vielä pyrkimys eri toimintojen erottamiseen eri rakennussiipiin ja omien, hierarkkisten sisäänkäyntien yhteyteen. Tuloksena oli varsin ilmeikäs rakennuskokonaisuus, jonka arkkitehtonisena kohokohtana ovat pääsisäänkäynnin ylle sijoitettu luokkahuonepari. Opetustehtävän korostaminen

1 Teekkarikylän ensimmäinen rakennusvaihe oli valmistunut Helsingin 1952 Olympialaisiin. Lisäksi alueelle oli valmistunut TKK:n Sahalaboratorio (1955, Alvar Aalto), Vuoriteknillisen laboratorion ensimmäinen vaihe (1955, Alvar Aalto) sekä samaan aikaan palokoulun kanssa rakentunut Geologisen tutkimuslaitoksen ensimmäinen rakennusvaihe (1956, Rakennushallitus). Arkkitehtitoimisto Bengt Lundsten 1999.

2 Aalto, Alvar. Otaniemen maankäyttösuunnitelma 1:2000. 20.9.1962. AAS.

3 Rakennustoimikunnan kokouspöytäkirja 8.3.1955. Palokoulun rakentamista käsittelevät paperit. Suomen Palosuojeluyhdistyksen arkisto. Ca:8. KA.

rakennussuunnitelmassa voidaan nähdä olevan sukua Aallon Teknillisen korkeakoulun päärakennuksen suunnitelmassa korostamille luentosaleille, vaikka Palokoulusta tulikin tässä suhteessa korkeintaan alueen päärakennuksen vähäinen pikkuserkku. Alle kaksikymmentä vuotta ensimmäisen vaiheen jälkeen valmistuneen päärakennuksen kohdalla tyydyttiin sijoittamaan eri toiminnot (majoitus, opetus, hallinto) omiin kerroksiinsa.

Ulkoarkkitehtuuriltaan tämä vuonna 1972 valmistunut rakennus muistuttaa läheisemmin muuta alueen laitosrakentamista nauhaikkunoineen ja puhtaaksimuurattuine punatiilijulkisivuineen. Kokonaisuudessaan rakennukset edustavat laadukasta, kummatkin ajalleen ominaista arjen arkkitehtuuria, joka sopii Kivimiehen alueen rakennuskantaan. Rakennuksilla on myös oma historiallinen arvonsa Suomen ensimmäisenä tarkoitusta varten rakennettuna palo- ja pelastusalan koulutuslaitoksena.

Pääosa rakennuksissa vuosikymmenten varrella tehdyistä muutoksista on ollut väliseinämuutoksia; vanhemman rakennusosan luokkatiloja on käytetty oleskelutiloina ja valvomona, päärakennuksen ensimmäisen kerroksen asuintilat on muutettu toimistokäyttöön, samoin kolmannen kerroksen majoitushuoneet. Ruokasalia, liikuntasalia ja vanhan osan luokkahuoneita lukuunottamatta kaikki asuinkelpoiset tilat on otettu majoituskäyttöön nykyisen vuokralaisen harjoittaessa majoitustoimintaa. Rakennusten ulkohahmoon ovat vaikuttaneet lähinnä vanhemman autohallin korotus sekä ilmanvaihtokonehuoneen rakentaminen vanhemman koulurakennuksen pohjoisovulle.

Lukuun ottamatta vanhempaa auto- ja kalustohallia, rakennukset ovat ulkohahmoltaan säilyneet erittäin hyvin alkuperäisessä asussa ja myöhemmät muutokset, pääasiassa lisätyt poistumistieportaat, ovat helposti luettavissa. Vanhemman rakennusvaiheen sisätilat ovat niin ikään hyvin säilyneet. 1970-luvun päärakennuksen avaraa aulatilaa on jaettu väliseinillä osiin, siten että alkuperäinen avaruus on kärsinyt, mutta kaikki rakennuksessa tehdyt muutokset ovat palautettavissa.

Lähteet

Arkistolähteet

Alvar Aalto -säätiö (AAS)

Otaniemen maankäyttösuunnitelmat.

Bruun, Pertti. Henkilökohtainen arkisto.

Kuva Heinolan paloasemasta.

Espoon kaupunkisuunnittelukeskus (EKS)

Vanhat asemakaavadokumentit.

Espoon rakennusvalvonta (Erava)

Rakennusluvut ja lupapiirustukset.

Espoon karttapalvelu

Ajantasa-asemakaava ja ortoilmakuvia.

Helsingin kaupunginmuseon kuva-arkisto (HKM KA)

Valokuvia Tarja Salmio-Toiviaisen suunnittelema Puotilan kappelista.

Helsinki region infoshare (HRI)

Vanhoja ilmakuvia.

Kansallisarkisto (KA)

Arkkitehtipiirustuksia ja luonnoksia Valtion palokoulua varten (1954–1971).

Palopäällystökoulun rakennustoimikunnan pöytäkirjat.

Kirkkoarkkitehtuurin ja -taiteen tutkimusarkisto (Kuvio)

Kuva Järvenpään siunauskappelista.

Pelastusopiston arkisto (PeOA)

Koulun uuden päärakennuksen rakentamiseen liittyvää aineistoa: tarkastusraportteja, palokoulun johtokunnan asettaman jaoston mietintö Valtion palokoulun toiminnan tehostamisesta ja sen vaatimista toimenpiteistä (1967)

Senaatti-kiinteistöjen arkisto (SKA)

Arkkitehtipiirustuksia eri rakennus- ja muutosvaiheista. Rakennusselitys 1971.

Painamattomat lähteet

Miettinen, Jani, Raja- ja merivartiokoulun Henkilöstötoimiston päällikkö, majuri. Sähköposti tekijälle 5.5.2017.

Painetut lähteet

A-konsultit; Lt-konsultit; Arkkitehdit Paunila & Rautamäki, 1994. *Otaniemen maankäyttösuunnitelma*. Helsinki: Rakennushallitus.

Arkkitehtitoimisto Bengt Lundsten Oy, 1999. *Otaniemen rakennukset : suojeluedellytysten selvitys*. Helsinki: Valtion kiinteistölaitos.

Arkkitehtitoimisto Livady ja Maisema-arkkitehti MM 2014. *Otaniemen keskeinen kampusalue. Kulttuuriympäristöselvitys*. Espoon kaupunkisuunnittelukeskuksen julkaisu 8/2014. Espoo: Espoon kaupunkisuunnittelukeskus.

Askola, Jouko, Alava, Anssi ja Koskela, Kari, 1978. *Valtion palo-opiston juhla-julkaisu*. Espoo: Valtion palo-opiston oppilaskunta ry.

Hankonen, Johanna 1994. Lähiöt ja tehokkuuden yhteiskunta. Suunnittelujärjestelmän läpimurto suomalaisten asuntoalueiden rakentumisessa 1960-luvulla. Tampere: Gaudeamus Kirja, Otatieto Oy ja TTKK Arkkitehtuurin osasto.

Jauhola-Seitsalo, Katriina, 1988. Pelastusalan koulutusyksikön suunnittelukilpailu. Artikkelit teoksessa *Valtion palo-opiston oppilaskunta ry:n vuosikirja 1988*. Espoo: Valtion palo-opisto.

Kanerva, Seppo ja Wasilijeff, Rolf R., 1977. *Merivartiokoulu 30 vuotta*. Espoo: Merivartiokoulu.

Kujala, Tuire 1986. Virastorakennukset. Artikkelit teoksessa *Rakennushallinto 1961–1986. Rakennushallinnon 175-vuotisjuhlakirja*. (toim. Kai Saurama). Helsinki: Rakennushallitus.

Luoto, Reima T. A., 2001. *Espoon aikakirjat*. Espoo: Espoon kaupunki.

Maisala, Pertti, 2008. Espoo – oma lukunsa. Espoo: Espoon kaupunkisuunnittelukeskus.

Penttilä, Timo, 2008. Building Alma Mater – Alvar Aalto and the Otaniemi Campus. Artikkelit teoksessa: *Alvar Aalto, architect : University of technology, Otaniemi 1949–74*. s.6–61. Helsinki: Alvar Aalto Foundation / Alvar Aalto Academy.

Ruso, Risto ja Metsola, Pekka, 1964. Otaniemi-suunnitelma ja sen toteuttaminen. *Otaniemi* : eripainos julkaisusta *Rakennustekniikka*, 1964:9-10, s.615-620.

Santala, Lauri, 1974. *Rohjettiinko tähän kaikkeen uskoa 25 vuotta sitten?* Palatorjunta 9-10/1974. ss. 406-421.

Savinen, Jorma, 1986. *Valtion palo-opisto 50 vuotta - Palo-päällystökoulu 1935-58, Valtion palokoulu 1958-70*. Espoo: Valtion palo-opisto.

Verkkolähteet

Esko Toiviaisen arkkitehtiesittely Arkkitehtuurimuseon verkkosivuilla.

<http://mfa.fi/arkkitehtiesittely?apid=16172581>

Haettu 16.5.2017

Huttunen, Kristiina, 1998. *Muiston paikka - Lappajärven ja Karstulan 1939-44 sankarihautamuistomerkit*. Pro Gradu -tutkielma. Jyväskylän yliopisto. Taidehistorian laitos.

<https://jyx.jyu.fi/dspace/handle/123456789/12007>

Haettu 16.5.2017

Hyryläinen, Heikki, komentaja. 85 vuotta rajavartiokoulutusta - rajavartiolaitoksen koulutusjärjestelmän historia. Historiadokumentti rajavartiolaitoksen verkkosivuilla.

http://www.raja.fi/download/37440_85_vuotta_rajavartiokoulutusta.pdf?14881dac1357d488

Haettu 17.5.2017

Lehtimäki, Terhi ja Lyytinen, Hanna, 2015. Siunauskappeli rakennustyyppinä. Evankelis-luterilaisten seurakuntien siunauskappelit 1917-2000. Rakennettu hyvintointi-teeman verkkosivut, Museovirasto.

<http://www.nba.fi/fi/File/2815/evankelis-luterilaiset-siunauskappelit-1917-2000.pdf>

Haettu 31.7.2017

Otaniemen kampusalue museoviraston RKY-palvelussa.

http://www.rky.fi/read/asp/r_kohde_det.aspx?KOHDE_ID=1360

Haettu 24.7.2017

Nuijamaan kirkko museoviraston RKY-palvelussa.

http://www.rky.fi/read/asp/r_kohde_det.aspx?KOHDE_ID=1994

Haettu 17.5.2017

Raja- ja merivartiokoulun historia -alasivu Rajavartiolaitoksen verkkosivuilla

http://www.raja.fi/rmvk/tietoa_oppilaitoksesta/historia

Haettu 4.5.2017

Tarja Salmio-Toiviaisen arkkitehtiesittely Arkkitehtuurimuseon verkkosivuilla.

<http://mfa.fi/arkkitehtiesittely?apid=16172575>

Haettu 16.5.2017

Liite

Rakennusluvut

Espoon rakennusvalvonnan arkistossa on rakennuslupa-asiakirjoja ja piirustuksia vuoteen 1972 saakka. Niitä ei ole saatavilla rakennusvalvontaviraston sähköisessä palvelussa Arskassa. Luvat on alla esitetty kronologisessa järjestyksessä.

1956

Rakennuslupatunnus: -
Toimenpide: Uudisrakennus
Lupa myönnettiin: hakupäivämäärä 5.4.1954
Hakija:
Suunnittelija: arkkitehti Esko Toiviainen, Arkkitehtuuritoimisto Salmio-Toiviainen & Toiviainen
Huomiota: Rakennuslupa-anomus on Kansallisarkistossa Palokoulun rakentamista koskevien asiakirjojen joukossa.

1972

Rakennuslupatunnus: 49-1971-462-B
Toimenpide: Uudisrakennuksen (päärakennuksen) rakentaminen.
Lupa myönnettiin: 14.6.1971
Hakija: Rakennushallitus.
Suunnittelija: arkkitehti Matti E. Hirvonen ja Antero Syrjänen
Huomiota: piirustuksissa Antero Syrjäsen ja Georg Lindströmin nimet.

1995

Rakennuslupatunnus: 49-1995-1039-B
Toimenpide: Opistorakennuksen laajennus (ilmanvaihtokonehuone uusitaan ja korotetaan) ja käyttötarkoituksen sekä julkisivun muuttaminen. Lisäksi muutetaan palo-osastointeja ja rakennetaan uusi varatieporras.
Lupa myönnettiin: 23.11.1995
Hakija: Suomen valtio c/o Valtion kiinteistölaitos
Suunnittelija: arkkitehti Markku Lehtinen, Engel rakentamispalvelut

1996

Rakennuslupatunnus: 49-1996-13-B
Toimenpide: Koulurakennuksen laajentaminen teknisillä tiloilla ja korjaushallin korotuksella. Majoitus- ja opetustilojen poistumisteiden ja osin käyttötarkoitusten sekä sisäraken-

teiden muuttaminen.

Lupa myönnettiin: 29.2.1996

Hakija: Suomen valtio c/o Valtion kiinteistölaitos
Suunnittelija: arkkitehti Markku Lehtinen, Engel rakentamispalvelut

1998

Rakennuslupatunnus: 49-1998-743-C
Toimenpide: Väliseinämuutoksia kellarissa ja ensimmäisessä kerroksessa, ensimmäisen kerroksen asunnon muuttaminen toimistoiksi.
Lupa myönnettiin:
Hakija: Suomen valtio c/o Valtion kiinteistölaitos
Suunnittelija: arkkitehti Jarmo Uosukainen

2000

Rakennuslupatunnus: 49-2000-573-C
Toimenpide: Ulkoportaan rakentaminen rakennuksen itäpäätyyn. Kellariluokan lattian korjaaminen, ATK-luokan rakentaminen 2.kerroksen luokkatilaan, taukotilan rakentaminen kellariin, edellisiin liittyviä ilmanvaihtotöitä.
Lupa myönnettiin:
Hakija:
Suunnittelija: arkkitehti Jarmo Uosukainen, Insinööritoimisto Tauno Lehtonen Oy

2006

Rakennuslupatunnus: 49-2006-909
Toimenpide: Käyttötarkoituksenmuutoksia ja väliseinämuutostöitä toimisto-osan 1., 3. ja 4. kerroksessa: 1. kerroksen asunto muutetaan kokoustilaksi, vanha kokoustila ja sen vieressä oleva keittiö muutetaan toimistotiloiksi ja 3. sekä 4. kerroksen tupakkahuoneet muutetaan varastotiloiksi. Uuden kevytrakenteisen tupakkakatoksen rakentaminen.
Lupa myönnettiin: 14.8.2006
Hakija: Senaatti-kiinteistöt
Suunnittelija: arkkitehti Ritva Kokkola-Lemarchand, Ate-lier23 arkkitehdit

2007

Rakennuslupatunnus: 49-2007-432

Toimenpide: Sisätilamuutoksia. Päärakennuksen 1. kerroksen aulaan rakennetaan tuulikaapin yhteyteen vastaanottopiste ja erotetaan aula avoportaikosta erilliseksi palo-osastoksi. Kurssirakennuksen ensimmäisessä kerroksessa huoltohuone muutetaan kahdeksi toimistohuoneeksi.

Lupa myönnettiin: 28.5.2007

Hakija: Senaatti-kiinteistöt

Suunnittelija: arkkitehti Ritva Kokkola-Lemarchand, Ate-lier23 arkkitehdit

Rakennuslupatunnus: 49-2006-1042

Toimenpide: Eteläisimmän siiven 3. kerroksen majoitustilojen muuttaminen toimistotiloiksi, jotka osastoidaan erilliseksi palo-osastoksi rakentamalla käytävään uutta seinää ja ovi.

Lupa myönnettiin: 2.7.2007

Hakija: Senaatti-kiinteistöt

Suunnittelija: arkkitehti Ritva Kokkola-Lemarchand, Ate-lier23 arkkitehdit

2008

Rakennuslupatunnus: 49-2008-585

Toimenpide: Varastotilojen muuttaminen päätearkistoksi pohjakerroksessa. Muutoksen yhteydessä rakennetaan osastoivia seiniä ja avataan uusi oviyhteys käytävälle.

Lupa myönnettiin: 9.6.2008

Hakija: Senaatti-kiinteistöt

Suunnittelija: arkkitehti Ritva Kokkola-Lemarchand, Ate-lier23 arkkitehdit

2015

Rakennuslupatunnus: 49-2015-20

Toimenpide: Osan oppilaitoksena toimineesta rakennuksesta (rak. 47) ottaminen käyttöön majoitustoimintaa palvelevana kokonaisuutena kolmeksi (3) vuodeksi. Rakennuksen (rak. 47) kahden siiven neljä kerrosta muutetaan lähes kokonaan majoitustiloiksi. Oppilaitoksia jo alunperin palveluiden majoitushuoneiden hyödyntämisen lisäksi muutetaan toimisto- ja opetustiloja majoitustiloiksi, ja oheistiloja muutetaan majoitustoimintaa palveleviksi wc-, peseytymis-, keittiö-, vaatehuolto- ja oleskelutiloiksi. Myös rakennuksen paloturvallisuutta parannetaan hankkeen yhteydessä. Rakennuksen eteläiseen siipeen jää lisäksi muutosalueeseen kuulumattomia tiloja (mm. allasosasto, ruokala ja liikuntasali), joita voidaan vuokrata muille toimijoille. Ajoneuvohalliosa ei myöskään kuulu tämän luvan kohteena olevaan muutosalueeseen.

Lupa myönnettiin: 16.4.2015

Hakija: Senaatti-kiinteistöt

Suunnittelija: arkkitehti Antti Heikkilä

ark-byroo

Arkkitehtitoimisto ark-byroo Oy

Kustaankatu 3, 00500 Helsinki

www.arkbyroo.fi

info@arkbyroo.fi

010 2350 566